

Giới thiệu Âm Thầm Yêu Anh

Hai con người, hai số phận khác nhau.

Anh là thiếu gia giàu, đẹp trai, tốt bụng và hiểu biết rộng.

Còn cô là một nàng lọ lem chính hiệu, luôn cố gắng phấn đấu vì tương lai.

Cô nảy sinh tình cảm với anh, cô luôn dõi theo từng bước đi của anh.

Liệu cô có dũng cảm nói lên tình yêu của mình với anh hay chỉ lặng lẽ nhìn anh hạnh phúc?

Cô bé lọ lem sẽ có kết thúc đẹp bên hoàng tử đẹp trai của cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Âm Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Gặp anh

Một buổi sáng tinh mơ, mặt trời lấp ló sau những bụi cây phía đông. Những tia nắng vàng nhẹ nhàng xuyên qua các kẽ lá, khẽ đánh thức vụn vụn khỏi giấc ngủ say. Cây lá rì rào thức dậy chào bình minh. Những giọt sương long lanh phản chiếu ánh mặt trời, như hạt ngọc sánh lấp lánh. Những giò phong lan sau một đêm tắm sương như tươi tắn hơn, căng tràn nhựa sống. Trong vườn, những cành cây khẽ đu đưa nhẹ nhàng, như lời chào buổi sớm. Mấy chú chim chuyền cành, hót véo von khúc ca bình minh. Những giai điệu rộn ràng, réo rắt ấy như truyền cho con người nguồn cảm hứng khỏi dỗi dằn của ngày mới. Dưới sân, chú chó nhỏ chạy quanh, nô đùa một mình. Thình thoảng, vang động tiếng rao của những người bán hàng rong. Tiếng rao của họ vang động khắp không gian. Những tiếng rao này là đặc trưng riêng chỉ có ở buổi sớm nơi thành thị. Trên vỉa hè, các ông, các bà, các cô chú mặc quần áo thể thao đang đi bộ tập thể dục trông thật khỏe khoắn. Những ngọn gió nhảy nhót trên ban công rồi lùa vào cửa sổ, tấm màn xanh nhẹ phất phơ trong gió mở ra hình ảnh đẹp trong căn phòng nhỏ. Trên chiếc giường trắng tinh, một cô gái khá xinh xắn với khuôn mặt trái xoan, mái tóc dài xõa ngang vai trong chiếc áo ngủ kitty dễ thương đang say giấc ngủ bình yên. Có lẽ có một giấc mơ đẹp nên trên môi nở nụ cười thật đẹp và khuôn mặt sáng lên niềm vui. Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên đã cắt ngang hình ảnh yên bình: "Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights..."

Cô gái trên giường cũng nhập nhèm tỉnh dậy, đưa tay lên tủ đầu giường mò lấy điện thoại đưa lên tai trả lời với giọng nói còn ngái ngủ:

- Alo. Tôi là Quỳnh.

- Con bé kia. Mấy giờ rồi sao không đón chị hả? - Tiếng nói quát lên bức bối bên đầu dây vang lên lập tức làm Quỳnh tỉnh giấc, vội vàng nhìn đồng hồ và đáp:

- Ak trễ rồi sao. Chị đợi em chút. Em đến liền.

Vừa nói vừa vội vã đứng dậy chọn quần áo và chạy nhanh vào phòng tắm.

Ở phòng bếp, mẹ Quỳnh vừa nấu xong bữa sáng thì Quỳnh chạy vội ra. Thấy vậy, bà lên tiếng bảo:

- Quỳnh ăn sáng nè con.

- Mẹ ăn đi mẹ. Sáng nay chị Hạnh về con phải đi đón chị ấy. Trễ rồi mẹ. - Quỳnh vừa đeo bông tai vừa đáp lại.

Nghe vậy, mẹ Quỳnh vui vẻ nói:

- Đúng rồi ha. Sáng nay con bé Hạnh về. Con mau đi đón nó đi. Mai bảo nó ghé nhà mình ăn cơm nha.

Quỳnh cầm túi xách nhanh chóng đi ra cửa nhưng cũng không quên trả lời:

- Dạ mẹ.

- Con đi cẩn thận đó - mẹ Quỳnh nói với theo.

Tại sân bay, trong phòng chờ, người đến người đi vội vã, tiếng trò chuyện rôm rả. Quỳnh bước vào đưa mắt tìm kiếm khắp nơi, khi thấy gì đó thì khuôn mặt trở nên vui vẻ, miệng nở nụ cười rạng rỡ chạy vào tới chỗ một cô gái xinh đẹp, ôm chầm lấy:

- Chị. Chị về rồi. Em nhớ chị lắm - Quỳnh hạnh phúc ngẹn ngào nói.

Cô gái được ôm cũng ôm chăm lấy Quỳnh, ôn tồn đáp lại:

- Chị cũng nhớ em lắm, em gái của chị.
- Chị...Chị... - Nước mắt hạnh phúc rơi trên má Quỳnh, luôn miệng gọi chị.
- Chị ở đây - Cô gái đó cũng kiên nhẫn an ủi đáp lại từng tiếng gọi của Quỳnh.

Không khí trong phòng bỗng trở nên yên tĩnh đến kì lạ. Mọi người đều cảm động và vui vẻ cho sự đoàn tụ của hai cô gái với nước mắt tràn mi.

Khi cảm xúc của hai cô gái bình tĩnh hơn, một giọng nói trầm ấm vang lên:

- Hạnh. Đừng khóc nữa. Cũng nên giới thiệu cho anh đây là ai đi chứ.

Nghe tiếng nói, hai cô gái như tỉnh dậy trong cảm xúc của mình, mới từ từ buông vòng ôm của mình nhưng vẫn nắm chặt tay nhau. Lúc này, Quỳnh mới để ý tới chàng trai này giờ vẫn đứng bên cạnh chị mình. Tuy không cao lớn, vạm vỡ nhưng đậm chất thư sinh, lịch sự. Khuôn mặt đẹp trai với đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa nhiều suy tư đang nở một nụ cười thân thiện với cô. Anh lần nữa lên tiếng nói với Quỳnh:

- Chào em. Anh là bạn của Hạnh. Anh tên Hào - Giọng nói trầm ấm thấm sâu vào lòng Quỳnh đọng lại chút gì trong lòng Quỳnh mà cô chẳng hề hay biết.

Đó là lần đầu tiên Quỳnh gặp Hào.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trò chuyện

Ấn tượng ban đầu với Hào rất tốt nên Quỳnh nhoẻn miệng cười nói:

- Chào anh. Em là em gái của bà chị khó chịu này. Em tên Quỳnh.

Hào chưa kịp trả lời thì Hạnh đã cắt ngang:

- Ai khó chịu chứ? Còn em nữa. Ngày quan trọng như hôm nay cũng trễ giờ là sao hả? - Vừa giả vờ giận dữ vừa nhăn mặt.
- Rồi...rồi... Em xin lỗi. Thôi mình về đi - Quỳnh trưng khuôn mặt tội nghiệp vội nhận lỗi và đưa tay định kéo valy.

Chưa kịp đụng tới valy thì Hào đã đưa tay kéo valy và rất phong độ nói:

- Để anh xách được rồi.

Hạnh khoác tay Quỳnh vui vẻ nói:

- Để Hào cầm đi. Em đi với chị - Vừa nói vừa đi ra cửa phòng chờ.

Trên xe, Quỳnh hỏi Hạnh:

- Chị có mệt không? Lần này chị về luôn đúng không? Chị có báo với ba mẹ chị về không? Chị...?

Nghe Quỳnh hỏi liên tục, Hạnh lên tiếng cắt ngang:

- Em từ từ làm gì hỏi liên tiếp vậy sao chị trả lời được. Chị không sao. Chị muốn gây bất ngờ cho ba mẹ nên chưa báo cho họ biết. Lần này chị về luôn để lúc nào rảnh chị em mình tâm sự nhiều hơn.

- Tình cảm hai người tốt thật đó - Người này giờ vẫn giữ im lặng bất chợt cảm khái.

Lúc này, Quỳnh mới nhận ra mình quá hấp tấp nên quên mất trong xe còn có một người, hỏi Hào:

- Àk em quên hỏi nhà anh Hào ở đâu? Để xe đưa anh về luôn.
- Nhà anh ở gần nhà Hạnh chứ đâu - Hào trả lời thản nhiên.

Nghe vậy Quỳnh ngạc nhiên hỏi lại:

- Gặp nhà chị Hạnh? Sao trước giờ em chưa từng gặp anh?

- Nhà Hào quen với nhà chị. Nhưng trước kia chị với Hào không thân cho lắm nên em chưa từng gặp anh. Khi qua bên đó du học, chị mới gặp lại Hào. Chị với anh học chung một trường ở nơi xứ lạ nên anh chăm sóc cho chị rất nhiều và anh chị thân thiết như bây giờ đó - Hạnh giải thích.

- Anh đã nghe Hạnh nói nhiều về em nhưng giờ mới gặp thấy em còn xinh hơn lời Hạnh nói đó. Tối nhà anh rồi hôm khác chúng ta gặp nhau rồi nói chuyện sau nha - Hào tiếp lời.

Được khen, Quỳnh cười ngại ngùng nói:

- Dạ được. Tạm biệt anh.

- Tạm biệt - Hào vừa gật đầu cười nói vừa bước xuống xe.

Xe đã dừng lại trước một căn biệt thự xinh đẹp lộng lẫy nhưng không kém phần sang trọng. Bên ngoài sơn màu xanh da trời có cảm giác thanh thoát, mát mẻ. Còn bên trong tường nhà được sơn màu vàng nhạt mang lại cho người ta cảm giác ấm áp đến kì lạ. Có lẽ người xây dựng căn nhà này phải rất hạnh phúc bởi ngôi nhà sang trọng cùng với khu vườn muôn hoa khoe sắc điểm vài sắc xanh mượt mà của ngọn cỏ, chim muông đang hát những bài ca rộn ràng đem lại cho người ta cảm giác ngập tràn hạnh phúc. Sau khi lấy hành lý trong cốp xe, như quên điều gì Hào gõ nhẹ cửa sổ, đợi cửa sổ từ từ hạ xuống nhẹ nhàng nói:

- Về tới nhà thì gọi cho anh nha Hạnh. Bye bye...

- Em biết rồi. Bye bye... - Hạnh đáp lại.

Trên xe chỉ còn lại hai cô gái ríu rít nói chuyện, không khí có vẻ trở nên thoải mái gần gũi hơn. Quỳnh thắc mắc:

- Chị. Chị với anh Hào có phải quan hệ đó không vậy?

- Không phải. Bọn chị chỉ là bạn thân thôi ak. Không phải quan hệ mà em nghĩ đâu - Hạnh xua tay phủ nhận.

- Thật không đó? Em nghĩ lắm ak nha - Quỳnh nhìn Hạnh với cặp mắt đầy nghi ngờ.

Hạnh khẳng định:

- Không có đâu. Chị thề đó. Thôi tới nhà rồi kia vô nhà rồi nói tiếp.

- Thôi em không vô đâu. Em phải tới công ty rồi. Ngày mai mẹ em mời chị tới nhà ăn cơm đó. Chị chào ba mẹ chị giúp em nha - Quỳnh nhẹ nhàng từ chối.

Hạnh cười xòa đồng ý:

- Được. Ngày mai chị đến chị em mình tâm sự nha. Bye bye....- Nói xong Hạnh đẩy cửa bước xuống xe, có vẻ như vội vã muốn gặp người thân nhiều lắm rồi.

- Tạm biệt - Quỳnh hạ kính cửa xe quơ tay cười đáp.

Đội tài xế lên xe, Quỳnh ra lệnh:

- Chú cho cháu tới công ty đi.

Khác với không khí ồn ào vui nhộn lúc nãy, bầu không khí trong xe bỗng chìm vào tĩnh lặng như chủ nhân của nó bên ngoài thì vui vẻ tươi tắn nhưng ẩn chứa bên trong là một tâm hồn trầm lắng, nhiều suy tư. Đối với cô, cuộc đời này trải qua quá nhiều tổn thương nên đã tạo cho cô một vỏ bọc hoàn hảo để nhìn cuộc sống này. Quỳnh ngồi nhìn ra cửa sổ về một hướng xa xăm như chất chứa nhiều nỗi buồn, bất chợt trong đầu cô xuất hiện một bóng dáng người con trai nhưng cô vội gạt qua không nghĩ nhiều. Cô không biết rằng chỉ một lúc không để ý thôi mà hình ảnh người đó đã ghi vào trong tâm trí cô để rồi một ngày nào đó nhận ra thì đã không kịp xóa đi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Ăn cơm

Sáng hôm sau, trong căn nhà nhỏ của Quỳnh bao trùm một không khí vô cùng thân thiết như đang chờ đợi một người thân trở về. Ở trong bếp, mẹ Quỳnh đang sốt sắng nấu ăn miệng ngâm nga một bài hát nhẹ nhàng như có vẻ rất vui. Từ trên lầu, Quỳnh chạy xuống ôm chầm mẹ từ phía sau, trầm trồ:

- Mẹ nấu gì thơm dữ vậy mẹ. Thơm tới tận trên phòng con luôn rồi đó.
- Mẹ đang kho chả cá. Món này là món con bé Hạnh thích nhất đó - Mẹ Quỳnh cũng vui vẻ đáp lại.

Quỳnh trề môi ra vẻ ghen tị:

- Chị Hạnh về là con bị thất sủng rồi. Con không chịu đâu.
- Con bé này...- Mẹ Quỳnh cũng chiều nói bất chợt tiếng chuông cửa vang lên cất ngang:"Reng...reng..."

Mẹ Quỳnh thúc giục:

- Con bé Hạnh tới rồi kia. Mau ra mở cửa đi.
- Tuân lệnh mami - Quỳnh đưa tay chào kiểu quân đội rồi chạy vội ra cửa.

Ngoài cửa, một cô gái với chiếc đầm xanh trang nhã đi kèm với chiếc túi xách màu đen làm cho người ta dù đi ngang vẫn ghé mắt nhìn chút. Bề ngoài nhìn cô có vẻ rất dễ gần thân thiện pha chút trẻ con nhưng khi tiếp xúc cô rất độc lập và quyết đoán. Cô đang nở nụ cười thân thiện nhưng lại oán trách:

- Nhanh lên coi con bé kia.
- Tới ngay đây - Quỳnh vội vàng mở cửa chạy ra nói - Chị vào nhà đi. Mẹ em đang đợi chị đó. Để em dắt xe vào nhà cho.

Trong nhà, mẹ Quỳnh đã bước ra mở miệng khen ngợi:

- Hạnh tới rồi sao. 4 năm rồi không gặp con càng ngày càng xinh đẹp hơn đó.
- Chào cô. Cô cũng vẫn trẻ đẹp như ba mươi đó. Cô với Quỳnh mà đi chung người ta sẽ không nghĩ là mẹ con đâu mà là chị em đó - Hạnh cười ca ngợi.

Mẹ Quỳnh cốc nhẹ lên đầu Hạnh một cách đầy cưng chiều:

- Con bé này. Chị được cái nói ngọt thôi.

Hạnh chưa kịp đáp lại, Quỳnh đã từ ngoài bước vào cất ngang:

- Hai người đừng đứng đây ca ngợi nhau nữa được không. Con đói bụng lắm rồi đây.

Nghe vậy mẹ Quỳnh kéo tay Hạnh đi vào phòng bếp, vừa đi vừa nói:

- Đúng vậy. Hôm nay cô nấu toàn món con thích đó. Con phải ăn nhiều một chút đó.

Trên bàn ăn, nhiều món ăn đầy đủ sắc hương vị đã được bày một cách sang trọng nhưng không kém thân thiện như: chả cá kho, chả ram, canh ô qua nấu thịt... Nhìn món ăn, đôi mắt hạnh lóe sáng vui vẻ:

- Ngon quá cô ak. Hôm nay chắc con sẽ lên thêm vài kí mất.
- Vậy mau ngồi xuống phải ăn nhiều một chút - mẹ Quỳnh nhìn Hạnh một cách trìu mến cũng chiều nói

Ba người chúng tôi vừa ăn vừa trò chuyện một cách rôm rả. Mẹ Quỳnh liên tục gấp thức ăn cho Hạnh và hỏi về những trải nghiệm của Hạnh ở nước ngoài, hỏi về tương lai công việc ra sao. Hạnh cũng thân thiện trả lời từng câu hỏi một như cô con gái mới từ xa trở về đang tâm sự với mẹ mình. Bên cạnh Quỳnh cũng đưa ra vài câu hỏi và bình luận đôi chút. Lâu lâu mẹ Quỳnh lại quay ra kể lại vài câu chuyện dở khóc dở cười của Quỳnh làm cho Quỳnh phải quay sang mẹ nũng nịu trách:"Mẹ à" khiến cho cả nhà cười ầm lên. Không khí trở nên vô cùng thân thiết, tình cảm gắn bó như người một nhà.

Sau bữa trưa, mẹ Quỳnh ngủ trưa, Hạnh và Quỳnh kéo nhau vô phòng tâm sự. Ngồi trên giường ôm gối, Quỳnh hỏi Hạnh:

- Chị về đây rồi. Vậy tính khi nào đi làm? Định làm ở đâu hay là về công ty em làm chung với em được không?
- Không cần đâu. Chị đã quyết định vào tập đoàn nhà Hào làm thư kí cho anh rồi. Anh được kêu về để kế thừa sự nghiệp gia tộc mà - Hạnh cự tuyệt.

Quỳnh ngạc nhiên hỏi lại:

- Tập đoàn nhà anh Hào? Tập đoàn gì vậy?
- Chị cũng chưa rõ nữa nhưng nghe nói là về lĩnh vực nhà hàng khách sạn và thực phẩm ăn uống nữa. Chị định tạm thời làm thư kí để hiểu rõ cơ cấu công ty sau đó mới chuyển sang mảng thích hợp với chị - Hạnh suy tư đáp lại và hỏi Quỳnh - Đừng hỏi chuyện của chị. Còn em công ty của em như thế

nào rồi?

- Công ty của em tuy hơi nhỏ chút nhưng mà bây giờ cũng có chút tiếng tăm trong ngành rồi - Quỳnh tự hào nói.

Hạnh than thở:

- Em chỉ nhỏ hơn chị một tuổi thôi mà đã có sự nghiệp của mình rồi. Còn chị... Haizzz... - Buồn đến nhưng đi cũng nhanh, Hạnh lấy lại tinh thần ranh mãnh hỏi - Còn tình yêu sao rồi? Định khi nào giới thiệu người yêu cho chị đây.

- Em làm gì có người yêu lấy đâu ra mà giới với chả thiệu. Chỉ có chị thôi. Người yêu chị đâu? Hay là anh Hào? - Quỳnh hỏi ngược trở lại.

- Em nói vậy gì đó. Anh Hào với chị chỉ là bạn thân thôi. Ành... - Hạnh nhanh chóng phủ nhận nhưng lại bị tiếng điện thoại cắt ngang: "Người lạ ơi! Xin cho tôi mượn bờ vai...Tựa đầu gục ngã vì mỗi một quá...Người lạ ơi! Xin cho tôi mượn nụ hôn...Mượn rồi tôi trả, đừng vội vàng quá..."

Cầm lấy điện thoại, Hạnh bắt máy và nói:

- Alo...Em đang ở nhà Quỳnh...Được. Tối nay ăn ở đâu?...Em ăn gì cũng được.Anh chọn đi...Có gì anh gọi cho em...Bye bye...

Sau khi Hạnh cúp máy, Quỳnh cười trừ ghẹo:

- Vậy mà kêu không có gì. Em ăn gì cũng được mới chịu nha....nha...- Quỳnh ê a chữ nha vui vẻ chòng ghẹo.

Hạnh chồm tới thọc lét Quỳnh nghiêng răng lăm bằm" Cho em chọc chị nè...chọc chị nè..." Quỳnh cũng đưa tay thọc lét lại. Tiếng cười đùa của hai cô gái vang vọng khắp phòng. Đây có lẽ là một trong những giây phút hiếm hoi Quỳnh gỡ xuống mặt nạ của Quỳnh, Hạnh có lẽ là người rất quan trọng chăng?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Khởi đầu

Sáng thứ hai, một ngày đẹp trời, ông mặt trời trên cao đang vén mây nhìn xuống nhân gian. Cả không gian nhuộm trong nắng vàng rực rỡ, vài con gió mát thoảng qua làm mái tóc ai tung bay phôi phôi. Trên đường, người người đi lại tấp nập, người đi làm, người thì đi chợ, người thì đưa con đi học... bao nhiêu âm thanh hòa nhịp với nhau. Cuộc sống như được nạp đầy năng lượng vào buổi sáng, từng dòng xe nườm nượp chạy qua. Những bạn học sinh tụ tập từng tốp tung tăng đến trường và rôm rả trò chuyện trên đường. Lâu lâu bạn còn bắt gặp hình ảnh những bạn nhỏ ngủ ngon lành hay có bạn đang khóc sụt sùi khi mẹ chở đi học. Các cô gái duyên dáng trong bộ đồ công sở đang hấp tấp đi trên đường tay cầm một ly cafe nóng hoặc điểm tâm sáng. Hay hình ảnh các cụ già đang tập thể dục, những bài dưỡng sinh, yoga...Cảnh vật hai bên đường cũng trở nên đẹp lạ thường. Những hàng cây bàng xum xuê lá, xen giữa là những cây phượng đang đâm chồi nảy mầm. Mùi hoa sữa đầu đường đang tỏa hương thơm nồng nàn khắp muôn nơi. Từng chú chim nhỏ đang thi nhau hót vang dưới những tán cây. Quán xá cũng đang dần tấp nập hơn. Tiệm sửa xe, hớt tóc, tạp hóa, quán ăn rù nhau mở cửa. Ngày mới bắt đầu. Hôm nay cũng là một khởi đầu mới của Hào và Hạnh. Hào sẽ đến tập đoàn của nhà mình để đảm nhận chức vụ tổng giám đốc điều hành và Hạnh sẽ trở thành thư kí của Hào.

Một ngày mới tuyệt vời đã mở ra một khởi đầu đầy sức sống.

Tại một tòa cao ốc nằm chênh chệ giữa trung tâm thành phố, nhìn ngoài đơn giản, lịch sự nhưng lại không làm giảm đi sự bề thế của nó. Tuy chỉ mới được thành lập 10 năm nay nhưng đã được một vị thế quan trọng trong vòng quay thượng lưu của thành phố S. Đó chính là trụ sở chính của tập đoàn H&K và người sáng lập nó là ba của Hào - ông Bùi Đức Chính. Trong căn phòng họp chính, nơi đó đang diễn ra một cuộc họp quan trọng. Chủ tịch đang giới thiệu tổng giám đốc điều hành mới của chúng ta cũng chính là con trai của ông - Bùi Đức Anh Hào và mong mọi người trợ giúp nhiều hơn cho anh để làm quen công việc mới. Sau khi buổi họp kết thúc, ông giữ lại Hào và thư kí mới của anh - Hạnh để nói chuyện. Ông Chính nói:

- Con mới tới công ty nên cần tìm hiểu thêm về cơ cấu quản lý ở công ty và các dự án gần đây của chúng ta để làm quen trước đi - Sau đó ông đưa cho anh một tập tài liệu - Ở đây là sản phẩm Fast Food mới được sản xuất của chúng ta vẫn chưa được đưa ra thị trường. Bây giờ con hãy theo dõi nó, trong đó còn có tên công ty phụ trách quảng bá sản phẩm thường xuyên hợp tác với chúng ta. Nó tuy nhỏ nhưng mà lại rất có uy tín và chất lượng. Với lại con bé Giám đốc điều hành của công ty đó cũng là một người có năng lực và rất biết làm người đó. Ba rất thích con bé đó. Con hãy đặt lịch hẹn để bàn thêm đi - Ba của Hào cảm khái nói.

- Dạ. Con biết rồi ba. Con sẽ giám sát chặt chẽ dự án này - Hào vừa mở tập tài liệu xem vừa gật đầu đồng ý.

Ông Chính vui lòng gật gù đầu, quay sang nói với Hạnh:

- Hạnh. Bác biết thư kí không phải là sở trường của con. Con cứ ở bên cạnh Hào để làm quen với cách vận hành của công ty trước rồi bác sẽ sắp xếp con một vị trí thích hợp.

- Dạ bác. Con sẽ cố gắng ạ - Hạnh hưng phấn nói.

- Cứ vậy đi. Có việc gì thì nói với bác - Nói với Hạnh - Hai con cùng nhau cố gắng đi. Bác đi trước - Nói xong, ông Chính đi ra khỏi phòng họp. Hào cũng vừa đứng dậy vừa nói với Hạnh:

- Thôi mình cũng đi làm việc đi. Cậu giúp mình liên lạc và đặt lịch hẹn với Nhân Ái đi.

- Oke - Hạnh vừa đứng dậy cầm tài liệu vừa đưa tay chào kiểu quân đội nháy mắt tình nghịch đồng ý.

Tại căn phòng làm việc khác, Quỳnh đang ngồi vừa kiểm tra tài liệu vừa nghe thư kí báo cáo lịch trình. Trên khuôn mặt Quỳnh có một sự lạnh lùng ngay cả đến hơi thở cũng khiến người ta cảm nhận được sự nghiêm túc của cô. Thư kí Hà báo cáo:

- Giám đốc. Bên tập đoàn H&K đã hẹn chúng ta 10h hôm nay đến để bàn thêm về dự án mới. Cô muốn tự đi hay là để Phó tổng đi ạ?

Quỳnh trầm ngâm suy nghĩ:

- Thôi để tôi tự đi. Nghe nói hôm nay Tổng giám đốc điều hành mới nhậm chức, tôi cũng nên đến chào hỏi. Nói với tài xế chuẩn bị xe 9h30 chúng ta xuất phát.

- Dạ. Vậy tôi đi làm việc - Thư kí Hà xoay người đi làm việc của mình.

Quỳnh ngồi coi tài liệu vô cùng nghiêm túc chả buồn ngẩng đầu lên. Nhưng lại khiến người ta cảm nhận xung quanh cô một sự cô độc đến lạnh lùng. Phải chăng cuộc sống đã tôi luyện cô gái này thành một tảng băng để chống chọi với thế giới? Ai sẽ là người làm tan tảng băng đã hình thành trong lòng cô gái từ rất lâu nay?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Gặp lại

Trước tòa nhà trụ sở chính của tập đoàn H&K, lúc 9h50, một chiếc xe đen sang trọng vừa đến nơi, Quỳnh cùng với thư kí Hà bước xuống xe. Sự xuất hiện của cô gái xinh đẹp nhưng lại đem lại cho người ta cảm giác lạnh tuyết từ trong hơi thở đã khiến cho sự tập nập trước cửa như bỗng chậm lại. Vì không phải lần đầu cô đến đây nên lập tức có người tiếp đón cô còn tiếp tân nhanh chóng liên lạc với văn phòng Tổng giám đốc.

Ở tầng 15 - tầng chỉ có phòng làm việc của Tổng giám đốc điều hành và thư kí, Hạnh đang ngồi chăm chú xem tài liệu thì nhận điện thoại:

- Được. Mời cô ấy lên đây.

Nghe xong điện thoại, Hạnh bước tới cửa phòng làm việc, gõ nhẹ và mở cửa thông báo:

- Tổng giám đốc. Giám đốc của Nhân Ái đã đến.

- Được. Cậu mời cô ấy vào đây. Chuẩn bị cafe rồi cậu cũng vào đây đi - Hào ngược đầu lên từ tập tài liệu nói với Hạnh.

Hạnh gật đầu xoay người đi về phía thang máy chuẩn bị trạng thái tốt nhất, nở nụ cười lịch sự nhưng không kém phần thân thiện. "Ting...ting..." Thang máy mở ra, Hạnh định cất lời chào:

- Xin...chào - Khi nhìn thấy người trong thang máy bước ra, Hạnh thẳng thốt kêu lên - Quỳnh. Sao lại là em?

Quỳnh cũng ngạc nhiên không kém hỏi lại:

- Chị Hạnh. Sao chị lại ở đây? Chị nói hôm nay đến tập đoàn nhà anh Hào làm việc mà. Lẽ nào đây là...?

Không trả lời ngầm thừa nhận, Hạnh hỏi Quỳnh:

- Vậy Nhân Ái là công ty của em sao?

- Đúng vậy. Trùng hợp ghê. Thế chắc Tổng giám đốc điều hành mới của H&K là anh Hào rồi - Quỳnh thừa nhận sau đó như hiểu ra nên khẳng định nói.

Hạnh đưa tay thân thiết kéo tay Quỳnh, vừa đi vừa đáp:

- Thật là một sự trùng hợp đáng ngạc nhiên mà. Đi vào thôi, Hào chắc là ngạc nhiên lắm.

Đưa tay gõ nhẹ mở cửa, Hạnh tình nghịch nháy mắt nói với Hào:

- Tổng giám đốc. Người đã đến rồi. Cậu đoán xem là ai? Là người quen nha.

Hào chưa kịp trả lời, Quỳnh đã bước vào nở nụ cười thân thiện:

- Chào anh. Chúng ta lại gặp nhau rồi.

- Quỳnh. Sao lại là em? Em là Giám đốc điều hành của Nhân Ái sao? - Nhìn thấy Quỳnh, giọng Hào đầy ngạc nhiên thối nắc sau đó dường như nhớ ra cái gì - Em ngồi xuống trước đi chúng ta nói chuyện.

Hạnh cười nói:

- Hai người nói chuyện đi. Để chị đi pha cafe - Vừa nói xong thì vội quay người đi về phía phòng trà nước.

Lúc này, trong phòng làm việc chỉ còn lại Hào và Quỳnh, bởi vì chị của mình Quỳnh đối với Hào đã bớt đi chút sự đề phòng, chút lạnh lùng và vỏ bọc bên ngoài cũng không cứng rắn như bình thường mà trở nên hòa đồng hơn nhưng vẫn có chút thiếu tự nhiên. Cô không biết rằng sẽ có ngày trước mặt Hào cô sẽ thể hiện ra bộ mặt chân thực nhất của mình. Là một người nhạy cảm và tinh tế, Hào dễ dàng nhận ra cảm xúc của Quỳnh nhưng không lấy làm lạ mà tìm cách điều hòa không khí nói:

- Không ngờ em là Giám đốc điều hành của Nhân Ái, đúng là tuổi trẻ tài cao. Lúc nãy ba của anh cũng không ngớt lời khen em. Nói với anh công ty của em quy mô tuy nhỏ nhưng rất có danh tiếng trong ngành này.

- Em chỉ nghe chị Hạnh nói đến tập đoàn nhà anh làm việc nhưng không biết đó là H&K. Thì ra Chủ tịch Bùi là ba của anh. Anh đừng nghe Chủ tịch ông ấy đang tăng bốc em quá thôi. Em không giỏi như vậy đâu. Công ty chỉ nhỏ thôi chủ yếu là có chút danh tiếng - Quỳnh ngại ngừng nói - Lần trước em tới bàn chuyện với Chủ tịch Bùi, ông ấy nói với em con trai của ông ấy sắp du học trở về tiếp nhận chức vị Tổng giám đốc điều hành mới của tập đoàn, bảo em lần sau có thể bàn dự án mới với người đó. Thì ra đó là anh.

Hào định đáp lời thì Hạnh đã bung cafe vào chen ngang:

- Khi chị nhìn thấy em chị cũng ngạc nhiên lắm. Chị không biết công ty của em là Nhân Ái. Nhưng như vậy cũng tốt là chỗ quen biết em phải chiết khấu cho bọn chị đó, vừa rẻ vừa chất lượng.

Quỳnh hừ mũi le lưỡi tinh nghịch nói với Hạnh:

- Chị đừng mơ. Em không tăng giá là hay lắm rồi đó nha. Hay là em phải suy nghĩ chuyện đó xem sao nhỉ?

Thấy được hành động trẻ con của Quỳnh, Hào lắc đầu phì cười:

- Thôi. Chúng ta bàn công việc trước đi.

Quỳnh cũng nhận ra mình đã vô tình làm ra hành động trẻ con, vội lấy lại tinh thần nghiêm túc bàn công việc. Hạnh cũng nhanh chóng thu lại sự đùa giỡn của mình bày ra sự làm việc chuyên nghiệp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Động tâm

Trong căn phòng làm việc của Tổng giám đốc, không khí vô cùng nghiêm túc và im ắng. Thành thạo chỉ truyền ra tiếng lật giấy sột soạt và tiếng thảo luận nhỏ nhẹ. Ba người họ tuy đều là người hài hước vui vẻ nhưng trong công việc vẫn vô cùng nghiêm túc. Họ như cỗ máy làm việc chẳng hề quan tâm tới thời gian. Lúc này, Quỳnh đã thu lại tất cả những biểu tình trẻ con khi trước bày ra sự chuyên nghiệp tập trung cao độ, nhưng lúc này cũng là lúc cô xây dựng một bức tường kiên cố cản trở mọi sự tiếp xúc gần gũi. Hào cũng rất ngạc nhiên về sự chuyên nghiệp và hiểu biết của cô trong công việc. Anh còn vô cùng yêu thích các ý tưởng sáng tạo của cô. Lần gặp đầu tiên, cô đem lại cho anh cảm giác vẫn còn chút trẻ con nhưng hôm nay lại rất chuyên nghiệp và trưởng thành. Nhưng cảm giác duy nhất không thay đổi trong cả hai lần gặp mặt là xa cách dù chỉ lúc có lúc không khiến anh rất khó hiểu. Tuy vậy vẫn không khiến cho cảm giác yêu thích của anh dành cho Quỳnh thay đổi. Sáng nay khi ba nhắc tới cô với giọng nói vô cùng yêu thích, anh còn rất tò mò cô gái nào có thể lấy được sự hài lòng của người ba khó chịu của anh nhưng bây giờ anh phải công nhận rằng nhận xét của ba về cô không hề sai chút nào. Khi đồng hồ điểm 1h trưa, thư kí Diệp gõ nhẹ bước vào phòng thông báo:

- Tổng giám đốc. Đã quá giờ trưa rồi anh có cần tôi đặt giúp vài phần cơm trưa không ạ?

Ba người giật mình, cùng lúc ngẩng nhìn đồng hồ rồi lại đồng thời lắc lắc đầu phì cười vì sự chuyên tâm của chính mình đến quên cả thời gian. Hào nói với thư kí Diệp:

- Không cần đâu. Chúng tôi đi ra ngoài ăn vậy - Quay sang Quỳnh và Hạnh - Công việc cũng gần xong rồi lần sau chúng ta bàn tiếp. Đi thôi. Hôm nay anh mời hai em ăn trưa.

Chưa kịp nghe câu trả lời của Quỳnh, Hạnh đã hớn hơ:

- Được đó. Quỳnh đừng nói em không đi nha đừng làm mất hứng vậy chứ - Thấy Quỳnh suy tư Hạnh buồn buồn nói.

- Không có. Em chỉ đang nghĩ nên đi nhà hàng nào ăn để vét sạch túi của Tổng giám đốc giàu có của chúng ta chứ - Quỳnh tinh nghịch đáp lại.

Hào đứng dậy lấy áo khoác, cầm chìa khóa xe đi ra cửa cười xòa nói:

- Hoan nghênh em suy nghĩ. Chỉ sợ lát nữa em lại nói giữ đáng gì đó mà ăn ít thôi.

Hạnh cũng khoác tay Quỳnh vui vẻ vừa đi theo sau Hào vừa thảo luận rôm rả về nhà hàng nào đồ ăn vừa ngon vừa mắc làm cho Hào cũng phì cười vì sự nghịch ngợm của hai cô gái.

Ở bãi đỗ xe tầng hầm, Quỳnh kéo tay Hạnh:

- Chị đi chung xe với em đi. Lát về rồi đi với anh Hào nha.

- Được - Hạnh gật đầu đồng ý đi về phía xe của Quỳnh.

Nhưng bất chợt Quỳnh lại nhăn mặt vì chiếc xe không tài nào khởi động được, thấp giọng mắng:

- Chết tiệt. Không xui xẻo vậy chứ.

Hào cũng nhận ra sự khác thường đi tới gõ nhẹ kính cửa sổ trầm ấm hỏi:

- Sao vậy? Không khởi động được?

Thấy Quỳnh khuôn mặt baby tội nghiệp gật gật đầu, Hào đi tới mở mui xe kiểm tra một lúc và kết luận:

- Hình như kim phun nhiên liệu bị hỏng rồi. Để anh gọi người đem đi sửa lát ăn cơm xong em quay lại đây lấy - Hào vừa nói xong liền rút điện thoại gọi người đến.

Hạnh và Quỳnh đã ra khỏi xe lúc nào đứng chăm chú nhìn Hào kiểm tra xe. Nghe kết luận, Hạnh a lên một tiếng sau đó soi kỹ trong những kết cấu phức tạp của chiếc xe, lâu lâu cảm thán:

- Sao lại biết được chứ?

Còn Quỳnh đã tròn xoe mắt nhìn Hào, ngạc nhiên vì sự hiểu biết của Hào nên đứng sững người nhìn Hào gọi điện thoại. Cô thật sự bất ngờ vì Hào còn trẻ như vậy lại biết nhiều thứ như vậy mà lại rất chu đáo nữa. Từ khi về tới giờ, Hạnh cũng nói về Hào rất nhiều với cô nên ấn tượng ban đầu của cô đối với Hào rất tốt nhưng vẫn hoàn toàn lạ lẫm. Tới khi lần này gặp lại cô lại rất ngưỡng mộ sự chuyên nghiệp và hiểu biết của anh trong công việc. Sau đó lại nhìn thấy sự từng trải cuộc sống và sự ân cần chu đáo của anh. Có lẽ anh là người con trai đầu tiên khiến cho trái tim cô như mặt hồ nước bỗng có chút gợn sóng nhẹ nhẹ. Đây có lẽ là lần đầu cô nhìn kỹ chàng trai này. Dáng người cao ráo với bộ vest đen đầy lịch thiệp càng làm tôn thêm sự tự tin và quyết đoán. Vầng trán cao rộng, chiếc cằm cương nghị với đôi mắt sâu thẳm tuy vẻ ngoài thân thiện nhưng cũng không thể bỏ qua sự sắc sảo và tinh tế của anh. Nhìn sự chính chu từ cách ăn mặc đến sự bóng loáng của chiếc xe anh đi người ta có thể thấy anh là một người yêu cầu cao. Ánh mắt cô lần đầu tiên chú tâm quan sát một người con trai mà chính cô còn chẳng nhận ra. Đến lúc khi cô nhận ra thì đã không còn kịp rút lại tình cảm của mình nữa rồi. Ấn tượng ban đầu sẽ quyết định rất nhiều thứ nhất là khi một người con gái nhìn người con trai, đôi khi một ánh nhìn ban đầu sẽ là mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Quá khứ

Ở một nhà hàng món Việt dân dã nhưng không kém phần sạch sẽ và lịch sự, ba người đang nói chuyện rôm rả, Hào và Hạnh đang kể lại chuyện ở nước ngoài, Quỳnh thì thi thoảng lại chen thêm vào các câu bình luận nhí nhảnh và kể những câu chuyện của mình nữa. Nhờ vậy dường như họ trở nên thân thiết, hiểu nhau hơn, tăng băng dầy trong tim Quỳnh đã tan chút ít chẳng. Hào cũng nhìn kỹ người con gái mới quen này hơn, bởi sự chu đáo và tinh tế của cô, tình bạn giữa họ bắt đầu hình thành từ đây. Bữa cơm quá vui vẻ nên kéo dài tới tận 3 tiếng nếu không phải Hào còn có cuộc họp buổi chiều thì họ chắc còn tiếp tục trò chuyện. Trước cửa nhà hàng, Hạnh vẫn kéo tay Quỳnh nói chuyện rôm rả:

- Chị nói cho em biết cuối tuần phải tới nhà ăn cơm đó. Mẹ chị nói chị phải gọi em đến đó. Nhất định... - Mãi lo nói chuyện Hạnh không để ý tới bậc thềm ở cửa, bước hụt chân chúi người về phía trước. Hành động không cần suy nghĩ Quỳnh đưa một tay kéo Hạnh, người thì chúi về phía trước muốn đỡ

nhưng Hạnh loạng choạng quơ quơ tay không cẩn thận đã đẩy Quỳnh ngã về phía trước. Còn Hạnh đã được Quỳnh kéo lại và Hào ở bên cạnh kịp phản ứng đã đưa tay đỡ Hạnh nhưng Quỳnh thì không tốt như vậy ngã ngửa về phía trước, may mắn cô chỉ loạng choạng rồi ngã ngồi xuống đất. Biến cố bất ngờ xảy ra trong giây lát, sau khi đứng vững Hào và Hạnh vội chạy tới đỡ Quỳnh, Hạnh vỗ vạ hỏi:

- Quỳnh, em có sao không? Cho chị xem em có bị thương không?

- Em không sao - Quỳnh lắc đầu mỉm cười nói, muốn đứng dậy, Hào và Hạnh đưa tay muốn đỡ Quỳnh nhưng bất chợt Quỳnh kêu lên - A...a..

Nghe Quỳnh kêu, Hào lo lắng ngồi xuống bóp nhẹ vào cổ chân, nghe Quỳnh lại kêu đau Hào nhíu mày nói:

- Chắc em bị trật chân rồi. Để anh đưa em đến bệnh viện.

- Đúng vậy. Chúng ta đi thôi - Hạnh cũng lo lắng theo.

" Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights..." Tiếng chuông điện thoại của Quỳnh bất chợt dang lên. Quỳnh đưa tay lấy điện thoại trong túi xách:

- Em nghe điện thoại đã - Quỳnh nói rồi bắt máy, vừa nghe xong thì nhíu mày, khí lạnh từ người cô tỏa ra nhưng chợt nhớ đến còn người bên cạnh vội thu lại, đáp lại đầu dây bên kia - Được. Cô cho xe đến nhà hàng Hương Việt đón tôi.

Sau khi cúp máy, Quỳnh quay sang nói với Hào và Hạnh:

- Anh chị chiều nay còn họp mà. Anh chị quay về trước đi, em còn có chút việc cần xử lý.

- Nhưng chân của em... - Hạnh nhăn mặt, giọng nói quan tâm cắt lời.

Chưa kịp nghe Hạnh nói hết, Quỳnh đã gạt đầu khẳng định, có chút kiên quyết nói:

- Không sao. Lát nữa em sẽ tự đi khám, bây giờ em phải xử lý chút chuyện đã.

Hạnh còn định lên tiếng phản đối nhưng Hào hình như nhận ra điều gì, ngăn cản Hạnh, quay sang Quỳnh:

- Được rồi. Em nhớ phải đi khám đó. Em có cần anh đưa em đi không?

Biết mình quá hấp tấp nên giọng nói có chút lạnh lùng, Quỳnh dịu giọng từ chối:

- Không cần đâu anh. Xe của em tới rồi. Lần sau chúng ta gặp lại nha.

Hạnh và Hào đỡ Quỳnh ra xe, đợi Quỳnh lên xe Hạnh vẫn nhắc nhở:

- Em nhớ đi khám. Tối chị gọi cho em - Đợi Quỳnh gạt đầu mới lưu luyến đóng cửa xe.

Chiếc xe đã chạy băng băng trên đường, hòa vào dòng xe tấp nập. Hạnh vẫn nhìn theo chiếc xe Hạnh lắm bầm oán trách:

- Con bé này. Sao không đợi đi bệnh viện đã chứ?

- Chắc có việc gấp thôi. Tối nay em gọi hỏi thăm Quỳnh là được rồi. Thôi chúng ta cũng về thôi - Hào kéo tay Hạnh về phía bãi đỗ xe để về công ty.

Lúc này, trên chiếc xe hơi, mây đen như bao trùm không gian, khí lạnh từ trên người Quỳnh tỏa ra, đôi mắt sâu thăm nhìn về phía xa, lâm vào nỗi nhớ quá khứ:

" Trong một căn nhà tuy nhỏ nhưng đầy ắp tiếng cười, một cô bé mặc một chiếc váy hồng, tóc thắt bím, đôi má phúng phính, môi đỏ hồng trông đáng yêu như búp bê đang mếu máo, nín lấy quần của một người đàn ông đôi mắt tròn xoa ngân ngân nước như một chú cún:

- Ba. Con không đi học. Ba cho con tới công trình với ba đi mà ba. Ba... ba... - Cô bé năn nỉ.

Người đàn ông chưa kịp trả lời thì từ trong nhà một người phụ nữ xinh đẹp, có thể cuộc sống gia đình hạnh phúc nên cô ấy vẫn giữ được vẻ đẹp thanh xuân, đang nghiêm mặt nói:

- Con bé này. Không cho nhõng nhẽo với ba nữa.

- Đi mà ba. Ba...ba... - Không để ý tới mẹ, cô bé vẫn nín lấy quần của ba, mềm giọng năn nỉ.

Bởi không chịu được đôi mắt ngân nước của con gái, người đàn ông ẵm cô lên gạt đầu đồng ý:

- Được rồi cô công chúa bé nhỏ của ba. Ba đưa con đi chơi.

Biết rằng đường nào người đàn ông cũng đồng ý, người phụ nữ lắc lắc đầu tức cười:

- Anh cứ chiều con bé đi - Chỉ chỉ trán của cô bé già vờ nghiêm khắc nhưng vẫn cưng chiều nói - Sau này không có ba coi ai chiều cái tính bướng bỉnh của con cho mà biết nha.

- Không có đâu. Ba yêu con nhất mà - Cô bé ôm lấy cổ ba, hôn chụt lên má ba và dựa vào vai ba tự tin nói.

Thấy hành động trẻ con của cô bé, hai người lớn vui vẻ nở nụ cười, nụ cười triu mến và đầy cưng chiều. Hạnh phúc đang lan tỏa và bao trùm lấy không gian."

Một kí ức vui vẻ chưa kịp dừng lại trong não Quỳnh thì dòng kí ức đã len đến một bóng lưng lạnh lùng quyết tuyệt quay đi, chiếc xe lao đi mặc kệ cô bé năm nào vẫn chiếc váy đỏ vẫn đôi mắt ngân ngấn nước miêng miêng đang chạy theo dù ngã xuống đất vẫn luôn miêng gọi ba nhưng lúc này không còn ai ôm lấy cô nữa. Trong ánh mắt xa xăm của Quỳnh một nỗi đau đớn dằn vặt trong tâm khảm cô. Quá khứ đã qua đi nhưng còn lại đây một nỗi đau dai dẳng, dằn vặt lòng người khi đêm về khi cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mềm lòng

Trước Cục cảnh sát thành phố S, một người phụ nữ đang đi qua đi lại trước cửa, mắt nhìn chăm chăm về phía cổng, mày nhíu chặt, khuôn mặt đầy vẻ bồn chồn lo âu như đang lo lắng điều gì đó, như đang chờ đợi một ai đó. Trả lời cho sự chờ đợi của cô, một chiếc xe hơi đen phá gió băng băng chạy tới, cô gái bước ra từ trong xe ra với sự lạnh lùng toát lên từ người cô, đó là Quỳnh và người đang đợi cô là thư kí Hà. Thấy thư kí Hà, Quỳnh trầm giọng hỏi:

- Lần này là chuyện gì nữa chị?

- Tự tập đánh nhau. Bị bắt tại trận. Người bị thương còn đang đợi kiện cậu ta. Thật tức chết mà, em cần gì quan tâm cậu ta chứ - Giọng nói thư kí Hà như nghiền răng nghiền lợi, tức giận nói.

Đôi mắt Quỳnh lạnh dần đi theo từng câu nói của thư kí Hà, giọng điệu chua chát:

- Em cũng không muốn lo. Nhưng...Thôi mình đi vô đi chị - Nói xong cất bước định đi nhưng thư kí Hà ngăn cản:

- Chân em bị sao vậy? - Thư kí Hà quan tâm hỏi.

- Không sao. Em không cần thận té thôi. Mình vô giải quyết chuyện này đã chị - Quỳnh băng quơ trả lời, không đợi thư kí Hà trả lời Quỳnh đã đi thẳng vào trong.

Biết không khuyên được Quỳnh, thư kí Hà đành đỡ Quỳnh vào trong. Bên trong cục cảnh sát vô cùng lộn xộn, người lớn tiếng tranh cãi, người trò chuyện, người chờ đợi... Vừa bước vào cửa, Quỳnh đã nhìn thấy một tên con trai đang hống hách, ngồi xoay ghế, cười một cách đáng ghét khinh thường trả lời cảnh sát, nếu nhìn kĩ tên đó ta sẽ thấy có vài nét giống Quỳnh, đó là em trai cùng cha khác mẹ của Quỳnh - Nguyễn Anh Kiệt. Bên cạnh còn có một người phụ nữ trung niên cất giọng hách dịch:

- Anh cứ đợi đó. Sẽ có người giúp tôi giải quyết - Trong giọng nói không có một chút hối hận làm cho Quỳnh và thư kí Hà mới bước vào nghe được tức điên lên. Đôi mắt Quỳnh càng thêm lạnh, thư kí Hà thì bủi môi khinh thường. Kiệt cũng nhìn thấy Quỳnh bước vào, mỉm cười khinh khinh nói:

- Ak. Người giải quyết tới rồi kia. Bà chị thân yêu của tôi.

Nghe vậy, người phụ nữ trung niên cũng quay ra nhìn Quỳnh một cách khó chịu, đó là bà Hồng người vợ sau này của ba Quỳnh, là mẹ của Kiệt, liếc xéo Quỳnh, kiêu căng lớn tiếng hỏi:

- Tại sao giờ cô mới tới chứ?

Không để ý đến lời nói của bà Hồng, thư kí Hà đỡ Quỳnh ngồi xuống, Quỳnh vẫn nghiêm giọng đáp lại:

- Hai mẹ con các người nói chuyện cẩn thận. Cẩn thận tôi không giúp các người. Cậu ta nên ở trong tù ngắm nghĩ một thời gian.

- Được thôi. Cùng lắm tôi sẽ gọi ba tới để chứng kiến cảnh con gái ông ta đẩy con trai của ông ta vào tù thôi cho ông ta tức chết - Không một chút lo lắng, Kiệt vừa nói vừa lấy điện thoại như chuẩn bị gọi điện thật.

Nghĩ đến người ba đang chiến đấu với căn bệnh ung thư dạ dày, đang yếu đi từng ngày. Tuy ông ấy ngày xưa đã làm chuyện có lỗi với mẹ con cô nhưng cô đối với ông ta không chỉ có hận, chẳng phải người ta thường nói chỉ có yêu càng sâu thì mới hận càng nhiều, cô vẫn không đành lòng để ông ta dù đang đấu tranh với tử thần vẫn phải đối mặt với những chuyện đồi bại của hai mẹ con này. Đó chính là lý do vì sao đã hai năm qua cô vẫn phải trả tiền

thuốc men và các đợt điều trị của ba, đưa tiền sinh hoạt thỏa mãn lòng tham không đáy và nhân nhượng, giải quyết vấn đề của hai mẹ con này. Lần này cũng vậy, cô không thể nhẫn tâm được, đành thỏa hiệp:

- Tôi chỉ giúp các người lần này. Lần sau thì các người đừng mong. Có chuyện gì thì các người tự làm tự chịu - Quỳnh vẫn không nhin được nhắc nhở, không biết rằng đang nhắc nhở họ hay đang nhắc nhở chính mình lần sau không thể mềm lòng được.

Biết chắc rằng thế nào Quỳnh cũng mềm lòng, Kiệt thông thả bỏ lại điện thoại vào túi, cười rục rờ, đầy đắc ý:

- Biết ngay mà.

Quỳnh tâm phiền ý loạn, nhắm mắt, bóp bóp trán, mắt không nhìn tâm không phiền, buồn bực phân phó:

- Chị Hà. Chị giúp em giải quyết đi.

- Cô biết điều đó. Với lại tôi dạo này đang thiếu tiền dùng cô đưa tôi một ít tới - Bà Hồng thấy Quỳnh nhượng nhịn lại càng thêm lấn tới.

- Chị Hà chị giúp em giải quyết luôn đi - Không màng tới sự tham lam của bà Hồng, Quỳnh đứng dậy nhờ vả rồi đứng dậy bước nhanh ra ngoài. Thư kí Hà quay sang nói vài câu với người bên cạnh rồi cũng nhanh chóng rảo bước theo Quỳnh, đưa tay đỡ Quỳnh.

Kiệt lại còn nói vọng theo chân Quỳnh với giọng điệu cà chớn:

- Tạm biệt chị hai - Trong miệng còn lẩm bẩm nhưng lại rất lớn tiếng - Đúng là cây rụng tiền mà.

Thư kí Hà nghe vậy tức điên, muốn quay lại chửi vào mặt mẹ con họ nhưng bị Quỳnh ngăn cản chỉ có thể mặc kệ. Ra tới bãi đỗ xe, thư kí Hà vẫn còn lải nhải:

- Quỳnh. Sao em không để chị chửi cho bọn họ một trận. Họ nghĩ họ là ai chứ?

- Kệ họ đi chị. Em thật sự rất mệt, lười để ý tới họ - Quỳnh bóp trán, chân vừa đau, tâm lại mệt uể oải nói.

Hiểu Quỳnh đã rất mệt mỏi với bọn họ, thư kí Hà không đề cập đến chuyện đó nữa, cô ấy quan tâm hỏi han:

- Chân em có đau không? Chị đưa em tới bệnh viện khám nha.

- Em... - Đầu của Quỳnh vẫn đau kịch liệt, chưa kịp nói hết câu đã xỉu tại chỗ. Hết hồn, thư kí Hà vội đỡ lấy Quỳnh, lớn tiếng gọi:

- Quỳnh...Quỳnh...

Dù nổi đau vẫn dần dặt trong tim nhưng có ai sẽ nỡ lòng tổn thương tới chính người mà họ yêu thương chứ. Chỉ có yêu nhiều thì nỗi hận mới càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nhập viện

Tại Central Hospital, trong căn phòng bệnh trắng tinh, sạch sẽ, trên giường bệnh Quỳnh đang nặng nề chìm sâu vào giấc ngủ. Có lẽ ngay cả trong giấc ngủ, Quỳnh cũng có nhiều phiền muộn lo âu nên dù ngủ mảy vẫn nhủu chặt với nhau. Đứng bên cạnh giường bệnh, thư kí Hà lo lắng hỏi bác sĩ:

- Cô ấy có sao không bác sĩ?

- Không sao. Chỉ do áp lực của cô ấy quá lớn nên mới ngất xỉu. Còn chân của cô ấy hơi có dấu hiệu rạn xương. Cần nghỉ ngơi nhiều hơn - Bác sĩ nhìn vào bệnh án và nhẹ nhàng đáp lại.

Sau khi bác sĩ và y tá ra khỏi phòng bệnh, chỉ còn lại thư kí Hà, cô ấy nhìn người trên giường bệnh mà lòng đau xót. Cô thật sự thương cho Quỳnh, bởi cô dù còn nhỏ tuổi hơn cô nhưng trên vai phải gánh vác quá nhiều, chịu nhiều tổn thương. Cuộc sống này dường như đang đùa giỡn với số phận của Quỳnh nên lắm truân chuyên, đã mài mòn hết sự ấm áp, thân thiện, chỉ còn lại bức tường lạnh lẽo trong trái tim của cô ấy. Tuy vậy Quỳnh lạnh lùng nhưng ấm áp, rất tình cảm, thăm lặng quan tâm tất cả mọi người nên cô thật tâm xem cô ấy như em gái ruột của mình mà thương yêu và xen lẫn đau xót. Cô thật sự lo lắng cô ấy sẽ kiệt sức và lúc này không phải đã như vậy rồi sao.

Sáng hôm sau, ở trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, sau khi nghe Hạnh báo cáo công việc và lịch trình làm việc của hôm nay, như nhớ ra điều gì Hào hỏi Hạnh:

- Hạnh, tối hôm qua em có gọi cho Quỳnh không? Quỳnh sao rồi?

- Thôi đừng nói nữa. Em còn đang rất tức giận đó. Con bé này không biết sao tối qua lại tắt máy nữa. Lát nữa em gọi lại xem sao - Hạnh cảm tức than thở.

Nghe vậy, Hào nhú mày cũng rất lo lắng:

- Sao lại như vậy? - Nghĩ nghĩ lại nói tiếp - Chiều nay chúng ta sẽ kí hợp đồng với Nhân Ái chắc Quỳnh sẽ đến thôi. Lúc đó chúng ta hỏi vậy.

Hạnh cũng nghĩ đến, gật gật đầu đồng ý. Nhưng lúc này người mà họ đang lo lắng dù đang ngồi trên giường bệnh vẫn rất bình tĩnh nghe báo cáo công tác và lịch trình làm việc hôm nay, sau đó phân phó thư kí Hà:

- Những cuộc họp hôm nay cô giúp tôi sắp xếp họp online tôi sẽ trực tiếp tham gia. Còn hai hợp đồng kí hôm nay cô giúp tôi thông báo Phó giám đốc thay mặt tôi kí. Nói với Phó giám đốc nên kiểm tra kĩ hợp đồng một cách chính xác theo những gì đã bàn bạc hôm trước. Sau đó cô giúp tôi đem công việc cần xử lý tới đây.

Nghe phân phó, thư kí Hà nhanh chóng ghi nhớ mọi thứ để thực hiện nhưng vẫn không nhin được quan tâm:

- Nhưng sức khỏe của em còn yếu mà. Có cần nghỉ ngơi thêm không? Chị sẽ giúp em thông báo cho Khiêm giải quyết công việc hôm nay.

- Chị yên tâm. Em chỉ bị thương ở chân thôi mà - Quỳnh biết thư kí Hà quan tâm cô nên lòng ấm áp đáp lại.

Khuyên thế thôi nhưng cô biết thế nào cũng không nói được gì với cô gái cuồng công việc này, thế nhưng vẫn không nhin được dạn dò:

- Được rồi. Nếu mệt thì phải nghỉ ngơi liền đó - Nhìn thấy Quỳnh gật đầu đồng ý mới quay người đi làm việc của mình.

Lúc 4h chiều, trong phòng họp của tập đoàn H&K, mọi người đã tập trung đầy đủ đang nhỏ to bàn bạc công việc và họp đồng sắp kí. Hào và Hạnh cũng đang chụm đầu vào nhau bàn bạc công việc nhưng vẫn không quên quan tâm, chờ đợi Quỳnh đến. Đúng giờ, trợ lý thư kí gõ cửa thông báo:

- Người bên Nhân Ái đến rồi ạ.

Mọi người đều đứng dậy chào đón, Hào và Hạnh cũng vậy, thêm một chút chờ đợi, trông mong người mà mình lo lắng xuất hiện nhưng khi thấy người bước vào đều xẹt qua một tia lo lắng trong đầu. Hào nhanh chóng thu hồi suy nghĩ, bước tới chào hỏi:

- Chào anh. Tôi là Tổng giám đốc điều hành của H&K - Bùi Đức Anh Hào.

- Xin chào. Tôi là Phó giám đốc của Nhân Ái - Trịnh Văn Khiêm - Khiêm cũng bắt tay, lịch sự chào hỏi.

Hào và Hạnh liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hai người đều có sự lo lắng nồng đậm, thống nhất tạm thời để việc đó qua một bên xử lý sau, bắt tay vào bàn bạc hợp đồng. Trong phòng họp, mọi người thảo luận về hợp đồng sôi nổi, bởi lần trước đã bàn bạc kĩ càng về chi tiết nên nhanh chóng đi đến kết. Kết thúc, mọi người nhanh chóng rời khỏi, trở về với cương vị làm việc của mình. Trong phòng họp, chỉ còn lại Hào, Hạnh, Khiêm và thư kí của Khiêm, do còn có cuộc họp gấp ở công ty, Khiêm định chào tạm biệt thì Hào lên tiếng hỏi:

- Phó giám đốc Trịnh, tôi có chút việc muốn hỏi anh có được không?

Tuy vội nhưng Khiêm vẫn nhã nhặn trả lời:

- Tổng giám đốc Bùi, anh muốn hỏi gì? Anh cứ tự nhiên.

- Tôi với Giám đốc Quỳnh của anh là bạn. Hôm qua chúng tôi dùng cơm có chút việc xảy ra nhưng đến bây giờ vẫn không liên lạc được với cô ấy. Không biết hôm nay tại sao Quỳnh không tới vậy? - Hào ngập ngừng nhưng vẫn mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Khiêm hiểu ra, đáp lại:

- Thì ra là vậy. Giám đốc của chúng tôi đêm qua đã nhập viện nên mới không tới.

Hai chữ "Nhập viện" như sét nổ giữa trời quang trong đầu của Hào và Hạnh, Hạnh lo lắng tới tấp hỏi:

- Nhập viện? Tại sao chứ? Ở bệnh viện nào?

Biết họ vì lo lắng cho Quỳnh nên mới thất thố như vậy nên Khiêm không để ý tiếp tục nói:

- Sáng giờ tôi bận việc nên vẫn chưa tới thăm cô ấy. Nhưng thư kí Hà nói với tôi Giám đốc chỉ là quá mệt mỏi và chân hơi bị rạn xương. Nghỉ ngơi nhiều hơn là được rồi. Cô ấy đang nằm ở Central Hospital.

Biết họ đã hỏi xong, Khiêm tạm biệt vội quay về tiếp tục xử lý công việc. Hào và Hạnh cũng lo lắng tạm gác công việc, chạy tới bệnh viện thăm Quỳnh. Trong tình cảm, chúng ta bỏ ra bao nhiêu thì sẽ nhận lại được bấy nhiêu, thậm chí là nhiều hơn nữa. Phải có cho thì mới có nhận mà.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Thăm bệnh

Trong phòng bệnh, Quỳnh đang rất nghiêm túc chăm chú làm việc đến quên cả thời gian, nghe tiếng gõ cửa nghĩ là thư kí Hà đem đồ ăn tới, chẳng buồn ngẩng đầu lên chỉ mở miệng nói:

- Chị Hà, chị để đồ ăn trên bàn là được. Em xử lý xong chuyện này sẽ ăn

Không nghe được câu trả lời, Quỳnh mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hạnh đang nhìn cô với ánh mắt tóe lửa thấy được cả người đều đang giận dữ, bên cạnh là Hào nở nụ cười ôn hòa với cô nhưng hình như có chút hả hê, giống như còn đang nhắc nhở cô tự cầu nhiều phúc đi. Hiểu được điều đó, Quỳnh cười nịnh nọt nói:

- Anh Hào. Chị Hạnh. Sao hai người lại tới đây vậy?

Nhìn nét của cô chẳng thể làm giảm cơn giận của Hạnh, cô ấy bước nhanh tới, cốc một cái vào trán của cô mắng:

- Em đây là sao hả? Nhập viện cũng không báo cho chị biết một tiếng, không nhận người chị này nữa sao? Còn cái gì mà đồ ăn để trên bàn em làm việc? Em muốn chết sao?

- Ak. Em chỉ không muốn chị lo lắng quá thôi mà - Quỳnh đang nói nhưng nhìn thấy cái liếc mắt như dao của Hạnh thì tiếng càng ngày càng nhỏ lại.

Hạnh còn định mắng cho cô tỉnh nhưng Hào đã lên tiếng ngăn cản an ủi:

- Em bình tĩnh đi - Quay sang Quỳnh, rất dịu dàng hỏi - Em có sao không? Chân của em sao rồi?

- Em không sao. Chân chỉ hơi rạn xương một chút thôi. Nghỉ ngơi vài ngày là ổn ak - Quỳnh tỏ vẻ không sao nói, nhưng nhớ ra còn công việc vội nói - Anh chị ngồi đợi em một chút, em xử lý cái này đã - Nói xong thì cầm tài liệu tiếp tục xem xét nhưng chưa nhìn tiếp thì lại bị giật, Hạnh đang trừng mắt nhìn cô:

- Xử lý cái gì mà xử lý chứ? Chị xử lý em thì có - Quay sang Hào sai bảo - Anh mau dọn dẹp hết cho em

Hào tỏ vẻ không biết làm sao, dọn dẹp hết tài liệu và laptop của Quỳnh, chỉ có thể khuyên cô:

- Em nên nghe lời đi nếu không núi lửa sẽ phun trào đó.

- Phun cái đầu anh đó. Anh mau giúp em đi mua cháo cho Quỳnh đi - Đang tức giận ngay cả Hào, Hạnh cũng mắng nữa.

Dọn dẹp xong tài liệu lên bàn, chẳng thêm để ý tới việc mắng yêu của Hạnh, Hào gật đầu đồng ý:

- Oke - Định đi thì có người gõ cửa, là thư kí Hà đem đồ ăn tới, bước vào cũng không quá ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Hào và Hạnh, cô đã thấy sự thân thiết của ba người họ từ lần họp lần trước rồi, chỉ lên tiếng chào hỏi:

- Xin chào Tổng giám đốc Bùi, Thư kí Hạnh.

Hào và Hạnh cười cười gật đầu thân thiện chào hỏi. Như nhớ ra điều gì, Hạnh hỏi Quỳnh:

- Hôm qua có chuyện gì mà em đi vội vậy? Nếu không thì chân em cũng không từ trật nhẹ thành rạn xương rồi.

Vẫn còn cảm tức chuyện hôm qua, Quỳnh chưa kịp đáp lại thư kí Hà đã giành trả lời trước:

- Còn không phải là do... - Thư kí Hà còn chưa nói xong, Quỳnh đã ngắt lời, trao đổi ánh mắt với thư kí Hà, gạt ngang giải thích:

- Do có công việc cần xử lý gấp thôi mà.

Hiểu được tín hiệu của Quỳnh, thư kí Hà cũng không nói thêm gì. Thấy hai người họ trao đổi ánh mắt, Hào và Hạnh cũng nghĩ là Quỳnh đang muốn giấu chuyện gì đó nên không truy hỏi thêm. Không khí bỗng trở nên mất tự nhiên, Quỳnh đành lên tiếng phá vỡ sự im lặng này:

- Chị Hà. Chị giúp em sắp xếp công việc với tài liệu trên bàn nha.

Nghe vậy, sự tức giận về cô của Hạnh mới dịu xuống, thư kí Hà mới gật đầu đồng ý thì bất chợt tiếng điện thoại của Quỳnh kêu: "Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand... Walking through the nights..."

Nhìn thấy người gọi tới, Quỳnh ra dấu im lặng, nhỏ nhẹ nói:

- Là mẹ em - Sau đó mới bắt máy - Dạ. Con nghe nè mẹ...Dạ con đang ở công ty. Hôm nay phải tăng ca mẹ đừng đợi cửa con... Mẹ yên tâm. Ở công ty con đều có chuẩn bị quần áo mà...Vậy thì để con sai tài xế Trương về nhà lấy canh mẹ không cần tới đi đường rất mệt ả...Cuối tuần này mẹ con chúng ta sẽ đi shopping với ăn uống nha - Nhìn thấy Hạnh tức giận đang định lên tiếng phản bác thì Quỳnh đã ra dấu im lặng, khuôn mặt năn nỉ nên đành ảm ức không nói gì - Dạ, mẹ. Con biết rồi ả...Dạ. Vậy mẹ nghỉ sớm đi nha.

Đợi Quỳnh vừa cúp điện thoại, Hạnh đã không nhịn được nữa phải chất vấn:

- Sao em không nói với cô là em đang nằm viện? Lại còn cuối tuần shopping ăn uống là chuyện gì chứ? Cái chân của em như vậy đi được sao?

- Chỉ là vết thương nhỏ em không muốn mẹ phải lo lắng. Cuối tuần chắc chân em đã không sao rồi, em mà còn không về mẹ sẽ nghỉ ngơi đó - Quỳnh nhẹ nhàng đáp lại.

Hạnh vẫn không chịu thua phản bác:

- Từ nay đến cuối tuần chỉ còn hai ngày thôi mà. Chân em lỡ để lại di chứng thì không tốt đâu.

Biết Hạnh chỉ lo lắng cho mình, Quỳnh vẫn kiên nhẫn đáp lại:

- Em sẽ cẩn thận. Chị yên tâm đi.

Không thể khuyên được Quỳnh, Hạnh đành đe dọa:

- Tốt nhất là như vậy. Nếu như để chị biết có chuyện gì nữa chị sẽ bắt em nằm trên giường một tháng cách công việc em yêu thích một thước đó.

- Tuân lệnh sắp - Quỳnh nháy mắt, chào theo kiểu quân đội, tinh nghịch nói.

Thấy vậy, Hạnh cũng phì cười, Hào cũng cảm thấy buồn cười trước sự đùa giỡn của hai cô gái. Thư kí Hà cũng rất vui mừng, vì đã rất lâu rồi cô không thấy được nụ cười không buồn không lo của Quỳnh rồi. Cô thật mong giây phút dừng lại ở đây để nụ cười này sẽ giữ lại trên môi cô em gái thân yêu của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tai nạn

Một hôm, khi Quỳnh và thư kí Hà đang đi khảo sát ở trung tâm thương mại. Quỳnh vừa đi vừa xem tài liệu và dặn dò:

- Cô hãy liên lạc kí hợp đồng thuê hội trường ở trung tâm vào chủ nhật tuần này để ra mắt sản phẩm mới FastFood của H&K đi. Nhất định phải tìm mọi cách kí được bằng bất cứ giá nào. Còn những việc nhỏ cần chú ý cô hãy giúp tôi kiểm tra kĩ càng, có gì cô hãy báo với tôi. Tôi muốn mọi thứ phải hoàn hảo.

- Dạ, giám đốc - Lúc bình thường tuy xem Quỳnh như em gái nhưng trong khi làm việc thư kí Hà đều xưng hô như vậy và nghiêm túc. Cô cũng hiểu Quỳnh rất thân thiết với người bên H&K nên chuyện lần này cô ấy muốn chuẩn bị kĩ càng, không thể để sai sót ngay cả hội trường giới thiệu sản phẩm cũng phải dành thời gian tự mình đi xem xét một lần. Dù là lúc đang đợi xe vẫn nghiêm túc thảo luận những chi tiết vô cùng nhỏ, không để ý bên cạnh có một người phụ nữ trung niên ăn mặc rất sang trọng, xinh đẹp năm tháng vẫn không làm phai tàn nhan sắc đang cảm đồ, hình như cũng đang đợi xe. Bỗng đâu một cơn gió mạnh thổi qua, lá cây khua nhau xào xạt, làm bay cả khăn choàng cổ của người phụ nữ đó. Thấy vậy, người phụ nữ vội bước ra muốn nhặt lại khăn choàng cổ mà không để ý có một chiếc xe máy đang vồ tới với tốc độ cao, vì thấy người bất chợt lao ra vội thắng gấp nhưng sợ là sẽ không thắng kịp chắc chắn sẽ tông vào người phụ nữ đó. Ở bên cạnh, dù đang rất bận rộn với công việc, Quỳnh vẫn để ý xung quanh, kịp thời thấy được cảnh này, không một chút suy nghĩ cô đã buông hết tài liệu trong tay, vồ tới ôm lấy chắn trước mặt của người phụ nữ kia. Đúng như dự đoán, chiếc xe kia vồ tới vẫn tông vào người mới nhảy ra chắn lại - Quỳnh, bởi vì người lái xe đã cố gắng thắng lại nên chỉ xảy ra va chạm nhẹ, tuy vậy Quỳnh cũng ngã xuống ngất đi. Không có phản ứng nhanh như Quỳnh, thấy Quỳnh tự nhiên buông hết tài liệu trong tay vẫn chưa kịp hiểu thì mọi chuyện đã xảy ra trong tích tắc, đợi khi thư kí Hà hồi tỉnh lại thì Quỳnh đã ngã trên đất, cô chạy vội lại gọi:

- Quỳnh...Quỳnh... - Nhanh chóng móc điện thoại gọi cấp cứu.

Lúc này, người phụ nữ kia mới bừng tỉnh lại, biết rằng mình mới thoát khỏi tay tử thần trong gang tấc, tuy còn hoảng hồn nhưng lại rất lo lắng cho người vừa cứu mình đang nằm trong biển máu.

Lại là ở Central Hospital, chiếc xe cấp cứu như phá gió chạy nhanh tới bệnh viện, thư kí Hà và người phụ nữ lúc này đều hốt hoảng bước xuống, rất lo lắng chạy theo băng cấp cứu. Bác sĩ cũng chạy tới khám sơ bộ, kết luận:

- Bệnh nhân có dấu hiệu xuất huyết vùng bụng và vài chấn thương nhỏ khác. Mau đi xét nghiệm nội soi sau đó đưa vào phòng phẫu thuật.

Đi qua đi lại trước phòng phẫu thuật, thư kí Hà thật sự rất hoang mang lo sợ. Người phụ nữ trung niên vẫn chưa thoát khỏi nỗi hoảng sợ lúc nãy, ngồi chăm chăm nhìn vào đèn báo trước phòng phẫu thuật, không để ý tới tiếng điện thoại đang reo, nó reo được một lúc thì mới giật mình tỉnh lại, lấy điện thoại nghe máy:

- Alo...Em đang ở bệnh viện...Không có. Không có. Em không có bị thương. Người bị thương là người khác... Là một cô gái đã cứu em. Cô ấy đang ở trong phòng cấp cứu...Bọn em đang ở Central Hospital...Được. Em đợi anh.

Lúc này, Hào đang nghiêm túc làm việc trong văn phòng thì tiếng điện thoại vang lên: "When thinking about it, makes me want to go crazy...Cry as if nobody is around...Please don't forget. Please don't forget...I am on/by your side...I love you, can you hear it?...". Mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tài liệu, tay cầm điện thoại, bất mấy một cách thần nhiên nói:

- Alo. Tôi Hào nghe.

- Hào, mẹ con đã xảy ra chuyện. Đang ở Central Hospital - ông Chính bên đầu dây vội vàng nói.

Nghe được lời nói bên đầu dây, Hào giật mình, dừng xem tài liệu, lo lắng hỏi lại ba:

- Mẹ con? Xảy ra chuyện gì chứ? Sao lại ở bệnh viện?

- Ba cũng không biết. Ba đang trên đường tới đó. Con cũng mau đến đi. Vậy đi - ông Chính đáp lại rồi ngay lập tức cúp máy.

Bên này, Hào cũng đứng dậy ngay lập tức, hấp tấp lấy áo khoác chuẩn bị đi, vừa mở cửa thì thấy Hạnh đang đứng trước cửa chuẩn bị gõ cửa. Thấy Hào với khuôn mặt đầy lo âu bước ra, Hạnh thắc mắc:

- Cậu định đi đâu sao?

- Mẹ mình xảy ra chuyện, đang ở Central Hospital. Mình muốn tới đó xem thử - Không dừng lại, Hào vẫn tiếp tục đi và nói.

- Cái gì? Mình đi với cậu - Giật mình Hạnh cũng lo lắng đi theo.

Liệu người phụ nữ trung niên Quỳnh vừa cứu có phải là mẹ của Hào? Hay chỉ là sự trùng hợp thôi? Quỳnh có sao không? Chuyện này có phát triển thêm tình cảm của Quỳnh và Hào không? Đây có phải bước đầu của tình yêu đơn phương Quỳnh dành cho ai đó không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Phẫu thuật

Trước cửa Central Hospital, hai chiếc xe hơi phóng nhanh xé gió tới dừng ngay trước cửa. Ai cũng hiểu họ đang lo lắng cho người nhà nên chẳng ai trách khi những chiếc xe này phóng nhanh như vậy nữa. Người xuống xe vội vã là Hào và Hạnh với khuôn mặt tràn đầy lo âu, muốn chạy nhanh vào cửa bệnh viện thì bị chặn lại bởi một chiếc xe khác vừa tới. Ở một chiếc xe khác, ông Chính không đợi tài xế mở cửa đã tự xuống xe nhanh chóng định đi vào không để ý cả con trai đang đứng gần đó, có thể thấy được tình yêu ông dành cho vợ mình nhiều như thế nào. Hào thấy ba vội chạy lại hỏi tới tấp:

- Ba. Mẹ sao rồi ba?

- Ba cũng không biết nữa. Chúng ta mau vào trong xem thử đi - ông Chính không chịu dừng lại phút nào vừa cất bước vừa nói

Hào và Hạnh cũng không hỏi thêm gì nhanh chân chạy theo. Đến trước cửa phòng cấp cứu họ liền nhìn ngay đến người phụ nữ đang ngồi rũ rượi xát xơ trên ghế - bà Thanh Loan, đó chính là mẹ của Hào. Họ chạy ngay đến quay quanh bên bà đồng loạt hỏi:

- Em/ Mẹ/ Cô có sao không?

Nhìn thấy người thân, bà Loan như yên tâm hơn, thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn nhủu chặt mày nhìn đèn phòng cấp cứu lo lắng nói:

- Em không sao. Có một cô gái đã cứu em. Bây giờ cô ấy vẫn đang làm phẫu thuật.

Yên tâm rằng bà Loan không sao lúc này họ mới yên tâm và để ý đến một người khác đang đứng bên cạnh bà ấy - thư kí Hà. Nhìn thấy cảnh này, thư kí Hà thật sự rất ngạc nhiên, cô không ngờ người phụ nữ mà Quỳnh đã cứu lại là Chủ tịch phu nhân của H&K, lẽ nào là ý trời chăng, Quỳnh với họ thân thiết như vậy mà giờ lại cứu mẹ của Hào. Bên kia, thấy là thư kí Hà ba người cũng lấy làm ngạc nhiên. Ông Chính tràn đầy nghi vấn hỏi:

- Cô là Thư kí Hà, sao cô lại ở đây? Người đang làm phẫu thuật là bạn của cô sao?

Trong lòng Hạnh dấy lên một nỗi bất an mãnh liệt bởi cô biết thư kí Hà là người kẻ cận bên cạnh Quỳnh. Và quả nhiên câu trả lời của cô ấy như một tiếng sét đánh vào trái tim cô, làm cho cô lo sợ tột cùng.

- Người trong phòng phẫu thuật là Giám đốc Quỳnh của chúng tôi – thư kí Hà cũng lo lắng thuật lại.

- Là Giám đốc của cô? – ông Chính

- Là Quỳnh? – Hào

Hai người đều sững sốt đồng thanh thốt ra. Còn Hạnh thì sững sờ, đánh rơi cả túi xách trong tay, lưng lay sập ngã may mà có Hào đưa tay đỡ, nhỏ giọng trấn an:

- Em yên tâm đi. Không sao đâu mà – Quay sang thư kí Hà hỏi thăm – Bác sĩ nói thế nào?

- Ông ấy nói là... – Thư kí Hà đang đáp lại thì cửa phòng phẫu thuật bỗng nhiên mở ra, một bác sĩ đi ra.

Thoát khỏi vòng tay của Hào, Hạnh vội lao tới sốt ruột hỏi:

- Bác sĩ, em gái tôi như thế nào rồi?

- Cô là người nhà của bệnh nhân Hoàng Kim Quỳnh sao? - Thấy Hạnh gật đầu, bác sĩ mới nói tiếp – Cô ấy bị xuất huyết ở vùng bụng nên cần phải phẫu thuật. Nhưng cô ấy mất máu quá nhiều cần truyền máu mà máu của cô ấy là RH âm hiếm thấy, ngân hàng máu của chúng tôi đã hoàn toàn hết loại máu này. Không biết người nhà bệnh nhân có ai hay quen biết ai có loại máu này không?

Nghe vậy, Hạnh lâm vào trầm mặt, bà Loan là người phản ứng đầu tiên, sốt sắng đề nghị:

- Tôi, tôi là RH âm, tôi sẽ cho máu.

Hào thấy mẹ lo sợ đến quên mất mọi thứ, ôm lấy vai mẹ, an ủi:

- Mẹ bình tĩnh không sao mà. Mẹ vẫn còn hoảng sợ để con làm cho. Mẹ quên rằng con cũng là RH âm sao?

Nghe lời Hào nói, Hạnh thở phào nhẹ nhõm, bà Hồng cũng sức nhớ ra, yên tâm hơn hồi thúc:

- Vậy con đi nhanh đi.

- Được. Mẹ ngồi xuống đây nghỉ ngơi đợi một chút – Hào đỡ bà Hồng ngồi xuống căn dặn, quay sang Hạnh trao một ánh mắt an tâm, dặn dò – Em giúp anh chăm sóc mẹ. Yên tâm – Vỗ vỗ nhẹ vai Hạnh rồi mới đi theo y tá.

Ông Chính ngồi xuống bên cạnh ôm lấy vai bà Hồng, im lặng trấn an, Hạnh cũng ngồi xuống nắm tay bà mềm giọng an ủi:

- Quỳnh sẽ không sao đâu cô – Không biết rằng cô đang an ủi người khác hay đang an ủi chính cô nữa nhưng như vậy sẽ khiến cô yên tâm thêm một chút là tốt rồi.

Thư kí Hà đứng bên cạnh cũng có cảm giác y như Hạnh vậy, sức nhớ ra điều gì, cúi người xuống nhỏ tiếng hỏi Hạnh:

- Có cần báo cho phu nhân biết không?

- Mẹ của Quỳnh vẫn chưa biết? - Hạnh ngạc nhiên hỏi lại, trầm tư suy nghĩ rồi nói – Lát nữa Quỳnh phẫu thuật xong hãy nói. Bây giờ mà gọi sẽ hù dọa cô đó.

Thư kí Hà cũng cảm thấy như vậy nên không nói gì nữa. Bốn con người bốn đôi mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng phẫu thuật, cầu mong Phật trời sẽ không cướp đi một người con gái nhân hậu, quên mình để cứu người khác, người mà họ yêu thương. Họ tin rằng Quỳnh là một người mạnh mẽ, cô nhất định sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này. Liệu đây có phải là bắt đầu cho một tình yêu không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tỉnh lại

Trong phòng bệnh VIP, trên giường, Quỳnh với sắc mặt tái nhợt không có chút máu đang an ổn ngủ, bà Loan ngồi cạnh giường lo lắng nhìn cô, ông Chính thì đứng ngay cạnh bà Loan tiếp tục im lặng trấn an. Ở một bên giường khác, Hào, Hạnh và thư kí Hà cũng lo lắng nhìn người nằm trên giường.

đang chờ Quỳnh tỉnh dậy. Bà Hồng lên tiếng với giọng nói pha lẫn chút bất an:

- Sao con bé vẫn chưa tỉnh dậy nữa?

Tuy không kém phần lo lắng, Hào vẫn trấn an mọi người:

- Bác sĩ nói phẫu thuật rất thành công, Quỳnh đã không sao rồi. Chắc là do thuốc mê chưa tan hết nên vẫn không tỉnh dậy thôi - Lời nói của Hào lúc này như một liều thuốc làm giảm đi sự lo lắng của mọi người.

Bỗng từ cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một giọng nói lo lắng truyền đến:

- Là phòng này sao? – Chưa nghe tiếng trả lời thì cửa phòng đã mở ra.

Người đến là bà Kim Lan - mẹ của Quỳnh cùng với tài xế Truong. Thấy là mẹ Quỳnh, bà Loan đã được ông Chính đỡ đứng dậy chào hỏi, nhường chỗ cho mẹ Quỳnh. Bà Lan nhanh chóng đến bên giường, thương cảm vuốt ve khuôn mặt của Quỳnh, sợ cô tỉnh giấc nhờ nhẹ hỏi:

- Con bé sao rồi?

- Dạ không sao. Phẫu thuật rất thành công. Lát nữa em ấy sẽ tỉnh thôi - Hạnh nhẹ nhàng đáp lại.

Bên cạnh, bà Loan lên tiếng chào hỏi, giọng nói đầy sự cảm kích:

- Chào chị, thật sự xin lỗi con bé vì cứu tôi nên mới bị thương. Tôi rất lấy làm tiếc.

Là một người thấu hiểu tình người, bà Lan không hề trách cứ gì, rất cảm thông nói:

- Đây chỉ là tai nạn thôi. Nếu là bất cứ ai thì cũng sẽ hành động như vậy thôi. Huống chi con bé đã không sao rồi.

- Chị đã có một người con gái thật sự rất tốt. Con bé không chỉ bản lĩnh, quyết đoán trong công việc mà còn có tấm lòng nhân hậu, giúp đỡ mọi người không màng đến cả sự sống của bản thân – ông Chính không tiếc lời khen ngợi Quỳnh.

Quỳnh chính là niềm kiêu ngạo của bà Lan, tuy vậy bà ấy vẫn rất khiêm tốn nhã nhặn từ chối lời khen:

- Ông đã quá khen rồi – Lúc này bà mới nhìn thấy Hạnh, thắc mắc - Hạnh, con đến đây lúc nào?

Ba mẹ của Hào nghe bà Lan hỏi Hạnh thì rất ngạc nhiên bất chợt mới nhớ tới Hạnh từng nói Quỳnh là em gái của mình. Lẽ nào giữa hai người có mối quan hệ khác, này giờ chỉ lo cho tình trạng của Quỳnh nên vẫn chưa kịp hỏi. Như trả lời câu hỏi của họ, Hạnh đáp lại:

- Dạ người mà Quỳnh cứu là mẹ của Hào nên con mới nhận được tin tức nhanh như vậy.

- Hào? Cô đã từng nghe Quỳnh nhắc đến cậu ấy. Cậu ấy là bạn thân của con đúng không? – Suy suy nghĩ nghĩ một chút xiu rớt cuộc bà Lan đã nhớ lại Hào là ai.

Hạnh chưa kịp trả lời thì Hào đã chen ngang tự giới thiệu:

- Chào cô. Con là Hào. Đáng lẽ con phải tới nhà chào hỏi mới phải phép không ngờ lại gặp cô trong trường hợp này. Con thật sự rất biết ơn vì Quỳnh đã cứu mẹ con.

- Ak. Cô đã từng nghe Quỳnh nhắc tới con nhiều lần. Nó thường... – bà Lan đang nói thì nghe thư kí Hà kêu lên:

- Quỳnh sắp tỉnh rồi kia.

Một câu nói khiến mọi người bỗng chốc im lặng chỉ tập trung chú tâm nhìn vào người đang từ từ tỉnh lại. Mắt Quỳnh từ từ mở ra, không thích ứng được với ánh sáng lại nhắm mắt cuối cùng mới mở ra được nhưng vẫn mờ nhòe nhìn xung quanh, giọng nói yếu ớt không có hơi sức gọi mẹ. Bà Lan nhẹ nhàng vuốt ve má cô, khẽ khàng:

- Mẹ ở đây. Con cảm thấy thế nào?

- Con không sao. Con chỉ cảm thấy rất buồn ngủ thôi - Rất mệt nhưng Quỳnh vẫn ráng sức nói để mẹ không cần thêm lo lắng.

- Được. Vậy con ngủ tiếp đi - mẹ Quỳnh kiên nhẫn ôn nhu dỗ dành.

Không thể tiếp tục chống đỡ được, Quỳnh nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, mọi người như trút được gánh nặng. Bà Lan đề nghị:

- Thôi mọi người về trước đi. Hôm sau con bé tỉnh táo hơn thì hãy tới thăm. Mấy đứa con cũng về đi ngày mai còn đi làm nữa.

- Vậy chúng tôi đi về trước. Ngày mai chúng tôi sẽ đến thăm con bé - ba mẹ Hào hôm nay đã quá mệt nên cũng không từ chối rời khỏi trước.

- Dạ vậy tụi con xin phép. Mai tụi con sẽ ghé thăm Quỳnh – Hào, Hạnh và thư kí Hà cũng đã yên tâm rồi khỏi.

Tại biệt thự nhà Hào, ông Chính đỡ bà loan vào cửa, ngồi trên salon, sai bảo người giúp việc thím Trương:

- Thím Trương, thím pha giúp tôi cho bà chủ ly sữa nóng đi - Thấy thím Trương đi rồi ông mới vuốt nhẹ má bà Loan, giọng nói trầm ấm hỏi han:

- Em có mệt không? Uống chút sữa rồi nghỉ ngơi sớm được không? - Hôm nay quá kinh hoàng nên cả thể xác và tinh thần của bà Loan đều rất mệt mỏi nên gật gật đầu đồng ý.

Lúc này trên lầu, một cô gái đáng yêu, đôi mắt rất đẹp, đen láy và tròn xoe, đôi môi đỏ cùng với làn da trắng, thanh xuân ngồi ngồi đang nở nụ cười tươi tắn, chạy xuống lầu. Cô đem lại cho người ta cảm giác thân thiết nhưng không kém phần xinh đẹp khiến cho người ta không thể dời mắt được. Đó là Từ Nhiễm - em gái của Hào, Từ Nhiễm đến ngồi bên mẹ, giọng nói quan tâm:

- Mẹ. Con nghe nói hôm nay xảy ra tai nạn. Mẹ có sao không?

- Mẹ không sao - Bà Loan nở nụ cười trìu mến đáp lại.

Ông Chính cũng dịu dàng nhìn Từ Nhiễm, sai bảo:

- Thôi ba đỡ mẹ con lên lầu nghỉ ngơi. Con đem sữa lên phòng cho mẹ nha.

- Yes, sir - Từ Nhiễm cũng phụ cha đỡ mẹ đứng đây, tinh nghịch nháy nháy mắt cười vui vẻ nói.

Một hành động tốt đã giúp Quỳnh ghi thêm điểm chẳng? Tình cảm của họ sẽ phát triển như thế nào? Tình anh em, tình bạn hay tình yêu?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hợp ý

Sáng hôm sau, trong phòng bệnh của Quỳnh, Quỳnh đã tỉnh dậy, đang được bà Lan đút từng muỗng từng muỗng cháo, thật ấm áp tình mẹ biết bao. Vừa đút cháo bà Lan vừa nhẹ nhàng dặn bảo:

- Con đó. Phải nhân cơ hội này để nghỉ ngơi nhiều hơn lấy lại sức. Đạo này con cứ vui đầu vào công việc không ak.

- Con biết rồi mẹ. Bây giờ con sẽ bám lấy mẹ không buông đâu - Quỳnh ôm lấy cánh tay mẹ, nũng nịu cười với mẹ.

Quỳnh đang nhồm nhẹo thì cửa phòng mở ra, người bước vào là bà Loan và Từ Nhiễm. Thấy có người tới, Quỳnh dừng việc nũng nịu, nghiêm túc ngồi lại trên giường, nhìn thấy là người phụ nữ mình cứu hôm trước, Quỳnh nở nụ cười hỏi thăm

- Chào cô, hôm qua cháu chưa kịp hỏi cô, cô có sao không ạ?

Nghe câu hỏi của Quỳnh, bà Loan cảm thấy rất ấm áp trong lòng, bước nhẹ tới nắm tay Quỳnh, vỗ nhẹ vào tay cô đáp lại:

- Cô không sao. Tất cả là nhờ con. Cảm ơn cô.

Từ bàn tay bà Loan, Quỳnh cảm nhận hơi ấm người mẹ truyền qua cái nắm tay, qua lời nói của bà, hiếm khi Quỳnh không tỏ ra mạnh mẽ, không tạo vỏ bọc mà ôn hòa nói:

- Con không có sao mà. Cô không sao là tốt rồi.

- Chồng cô và Hào nói không sao, con đúng là một cô gái xinh đẹp, dịu dàng và tài giỏi - bà Loan thật tâm khen Quỳnh.

Quỳnh rất ngạc nhiên khi nghe bà Loan nói nên thắc mắc:

- Chồng cô? Hào? Lẽ nào cô là...?

- Đúng vậy. Cô là mẹ của Hào - Giải đáp thắc mắc của Quỳnh, bà Loan vẫn dịu dàng trả lời.

- Sáng giờ mẹ vẫn chưa nói với con, người mà con cứu là mẹ của hào. Tối qua mẹ đã gặp Hào rồi - bà Lan lên tiếng tiếp lời, sau đó nhìn thấy cô gái đầy khí chất bên cạnh bà Loan hỏi - Nhưng cô gái xinh đẹp này là lần đầu tiên gặp. Cô là...?

Từ Nhiễm thấy nhắc đến mình, rất tự nhiên cười giới thiệu:

- Chào cô, chào chị, con là em gái của Hào - Bùi Từ Nhiễm.

Lúc này, Quỳnh mới nhìn kĩ cô gái này, cô ấy thật sự có vài nét giống Hào, lại có khí chất tiểu thư, dịu dàng động lòng người. Quỳnh vui vẻ khen:

- Cô Bùi thật sự rất xinh đẹp.

- Chị thật khéo sinh, cậu Bùi thì đẹp trai tài giỏi, cô Bùi thì xinh đẹp giỏi giang - bà Lan cũng không tiếc lời khen ngợi - Chị Loan lại ghé ngồi này, để hai đứa bé tâm sự đi.

Nói xong, hai người phụ nữ dắt nhau ngồi xuống sofa cho khách, nhỏ to tâm sự. Từ Nhiễm cũng ngồi xuống, thành tâm cảm ơn:

- Em cảm ơn chị đã cứu mẹ em.

- Đừng khách sáo. Là chuyện nên làm thôi cô Bùi - Quỳnh cũng khách khí

- Sao chị cứ gọi cô Bùi vậy chứ? Em đã nghe mẹ nói về chị, chị là bạn của anh hai em, em cũng nhỏ hơn chị 5 tuổi nên hãy gọi em là Từ Nhiễm đi - Từ Nhiễm chu mỏ kháng nghị.

Chỉ vài câu qua lại, Quỳnh đã cảm thấy rất thân thiết với cô gái này, gật đầu chấp nhận:

- Được, vậy thì gọi là Từ Nhiễm. Cô ak không Từ Nhiễm, em nhỏ hơn chị 5 tuổi chắc là đang học đại học. Em học ở đâu?

- Em đã học năm thứ tư ở Đại học S ngành Kinh doanh - Từ Nhiễm đáp lại.

- Đại học S? Ngày xưa chị cũng học ở đó - Quỳnh thuật lại với giọng điệu ngạc nhiên vì sự trùng hợp này.

Nghe vậy, Từ Nhiễm rất vui vẻ, kích động nắm lấy tay Quỳnh thốt lên:

- Thật sao? Vậy chị là học tỷ của em sao? - Suy suy nghĩ nghĩ lại nghi ngờ hỏi - Tên của chị không phải là Hoàng Kim Quỳnh chứ?

- Đúng vậy. Sao em biết? - Quỳnh thừa nhận.

Sau khi nghe Quỳnh đáp, Từ Nhiễm nhảy cẫng lên vui sướng:

- Chị chính là nữ học trưởng đầu tiên của đại học S. Chị không những học giỏi thông minh mà còn rất có tài lãnh đạo. Đến bây giờ, chị vẫn là truyền kì, là niềm tự hào của đại học S. Em đã từng nghe về chị không ngờ hôm nay lại được gặp chị. Em thật sự rất vui đó.

Lúc này cô còn nghĩ cô gái này có khí chất tiểu thư nhưng chỉ vì nghe được tên của cô mà lại vui sướng nhảy cẫng lên như một bé gái được cho kẹo, trông đáng yêu làm cho cô cảm thấy thêm thân thiết.

- Chị không giỏi như vậy đâu. Em đừng nghe bọn họ đồn.

- Không chịu đâu. Chị phải dạy em nhiều hơn đi - Từ Nhiễm đang đưa cánh tay của cô, nũng nịu, mắt tròn xoe, chớp chớp như một chú cún.

Thấy hành động nhõng nhẽo của Từ Nhiễm, Quỳnh thật tâm xem cô là em gái nhỏ của mình vui vẻ đồng ý:

- Được. Em có gì không hiểu có thể tìm chị dạy em, em cũng có thể tìm chị tâm sự, shopping gì đó.

- Thật tốt quá - Từ Nhiễm nghe xong hoan hô vui mừng như một đứa trẻ, đâu còn cái sự dịu dàng của cô gái lúc này mới bước vào.

Bà Loan bước tới, cắt ngang lời nói của hai chị em, nói:

- Thôi cũng trễ rồi mình về đi. Ngày mai cô sẽ tới thăm con.

- Không cần đâu cô. Con đã không sao rồi, cô đừng mắc công - Quỳnh nhã nhặn từ chối.

- Con nói gì vậy chứ? Con vì cứu cô mới bị thương, cô sao lại sợ mắc công chứ - Bà Loan không đồng ý nhả mặt trách cứ.

Biết không khuyên được nữa, Quỳnh dận dỏ:

- Dạ, được. Nhưng cô đừng để bị mệt nha.

Cảm nhận sự quan tâm của Quỳnh, bà Loan thấy được cô gái này rất tinh tế, càng thêm thích cô, chấp thuận, Từ Nhiễm cũng lưu luyến:

- Ngày mai em sẽ tới thăm chị.

- Được. Tạm biệt - Quỳnh lập tức đồng ý.

Từ Nhiễm vẫn lưu luyến không chịu đi, bị bà Loan kéo về. Ra tới cửa, Từ Nhiễm vẫn ngoái đầu nhìn lại, mở miệng đề nghị:

- Mẹ. Ngày mai con lại cùng mẹ tới thăm chị Quỳnh nha.

- Nghe có vẻ con rất thích Quỳnh nha - bà Loan quá hiểu tính cách của Từ Nhiễm tuy nhìn rất thân thiện nhưng thật ra rất khó tiếp nhận ai đó thật lòng, vậy mà chỉ nói chuyện chút xíu cô đã thích Quỳnh làm bà vô cùng ngạc nhiên.

Gương mặt Từ Nhiễm ánh lên vẻ ngưỡng mộ, kể lại:

- Mẹ biết không? Chị ấy là Hoàng Kim Quỳnh đó. Chị ấy là nữ học trưởng đầu tiên truyền kì của trường con đó. Con rất ngưỡng mộ chị ấy đó.

- Được - Bà Loan cũng rất thích cô gái này nên bà cũng vui khi Từ Nhiễm có thêm một người bạn tốt.

Quỳnh rất dễ dàng ghi điểm trong mắt người nhà của Hào nhưng tình cảm của họ sẽ phát triển theo hướng nào đây? Happy or sad?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Công việc

Buổi tối, Quỳnh khuyên bà Lan:

- Mẹ, mẹ về nghỉ ngơi đi, con tự chăm sóc mình được mà.

- Không được, mẹ phải ở đây chăm sóc con - Mẹ Quỳnh nhăn mặt không đồng ý.

Quỳnh muốn tiếp tục khuyên thì Hạnh đã từ cửa bước vào tiếp lời:

- Đúng đó cô, cô về nghỉ ngơi đi - Bước tới ôm lấy vai của bà Lan, đề nghị - Con sẽ chăm sóc Quỳnh.

Thấy Hạnh, bà Lan rất vui, từ nhỏ Hạnh và Quỳnh đã thân thiết nên bà thật tâm xem Hạnh như con gái mình, bà chắc chắn không chịu để con gái bà phải cực nhọc:

- Không được. Sáng mai con còn phải đi làm mà.

- Hạnh đã xin nghỉ phép mấy ngày để chăm sóc cho Quỳnh rồi. Cô cứ yên tâm về nghỉ ngơi đi nha - Hào cũng góp lời khuyên.

Bà hiểu đám trẻ này nhất định phải khuyên bà cho bằng được nên bà đành gật đầu đồng ý, đi về. Trong phòng bệnh lúc này còn lại Hào, Hạnh và Quỳnh thôi. Hạnh ngồi bên giường quan tâm hỏi thăm:

- Em sao rồi? Có mệt không?

- Em không sao rồi - Ánh mắt Quỳnh đầy vẻ tin cậy, rất kiên nhẫn đáp lại, thấy Hào và Hạnh vẫn còn nhũn nhũn có vẻ nghiêm túc Quỳnh đùa giỡn - Haizzz. Đạo này em hình như rất có duyên với bệnh viện này nha. Tháng này đã hai lần vào đây rồi. Em nhất định phải đăng kí phòng riêng ở đây luôn đi.

Hào và Hạnh bật cười, Hào cốc nhẹ vào trán của Quỳnh:

- Em nói bậy gì vậy? Bệnh viện chứ không phải khách sạn đâu cô bé này - Giọng điệu bỗng trở nên nghiêm túc, chân thành bình tĩnh - Cảm ơn em đã cứu mẹ anh.

- Anh đừng diễn cảnh tình cảm sến súa đó được không? Em nổi hết da gà rồi nè - Quỳnh giả bộ rùng mình, trêu chọc - Nhưng mà em không ngại anh mua nhiều thứ bồi bổ cho em với lại kể chuyện hài giải sầu cho em đâu. Em chán lắm rồi đó.

Hào biết Quỳnh không muốn cậu quá để tâm, trong lòng Hào chỉ im lặng ghi nhớ điều này, Hào cũng đùa giỡn:

- Em mơ đi nha. Em tưởng anh là thằng hề sao.

Quỳnh và Hạnh cũng cười haha. Họ nói chuyện, trêu đùa nhau, tiếng cười vang vọng khắp căn phòng. Quỳnh cũng hiểu thêm về tính cách của Hào, cậu ấy là một người biết quan tâm, chu đáo và thích chăm sóc mọi người. Không những vậy, Hào còn rất biết chiều chuộng con gái nhất là Hạnh. Có một cảm giác xa lạ bắt đầu xuất hiện trong tâm trí của Quỳnh mà cô không hề hay biết. Bất chợt có tiếng gõ cửa, thư kí Hà đến, vào cửa đã thăm hỏi:

- Em sao rồi?

- Em không sao. Hôm nay ai tới cũng hỏi câu đó không mệt cũng trả lời mệt đó - Quỳnh than thở.

Thư kí Hà cũng bật cười trước vẻ tình nghịch của cô, cốc đầu cô, Quỳnh cười đủ thì dừng việc đùa giỡn, hỏi:

- Công việc sao rồi chị? Hôm nay công ty có việc gì quan trọng không?

- Uhm...- Ngập ngừng thư kí Hà không biết có nên nói không.

Thấy vậy, Quỳnh cũng bất an, nhú nhú mày, nghiêm túc lại hỏi:

- Có chuyện gì sao chị?

Ngập ngừng giây lát, thư kí Hà biết cô không nói Quỳnh cũng nhất định tìm hiểu nên cô đành phải kể:

- Bên Giám đốc của Trung tâm thương mại không chịu ký hợp đồng với chúng ta, đòi tăng giá thuê hội trường gấp đôi. Khiêm đã ra mặt nói chuyện cũng bị chọc tức điên lên.

- Cái gì chứ? Vậy buổi giới thiệu phải làm sao? - Quỳnh tức giận thốt lên - Để em tìm cách giải quyết.

- Giải quyết cái gì chứ? Đừng quên em là bệnh nhân đó - Cắt ngang lời nói của Quỳnh, Hạnh la lên.

- Đúng vậy. Em đừng mong - Hào cũng không đồng ý, khuôn mặt phản đối, nghiêm nghị.

- Chị cũng nghĩ vậy. Em yên tâm đi chị với Khiêm sẽ nghĩ cách giải quyết - Thư kí Hà cũng từ chối

Thấy họ quan tâm cô như vậy, Quỳnh cũng không cố chấp nữa:

- Được. Được. Em không nghĩ nữa. Ba người đừng cùng nhau giáp công em vậy chứ.

- Quan tâm em thôi - Ba người đồng thanh. Sau đó mọi người nhìn nhau cười ha hả, không khí trong phòng bệnh không đau thương mà tràn ngập tiếng cười giống như rạp hát.

Sáng hôm sau, Quỳnh ngồi một mình trong phòng bệnh, Hạnh đã về nhà thay quần áo nghỉ ngơi, mẹ của Quỳnh hôm nay phải đi thăm bạn bè buổi chiều mới tới được, cô bất chợt nhớ đến chuyện hôm qua thư kí Hà đã nói. Suy nghĩ xong rồi lấy điện thoại gọi cho thư kí Hà:

- Thư kí Hà. Cô giúp tôi liên lạc với Giám đốc của Trung tâm thương mại. Sau đó đem quần áo ở công ty đến bệnh viện, cô đi cùng tôi gặp ông ta... Em đỡ hơn nhiều rồi...Chị yên tâm...Chị đi với em mà. Quyết định vậy đi.

Tại nhà hàng Royal, Quỳnh và thư kí Hà bước vào cửa, Giám đốc Tạ của Trung tâm thương mại đã đợi ở đó. Ông ta đã hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt đầy hăm hở, lại háo sắc nữa, nhưng ông ta là em trai của phu nhân Chủ tịch nên không ai nói gì ông ta, mấy lần trước phải cho ông ta chút lợi nhỏ mới ký được hợp đồng, lần này lại dở chứng. Cô hôm nay nhất định phải dạy cho ông ta một bài học, Quỳnh vừa ngồi xuống đã đề cập vào vấn đề:

- Giám đốc Tạ, tôi không vòng vo với ông. Tôi chỉ hỏi một câu lần này ông muốn gì đây?

- Giám đốc Quỳnh, cô cứ bình tĩnh đi. Có gì ăn miếng bánh uống miếng nước rồi chúng ta từ từ nói - Giám đốc Tạ cười xuề xòa, hổng hách nói.

Mặt Quỳnh lạnh như tiền, không thèm để ý tới thái độ của ông ta, Quỳnh vẫn ung dung mở miệng:

- Ông đừng đùa giỡn với tôi, tôi không lạ gì đâu, mấy lần trước bao nhiêu tiền chảy vào túi ông tôi không phải ngu mà không biết đâu.

- Giám đốc Quỳnh, tôi là Giám đốc của Trung tâm thương mại tôi cho ai thuê hội trường là chuyện của tôi - Tuy hơi lo sợ nhưng ông ta vẫn cứng miệng lý sự cùn.

Không chịu nổi cái tính cãi lý của ông ta, Quỳnh đập bàn đứng dậy, mắng:

- Tôi nói cho ông biết tôi là Hoàng Kim Quỳnh đó. Tôi chỉ tăng giá lên 20% thôi, ông còn không cho thuê chứ gì, được, tôi thuê chỗ khác. Nhưng trước khi đó, tôi sẽ nói với Chủ tịch của ông biết những giao dịch của chúng ta gần đây, tôi muốn xem ông ấy sẽ nói gì sau đó rêu rao trong ngành. Hoàng Kim Quỳnh tôi không tin Trung tâm thương mại đó có thể vững không ngã.

Giám đốc Tạ cũng là người sợ phiền phức, biết Quỳnh cũng có chút danh tiếng trong ngành nên cũng không lấy cứng đối cứng nữa mà xuống giọng cầu hòa:

- Giám đốc Quỳnh đừng nóng mà. Ngồi xuống. Chúng ta bàn tiếp.

- Không thể bàn tiếp. 20% - Quỳnh bình tĩnh lại ngồi xuống, kiên quyết

Biết đủ Giám đốc Tạ cũng chấp nhận, lập tức rời khỏi. Quỳnh quay sang thư kí Hà:

- Chị về công ty soạn sẵn hợp đồng đi. Chị tự mình xử lý em mới yên tâm.
- Để chị đưa em vô bệnh viện - Thư kí Hà đề nghị.
- Không cần đâu. Em tự về được rồi. Chị đi trước đi. Đi đi mà - Quỳnh đáp lại, hồi thúc, có chút giống ra lệnh không chịu bị từ chối.

Đội thư kí Hà vừa đi ra Quỳnh đã không nhịn đau được nữa, ngồi sụp xuống, thì ra lúc này quá kích động vết thương của Quỳnh đã bị rách, máu chảy ướt áo nhưng mà cô không muốn trễ nãi công việc nên nãy giờ cô vẫn ráng nhịn đau.

Cảm giác mới chớm nở kia có phải là sự bắt đầu của tình yêu không? Tại sao Quỳnh lại nhất định phải tự mình xử lý công việc của H&K? Phải chăng Quỳnh đã có tình cảm nhưng mà cô chưa nhận ra không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Rung động

Trên đường, lúc này Hào đang lái xe đi công việc thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Thấy người gọi đến là Từ Nhiễm, Hào rất nhanh đeo tai nghe bắt máy, mở miệng trừu ghẹo:

- Alo. Anh đây. Hôm nay ngày gì mà cô em gái quý hóa của tôi lại gọi cho tôi đây. Muốn anh giúp mua gì sao em gái?...Thăm Quỳnh? Sao em lại muốn thăm Quỳnh?...Quỳnh giờ vậy ta? Mới gặp một lần mà đã thu phục được cô em gái khó chịu của anh rồi...Được. Được. Anh không chọc em nữa... Anh...- Định đồng ý nhưng bất chợt thấy gì đó Hào vội vàng cúp máy - Anh có chút việc. Nói chuyện với em sau.

Thì ra chiếc xe vừa chạy qua trước cửa nhà hàng Royal, thấy Quỳnh đang ngồi trên bậc cửa, chắc là đang đợi taxi, vết thương vừa phẫu thuật ở bụng đã bị rách ra có vẻ rất đau, Hào vội dừng lại, chạy tới chỗ Quỳnh lo lắng hỏi:

- Quỳnh, sao em lại ở đây? Em sao rồi?

Ngẩng đầu thấy là Hào, Quỳnh rất đỗi ngạc nhiên muốn trả lời nhưng vết thương quá đau nên không thể nói hết câu được:

- Em...

- Anh đưa em tới bệnh viện đã - Biết lúc này không phải lúc hỏi lý do, Hào nhanh chóng đỡ Quỳnh vào xe, chạy tới bệnh viện. Trong phòng bệnh, vết thương đã được xử lý, phải may thêm năm mũi, bác sĩ đang kiểm tra và căn dặn:

- Vết thương may là không có nhiễm trùng. Từ hôm nay cô phải nằm trên giường nếu vết thương lại rách sẽ rất nguy hiểm.

Nói xong, bác sĩ đã đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn Hào và Quỳnh, cô ấy né tránh ánh mắt của Hào, giả bộ uống nước bởi không biết làm sao giải thích việc một bệnh nhân như cô lại xuất hiện trước cửa Royal. Nhưng né tránh cũng vô ích, Hào vẫn hỏi tới, giọng điệu nghiêm túc:

- Em mau nói xem. Sao em lại ở trước cửa Royal?

" Chết rồi. Phải giải thích sao đây?" Quỳnh nghĩ rồi ngập ngừng đáp lại:

- Em...em...- Quỳnh vẫn chưa nghĩ ra làm sao nói, đôi mắt liếc qua liếc lại, không biết trả lời như thế nào.

Thấy hành động của Quỳnh, Hào biết ngay Quỳnh định nói dối nên trừng mắt cảnh cáo:

- Anh không thích nghe lời nói dối. Tốt nhất là em nói thật đi.

- Có một hợp đồng gấp gáp rồi em phải gặp khách hàng để giải quyết. Trong lúc thảo luận có xảy ra chút tranh chấp nên vết thương mới bị rách - Biết không thể lừa gạt cho qua, Quỳnh đành ngoan ngoãn khai thật, giọng nói càng ngày càng nhỏ, đầu cúi xuống.

Nghe hai chữ " hợp đồng", Hào nhủ mảy suy nghĩ một lát mới nhớ ra, nghi ngờ hỏi:

- Là cái hợp đồng hội trường hôm qua thư kí Hà nói đến?

- Đúng vậy - Quỳnh xác nhận, đầu càng cúi thấp, không dám ngẩng lên vì chắc chắn cô sẽ bị mắng.

Quả nhiên, nghe lời nói của Quỳnh xong, Hào rất tức giận mắng:

- Hợp đồng gì mà quan trọng dữ vậy? Lần này không kí thì lần sau kí. Nó đáng để em phải hi sinh sức khỏe của mình vậy sao. Tối hôm qua, không phải em đã hứa với anh chị sẽ tạm gác công việc sao. Anh chị vừa quay lưng thì em đã chạy đi bàn công việc. Em không thể yêu bản thân mình nhiều hơn sao?

- Do công việc quá gấp nên em...em xin lỗi - Ngắc đầu định phản bác nhưng bị Hào nghiêng răng trừng mắt, Quỳnh rất thức thời nói lời xin lỗi.

- Em có thể tìm người giúp. Ví dụ như anh, anh sẽ che chở cho em mà - Tuy đã hơi ngượng, Hào vẫn không nhận được gút giọng.

Thấy Hào đã dịu xuống, Quỳnh liền thừa cơ năn nỉ:

- Em biết sai rồi. Em xin lỗi. Nhưng mà anh đừng nói cho ai biết chuyện hôm nay nha. Đi mà anh...nha...nha... - Đôi mắt to tròn ngấn nước trông rất tội nghiệp, nhìn anh làm cho Hào không nổi lòng từ chối:

- Được rồi. Anh sẽ không nói với ai, để anh phát hiện lần nữa thì em chết chắc đó. Với lại anh có điều kiện đó, em phải ăn hết chén cháo này cho anh.

Như được ân xá, Quỳnh cười rạng rỡ:

- Được - Tay nhanh chóng múc cháo ăn, nóng quá nên bị sặc ho sặc sụa làm cho Hào phì cười. Tuy cười nhưng Hào vẫn không quên lấy khăn giấy đưa cho Quỳnh, tay đưa tới đề nghị:

- Thôi để anh đút cho em ăn - Hào bung tô cháo định lấy muỗng thì vô tình chạm vào tay Quỳnh. Đúng lúc Quỳnh ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau, thời gian như ngừng lại. Người ta thường nói đôi mắt biết nói, nó sẽ không biết gạt người, không thể che giấu tình cảm chẳng phải sao. Hai người nhìn nhau ngẩn người, một lúc sau Quỳnh mới giật mình, bối rối rút tay lại, ngại ngần quay đi. Hào cũng sực tỉnh hăng giọng để làm giảm bớt không khí ngượng ngùng, bắt đầu đút cháo cho Quỳnh.

Đã rất lâu Quỳnh chưa có cảm giác này, cảm giác được người ta quan tâm chăm sóc, cảm giác thật ấm áp. Không biết đã bao lâu cô phải tự mình chống lên bầu trời cho hai mẹ con, không còn nghe có người nói sẽ che chở cho cô. Từng lời nói, từng hành động của Hào đã làm rung động trái tim tưởng chừng như băng giá của Quỳnh. Tình yêu đã bắt đầu chớm nở trong lòng của một cô gái lạnh lùng rồi chăng? Kết quả cuối cùng rồi sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Cảm tình

Sáng hôm sau, ở văn phòng làm việc, vì Hạnh đã xin nghỉ chăm sóc Quỳnh nên bây giờ thư kí Diệp đang thay thế báo cáo lịch trình của ngày hôm nay và việc chuẩn bị cho buổi giới thiệu sản phẩm mới. Nghe được, Nhân Ái đã kí được hợp đồng thuê hội trường ở Trung tâm thương mại, Hào lẩm nhẩm:

- Hợp đồng thuê hội trường sao?

- Sao ạ? - Không nghe Hào đang nói gì, thư kí Diệp hỏi lại. Hào lấy lại tinh thần, trấn tĩnh lắc đầu:

- Không có gì. Cô đi làm việc đi - suy nghĩ một hồi, thư kí Diệp đi đến gần cửa thì Hào lên tiếng phản phó - Cô giúp tôi liên lạc với thư kí Hà bên Nhân Ái. Tôi muốn trực tiếp hỏi tiến độ công tác chuẩn bị.

Đang bận tới mảy mảy với những tài liệu, thư kí Hà được báo bên H&K gọi đến hỏi về tiến độ công việc thì nhanh chóng bắt máy:

- Xin chào. Tôi là thư kí Giám đốc.

- Tôi là Bùi Đức Anh Hào. Tôi gọi đến muốn hỏi về việc chuẩn bị cho buổi giới thiệu vào cuối tuần như thế nào rồi? - Hào hỏi.

Thư kí Hà đáp lại:

- Công việc đã chuẩn bị gần hoàn tất rồi. Giám đốc đã có dặn dò mọi việc liên quan đến buổi giới thiệu sản phẩm phải do tôi và Phó giám đốc đích thân xử lý. Cô ấy rất coi trọng việc này, nếu không phải bị thương thì cô ấy đã tự mình chuẩn bị rồi. Nên anh cứ yên tâm đi.

- Được. Cảm ơn cô - Hào ngập ngừng nhưng rồi cũng quyết hỏi đến điều đang nghi ngờ - Hợp đồng thuê hội trường ở Trung tâm thương mại có phải là do Quỳnh bàn được hôm qua không?

- Hà? Anh cũng biết hôm qua Quỳnh không ở bệnh viện sao? - thư kí Hà rất ngạc nhiên hỏi lại.

- Đúng vậy. Hôm qua tôi đến bệnh viện thăm Quỳnh trùng hợp em ấy mới từ bên ngoài trở về - Hứa với Quỳnh sẽ giữ bí mật nên Hào đành viện cớ.

- Cũng tại cái tên Giám đốc Tạ đó đột nhiên dờ chừng, tôi và Phó giám đốc đã ra mặt cũng không giải quyết được hẳn ta nên phải để Quỳnh đích thân ra

tay - Thư kí Hà than thở.

- Vậy sao. Cảm ơn cô. Thôi có chuyện gì chúng ta bàn sau. Tạm biệt - Hào đã giải đáp được thắc mắc, hiểu ra sau đó chào tạm biệt cúp máy.

Từng ký ức hiện ra trong suy nghĩ của Hào:

" Bên Giám đốc của Trung tâm thương mại không chịu ký hợp đồng với chúng ta, đòi tăng giá thuê hội trường gấp đôi. Khiêm đã ra mặt nói chuyện cũng bị chọc tức điên lên.

- Cái gì chứ? Vậy buổi giới thiệu phải làm sao? - Quỳnh tức giận thốt lên - Để em tìm cách giải quyết.

...

- Có một hợp đồng gấp rắc rồi em phải gặp khách hàng để giải quyết. Trong lúc thảo luận có xảy ra chút tranh chấp nên vết thương mới bị rách.

...

- Do công việc quá gấp nên em...em xin lỗi."

Mọi ký ức hiện lên làm cho lòng anh cảm động khôn xiết, anh thật sự không ngờ cô gái này lại vì anh vì sản phẩm của công ty anh mà làm nhiều như vậy. Mặc dù gặp nhau không lâu anh đã rất thích sự kiên cường, độc lập của cô gái này sau đó lại ấn tượng với sự quả quyết trong công việc của cô. Đặc biệt cô còn không ngại nguy hiểm cứu mẹ anh một mạng, lần này lại không để ý sức khỏe của mình để giúp anh. Anh thật sự càng ngày càng yêu thích cô gái này, anh thật sự thành tâm xem cô như em gái mà chăm sóc.

Sau hai tuần, Quỳnh cũng đã xuất viện, bắt đầu trở lại quỹ đạo cuộc sống. Lúc này, ở phòng khách của Bùi gia, mọi người mới dùng xong bữa tối đang ngồi uống trà ăn tráng miệng, vui vẻ trò chuyện, bà Loan chợt nhớ đến nên hỏi thăm Quỳnh:

- Hào, dạo này con có gặp Quỳnh không? Con bé sao rồi? Vết thương đã lành hẳn chưa?

- Hôm qua bọn con còn cùng nhau dùng cơm bàn công việc rất lâu. Em ấy đã hoàn toàn khỏe hẳn rồi - Hào trầm ổn vừa ăn điểm tâm vừa nói.

Mẹ Hào chưa kịp lên tiếng thì Từ Nhiễm đã hớn hờ nói:

- Đúng vậy. Chị ấy không sao. Đêm qua con cùng chị ấy còn cùng nhau tâm sự tới sáng nữa đó.

Nghe Từ Nhiễm rất vui vẻ khi nói đến Quỳnh, bà Loan càng thêm yêu thích cô gái này, chỉ chỉ cái trán Từ Nhiễm cười ôn hòa:

- Con bé này, Quỳnh thật giỏi chưa gì đã thu phục được cô tiểu thư đông đánh của mẹ rồi nè. Nhưng mà con đừng suốt ngày gọi điện cho Quỳnh, nói chuyện tới sáng nữa chứ, con không đi học nhưng con bé còn phải đi làm đó.

- Chị Quỳnh không có như vậy đâu, chị rất kiên nhẫn nghe con tâm sự đó nha - Từ Nhiễm nhõng nhẽo chu chu miệng.

Thấy hành động trẻ con của Từ Nhiễm, cả nhà đều cười to vang vọng khắp phòng, cười xong thì rốt cuộc người đàn ông lớn nhất trong gia đình cũng lên tiếng:

- Nhắc tới Quỳnh, Hào, con mời Quỳnh cuối tuần về nhà chúng ta ăn cơm. Chúng ta chưa chính thức cảm ơn con bé đã cứu mẹ con mà.

Hào chưa kịp trả lời thì Từ Nhiễm đã xung phong rút điện thoại gọi cho Quỳnh:

- Để con gọi. Để con gọi - Hào chỉ có thể bất đắc dĩ liếc mắt với ba, hai người nhìn nhau nở nụ cười.

Bên kia, Quỳnh vừa bàn xong công việc với khách hàng đang ngồi trên xe về nhà, do uống hơi nhiều nên hơi mệt mỏi, đầu hơi nhức, tay xoa xoa đầu rất khó chịu. Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên." Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights...". Quỳnh thật sự rất mệt mỏi không muốn nghe điện thoại nhưng thấy là Từ Nhiễm thì vực dậy tinh thần, che giấu mệt mỏi, bắt máy:

- Alo, Từ Nhiễm. Sao hôm nay gọi điện cho chị sớm vậy? Có chuyện gì muốn tâm sự với chị nè?

- Không có. Ba mẹ em bảo em gọi điện cho chị mời chị cuối tuần đến ăn cơm, cảm ơn chị đã cứu mẹ em - Từ Nhiễm

- Cảm ơn thì không cần. Nhưng mà ba mẹ em mời chị cuối tuần đến ăn cơm thì chị phải đến chứ - Quỳnh nghĩ nghĩ rồi đồng ý.

- Tốt quá rồi. Nhưng mà...chị đang ở đâu? Sao em nghe giọng chị mệt mỏi quá vậy? - Từ Nhiễm hoan hô vui mừng, sau đó lại nghi ngờ hỏi.

- Chị mới bàn công việc đang trên đường về. Uống hơi nhiều thôi - Quỳnh không quan tâm lắm nói.

- Vậy chị về nhà nghỉ ngơi sớm đi. Tạm biệt - Từ Nhiễm khuyên, trong giọng nói tràn đầy lo lắng quan tâm.

Cúp điện thoại, Từ Nhiễm than thở:

- Giọng nói của chị ấy thực sự mệt mỏi lắm đó.

- Tiểu thư của tôi à, Quỳnh không có số sướng như em đâu. Quỳnh phải chống đỡ một công ty và một căn nhà đó. Gánh nặng, áp lực lớn lắm đó - Hào cũng hơi đau xót cười khổ nói.

Không sợ không có tình cảm mà sợ nhất chính là ngộ nhận tình cảm, tình anh em chính là bước cản lớn nhất sau này chẳng? Nhưng trong tình cảm này, Hào đã bắt đầu nhìn Quỳnh thì đã có một bước tiến lớn rồi không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Dưỡng nữ

Thắm thoát đã đến cuối tuần, buổi hẹn đến nhà Hào ăn cơm đã đến, Quỳnh đã chuẩn bị quà đến nhà Hào từ sớm, khi đến gần nhà Hào thì bất chợt Quỳnh thấy ở bên đường Từ Nhiễm đang dẫn con với một người con trai, lập tức bảo dừng xe, bước tới gọi:

- Từ Nhiễm, sao em lại ở đây?

Thấy có người đến, người con trai đó nhìn Quỳnh với ánh mắt đầy căm thù như Quỳnh quá nhiều chuyện xen vào chuyện người ta, tay không tự chủ buông lỏng thả tay Từ Nhiễm. Nhân cơ hội Từ Nhiễm vội chạy ra sau lưng Quỳnh, hằng học với hân:

- Tôi đã nói với anh, tôi không yêu anh, tôi không muốn gặp anh nữa - Quay sang Quỳnh, kéo tay cô định đi - Minh đi thôi chị Quỳnh.

Không thể để họ đi như vậy, hân vờn người muốn kéo tay Từ Nhiễm, chưa nắm được tay thì đã bị Quỳnh gạt phắt đi, gằn giọng:

- Anh làm gì vậy? Anh không nghe thấy Từ Nhiễm nói gì sao?

- Cô là ai? Cô có quyền gì xen vào việc của tôi? - Tên con trai càng tức giận hơn quát to - Tôi theo đuổi cô ta lâu như vậy mà vẫn chưa làm được gì. Ít nhất cô ta phải lên giường với tôi một lần để đền bù tổn thất của tôi.

"Chát" Nghe những lời thô tục của hân ta, Quỳnh không hề nể tình thẳng tay tát cho hân một cái, nắn:

- Tôi là ai? Tôi nói cho anh biết tôi là chị của Từ Nhiễm. Tôi sẽ không tha cho ai đụng tới con bé. Anh nghe rõ chưa?

Hân ta là một người kiêu ngạo chưa bao giờ mất mặt như thế nên hân giận dữ, mắt đỏ ngầu, khuôn mặt dữ tợn, đưa tay đẩy Quỳnh thét lên:

- Con đàn bà chết tiệt.

Không chuẩn bị trước nên Quỳnh mất thăng bằng ngã ngồi xuống đất, may là tay chống xuống đất nên không ngã xấp xuống. Quá bất ngờ với những gì xảy ra, Từ Nhiễm cũng người, đến khi Quỳnh té xuống mới sực tỉnh lại chạy vội tới đỡ Quỳnh, lo lắng hỏi:

- Chị Quỳnh, chị có sao không? - Quay sang tên kia hằng học nói - Anh đang làm gì đó?

Tài xế Trương từ lúc thấy Quỳnh tát tên ấy đã biết chuyện không ổn vội xuống xe nhưng vẫn không kịp ngăn tên kia, chạy tới chắn trước mặt hai người con gái, cau mày tức giận nói:

- Anh đang làm gì? Anh tin tôi báo cảnh sát không?

Biết nếu tiếp tục tranh chấp sẽ không có lợi cho mình, tên con trai bất lịch sự nhổ nước miếng, thô tục mắng:

- Chết tiệt. Coi như hôm nay lão từ xui xẻo. Hai đứa bây cẩn thận tao đó - Vẫn không quên đưa ra lời đe dọa rồi phóng xe đi mất.

Bóng xe vừa khuất thì mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này Từ Nhiễm quan tâm:

- Chị Quỳnh, chị có bị thương không? - Tay sờ chỗ này chỗ kia, la lên - A. Tay chị bị thương rồi. Ở đây gần nhà mình nhanh về xử lý vết thương đi - Vừa nói Từ Nhiễm vừa đỡ Quỳnh vào xe nhanh chóng chạy về nhà.

Ở biệt thự Bùi gia, Hào đã nhận lệnh về nhà từ sớm đang ngồi chênh chếch trên salon, đọc báo, uống cafe, ông Chính có cuộc họp gấp vẫn đang ở trong phòng đọc sách, bà Loan thì ở dưới bếp kiểm tra những món ăn hôm nay, chốc lát lại chạy lên nhìn đồng hồ, có vẻ như rất mong đợi Quỳnh đến. Đến khi bà Loan đi lên đi xuống lần thứ 3 thì Hào đã không nhìn được buồn tẻ báo xuống trêu chọc:

- Mẹ, mẹ bình tĩnh đi. Còn sớm mà. Lát nữa Quỳnh sẽ tới thôi.

Đi tới ghế ngồi xuống, bà Loan vẫn còn than thở:

- Mẹ thật sự rất thích con bé mà. Sao con không đón con bé tới đây?

- Con có gọi hỏi Quỳnh em ấy nói em ấy sẽ tự đến. Chắc là sắp tới rồi đó. Mẹ...- Tiếng Bíp có xe tới và tiếng mở cổng chính đã cắt ngang lời Hào - Người mẹ nhắc chắc tới rồi đó - Hào cười cười đứng dậy tới mở cửa.

Vừa mở cửa nhìn thấy Quỳnh và Từ Nhiễm đang cùng vào, Từ Nhiễm thì nhú mồm lo lắng nói gì đó, Quỳnh thì cười nhẹ nhàng, lắc lắc đầu, vồ vồ vào tay Từ Nhiễm, nói gì đó, Hào ngạc nhiên hỏi:

- Sao hai đứa lại về chung vậy?

- Anh hai, anh đừng hỏi. Vào nhà trước đã, chị Quỳnh bị thương rồi - Không để ý Hào, Từ Nhiễm kéo tay Quỳnh thẳng vào nhà.

Biết có chuyện Hào cũng không chấp nhặt vội chạy theo họ vào nhà, Từ Nhiễm đỡ Quỳnh ngồi trên ghế, chạy nhanh đi lấy hộp cứu thương, Quỳnh bắt đầu nhìn Từ Nhiễm chạy đi, quay sang chào hỏi:

- Xin chào cô. Con tới làm phiền rồi.

- Không phiền. Con tới cô rất vui, mà sao con lại về chung với Từ Nhiễm vậy? Con bé lấy gì mà vội vàng thế? - bà Loan thắc mắc.

- Dạ con... - Quỳnh đang định trả lời thì Hào đã đi tới ngồi bên cạnh Quỳnh lo lắng hỏi - Em bị thương sao? Có sao không? Sao lại bị thương?

- Em... - Lại bị cắt ngang lần hai, Từ Nhiễm đã cầm hộp cứu thương tới, mắt rom róm, muốn khóc nói - Em xin lỗi.

Quỳnh cười ôn hòa, rất nhẹ nhàng an ủi:

- Chỉ không sao. A... - Nhưng lại bị đụng trúng vết thương nhói đau nên kêu lên, sợ Từ Nhiễm lo lắng vội kìm lại, cười trừ mếu, lắc lắc đầu.

Nhìn Từ Nhiễm sắp khóc tới nơi, luống cuống không biết làm sao xử lý vết thương, Hào cầm tay Quỳnh nói:

- Để anh làm cho - Miệng thôi nhẹ, tay nhẹ nhàng lau máu trên vết thương rồi băng bó.

Từ lúc Hào cầm lấy tay Quỳnh, cô đã rất e thẹn, ngại ngùng, mặt đỏ ửng, mắt nhìn chăm chú Hào, trong đôi mắt chứa đựng một tình cảm khó nói nên lời mà lúc này ngoài cô ra không có ai biết được, bà Loan lên tiếng đánh thức Quỳnh sự tỉnh:

- Rốt cuộc có chuyện gì? Sao Quỳnh lại bị thương?

- Chính là tên Kevin đó. Em đã từ chối hắn ta rồi mà hắn vẫn bám đuôi không buông, còn chặn em ở trước nhà nữa. Không có chị Quỳnh thì em đã gặp rắc rối rồi đó - Từ Nhiễm oán giận nói, sau đó lại tự nhiên bật cười - Chị Quỳnh oai phong lắm đó. Chị đã tát cho hắn ta một cái, thật sáng khoái.

- Kevin? Là người mà em nói sao? Vậy tại sao Quỳnh lại bị thương? - Hào cau mày, thắc mắc.

Lời nói của Hào như tạt nước lạnh vào Từ Nhiễm, cô ỉu xiu:

- Hắn ta bị chị Quỳnh tát, nổi điên lên đẩy ngã chị. Xin lỗi chị, là lỗi của em

Quỳnh rất kiên nhẫn trấn an thêm lần nữa:

- Chỉ là xây xước nhẹ thôi mà. Em đừng lo - Nhưng vẫn nghiêm khắc nhắc nhở - Em đó, sau này ra ngoài phải cẩn thận hơn đó.

Hiểu được sự việc, lại thấy sự quan tâm của Quỳnh với con gái, bà Loan nắm lấy tay Quỳnh, ầm ập nhẹ nhàng vuốt ve:

- Cảm ơn con - Thấy Quỳnh nhẹ nhàng cười lắc đầu, một ý tưởng lóe lên trên đầu bà, đề nghị - Hay là Quỳnh con làm con gái nuôi của cô nha. Cô chỉ có mỗi con bé Từ Nhiễm này nhưng mà nó còn trẻ con với ham chơi lắm, không được nhẹ nhàng, động lòng người như con.

- Con đâu có. Mẹ đừng chê con vậy chứ. Nhưng mà mẹ nhận chị Quỳnh làm con gái nuôi, con đồng ý cả hai tay - Từ Nhiễm đùa nghịch nhí nhảnh.

Quỳnh xua tay từ chối:

- Dạ không, không được. Con không xứng... - Quỳnh chưa nói xong Hào đã gạt phăng, trừng mắt nhìn cô nói:

- Em đang nói bậy gì, không xứng cái gì chứ. Nói về gia đình, ba mẹ em đều là người lương thiện. Nói về công việc, em còn trẻ đã là người sáng lập của một công ty. Nói về bản thân, em quyết đoán, độc lập, dịu dàng và quan tâm, thấu hiểu lòng người.

Biết mình nói sai, Quỳnh vội sửa lời:

- Ý em không phải vậy. Em chỉ sợ Chủ tịch Bùi không đồng ý thôi.

- Chủ ak không ba đồng ý. Ba rất vui khi có thêm một người con gái tài giỏi như vậy - ông Chính từ trên lầu bước xuống, rất vui mừng đồng ý.

- Đúng vậy chị. Chị đồng ý đi mà - Từ Nhiễm năn nỉ.

Thấy ông Chính chưa đợi cô đồng ý đã xưng ba, bà Loan nhìn cô với ánh mắt thiết tha, Hào nhìn cô khích lệ, Từ Nhiễm thì đôi mắt ngấn nước van nài cô, Quỳnh đành thỏa hiệp:

- Được rồi, ba nuôi, mẹ nuôi.

Cả nhà đều trở nên vui vẻ hơn, ăn bữa tối vừa ấm áp vừa tràn đầy hạnh phúc. Họ trò chuyện, cười đùa, tiếng cười vang vọng khắp căn biệt thự, hòa tan lòng người, sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của Quỳnh. Cô thật sự xem đây như là gia đình của mình.

Một tình cảm đã xuất hiện trong trái tim cô gái, Quỳnh học cách quan tâm và xâm nhập vào cuộc sống của người con trai cô yêu. Liệu khi nào Hào sẽ nhận ra có một người luôn âm thầm chăm sóc cho cậu ấy?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bị sỉ nhục

Tối đến, cả thành phố S đã lên đèn, tập đoàn H&K tổ chức dạ tiệc Noel ở khách sạn sang trọng Luxury, mời tất cả nhân viên công ty và các doanh nhân, phu nhân, thiếu gia và tiểu thư thượng lưu. Tất nhiên với thân phận đối tác kinh doanh, Quỳnh cũng được mời đến. Hôm nay, Quỳnh diện một bộ lễ phục màu tím, trên cổ đeo một chiếc vòng hình giọt nước được thiết kế riêng, làn váy thướt tha tới gót chân, trên chân đi một đôi giày cao gót nhỏ màu vàng, trang điểm nhẹ nhàng, làm cho cả người Quỳnh càng thêm diễm lệ. Tuy tính cách cô lạnh lùng nhưng chân thật, thẳng thắn lại trọng nghĩa nên cô rất được lòng người, kết giao với mấy người bạn tốt. Nhưng có bạn tốt, cũng có không ít kẻ ghen ghét, đặc biệt là tiểu thư của KR - Phạm Hoàng Băng rất ghen tị với vẻ đẹp và tài năng của cô, mỗi lần yến tiệc, cô ta đều kiếm chuyện với Quỳnh, không muốn gây thêm rắc rối Quỳnh không để ý và tránh tiếp xúc. Với vị thế của tập đoàn H&K hiện nay, Chủ tịch Phạm của tập đoàn KR cũng dần con gái cưng đến dự tiệc. Và tất nhiên, cô tiểu thư đồng danh của chúng ta không thể bỏ qua cơ hội đem lại phiền toái cho Quỳnh. Ở một góc bữa tiệc, Quỳnh đem nhấm nháp ly rượu vang, câu có câu không trò chuyện với mấy người bạn, mắt vẫn nhìn về phía cửa trông chờ gia đình của Hào đến. Từ một nơi khác, Băng đã nhìn thấy Quỳnh, cô ta ghen tức vì sự lộng lẫy của Quỳnh, đi đến chỗ Quỳnh để gây chuyện. Quỳnh muốn tránh đi, Băng đã ngăn cản bước chân, mĩa mai:

- Ai đây ta? Con bé nghèo kiết xác sao mà lại có mặt ở đây?

- Hoàng Băng, tôi không có gì để nói với cô. Tại sao tôi có mặt ở đây là chuyện của tôi - Quỳnh mặc kệ cô ta, muốn đi qua.

Đầu thế dễ dàng bỏ qua cho Quỳnh, Băng hất ngay ly rượu vang trên tay lên trang phục của Quỳnh, mắng:

- Con đi mà quay về cái ổ chó của mày đi.

- Hoàng Băng, cô là tiểu thư khuê các đừng mở miệng là mắng chửi người, đừng vô văn hóa, vô giáo dục như vậy chứ - Mặt Quỳnh ánh lên vẻ giận dữ, khuôn mặt cũng tối sầm lại, lạnh lùng mắng, trong giọng nói có chút sự khinh miệt.

Nghe lời nói của Quỳnh, Băng càng thêm giận dữ, mắt đỏ ngầu, đưa tay muốn tát Quỳnh nhưng chưa kịp chạm vào thì đã có một cánh tay nắm lấy tay cô, siết chặt, giận dữ nói:

- Cô đừng nói với tôi cô định đánh người này đó?

Người đến là Hào mặc một chiếc áo vest trắng, áo sơ mi đen mở ba cúc bên trong cổ áo dựng cao, ở tay áo và hai bên bả vai có sọc bạc, quần tụt trắng, đi giày Nike đen trắng, vừa bước vào cửa, thấy bên này tụ tập nhiều người đang chỉ trò thăm thi với nhau nên muốn tìm hiểu thử, thấy có người đang gây khó dễ cho Quỳnh, còn muốn đánh cô, không chút suy nghĩ chạy đến ngăn cản. Vì mới về nước không lâu, đây là lần đầu tiên Hào tham gia buổi dạ tiệc như thế này, buổi tiệc này không những mừng lễ Noel mà còn nhằm mục đích giới thiệu về thân phận của Hào, không mấy ngạc nhiên khi mấy thiếu gia tiểu thư danh gia này không nhận ra Hào. Băng cũng như vậy, cô ta nhìn Hào bằng ánh mắt khinh miệt, rút tay ra, mất đi phong thái tiểu thư như đàn bà ngoài chợ tranh cãi:

- Mày là ai? Đừng có bắt chước người ta làm anh hùng cứu mỹ nhân. Hay là mày cũng như nó xuất thân từ cái ổ chó đó.

- Ổ chó của anh ấy chính là tập đoàn H&K. Cô đừng quên cô đang dự tiệc của tập đoàn chúng tôi, vậy mà tiểu thư Phạm Hoàng Băng lại ở đây sỉ nhục người của Bùi gia chúng tôi là có ý gì? - Một tiếng nói không kém phần giận dữ vang lên, chỉ trích Băng, đó là Từ Nhiễm đang đi cùng ba mẹ về phía này.

Từ Nhiễm mặc một chiếc váy màu xanh trời nhạt chỉ dài tới đầu gối ôm sát phần ngực, váy được làm bằng lụa và xếp li thành các nếp thẳng chạy từ eo

xuống càng tôn lên chiều cao lý tưởng của cô, nhìn cô trẻ trung nhưng không kém phần lộng lẫy. Là một tiểu thư của tập đoàn H&K, Từ Nhiễm cũng có chút địa vị trong giới thượng lưu, ai ai cũng phải nể mặt thậm chí có chút nịnh nọt cô. Băng cũng từng gặp cô vài lần, tuy có ý làm quen thân nhưng mà Từ Nhiễm chưa một lần để ý tới cô, với tính cách kiêu ngạo cô cũng không làm con chó theo đuôi lại càng không dám đắc tội với Từ Nhiễm. Ngờ ngàng trước lời nói và ánh mắt căm thù của Từ Nhiễm, Băng nhìn Hào nãy giờ vẫn chần chừ trước mặt Quỳnh, nghi ngờ hỏi:

- Người của Bùi gia. Lễ nào anh là...? - Cô từng nghe ba nói hôm nay sẽ là buổi tiệc ra mắt của con trai Chủ tịch Bùi mới từ nước ngoài trở về, được dặn phải kết thân với anh nhưng cô đâu ngờ chưa gì cô đã gặp anh ta, mà còn lớn tiếng sỉ nhục anh, lòng cô dâng lên một nỗi bất an.

Chứng thực suy nghĩ của cô, Từ Nhiễm bước tới ôm lấy tay của Quỳnh, nở nụ cười với Quỳnh sau đó nhìn Băng với ánh mắt tức giận nói:

- Cô đoán đúng. Anh ấy là Bùi Đức Anh Hào - con trai lớn của tập đoàn H&K. Còn một điều mà cô chưa biết nữa. Con bé nghèo kiết xác mà cô vừa chửi nãy giờ đó là đại tiểu thư của Bùi gia, con gái nuôi của Chủ tịch Bùi, chị gái của tôi - Hai tiếng "chị gái" cô nhấn thật mạnh, như cảnh cáo đối với Băng mà cũng như với mọi người có mặt ở đây, không được sỉ nhục chị gái của cô.

Như tiếng sét nổ ầm trong trí óc, Băng có cảm giác như thế giới sụp đổ, không ngờ câu trước ba còn dặn cô cần kết thân với người Bùi gia thì câu sau cô đã đắc tội với cả thiếu gia và tiểu thư, chân không tự chủ nhún ra, lùi vài bước. Cô thật không ngờ chỉ vài ngày không gặp thân phận của Quỳnh đã khác, cô thật hối hận vì lúc nãy không để Quỳnh rời khỏi thì lúc này cô không cần xấu mặt như vậy. Mặc kệ cô ta sững sờ, Hào quay sang Từ Nhiễm căn dặn:

- Em mau đưa Quỳnh đi thay trang phục khác, lấy bộ lễ phục anh đã chuẩn bị.

Từ Nhiễm đáp vâng sau đó kéo Quỳnh đi, Quỳnh nhìn Hào bằng ánh mắt lo lắng, không muốn đi lắm nhưng Hào đưa cho cô một ánh mắt trấn an nên đành đi theo Từ Nhiễm. Tuy thế Quỳnh vẫn ngoái đầu nhìn lại, Hào nhìn cô nở nụ cười ôn hòa.

Hai người vừa đi khuất thì nụ cười cũng tắt ngấm, khuôn mặt khôi phục bình tĩnh đến dị thường, nhưng lại pha thêm chút lạnh lùng, nở nụ cười khẩy, tay đút vào túi quần có vẻ bất cần đời, lời nói ra lại lạnh thấu xương:

- Tiểu thư Phạm Hoàng Băng của KR đúng không? Tôi không biết cô cao sang thế nào, tôi chỉ biết cô không có quyền sỉ nhục em gái của Bùi Đức Anh Hào tôi. Trước tiên, để trả giá cho ngày hôm nay mời cô ra khỏi đây và kể từ hôm nay bất kì dạ tiệc của tập đoàn H&K chúng tôi cảm phiền cô đừng bao giờ đến.

Mỗi tiếng phát ra từ Hào như từng bước đẩy Băng vào hố sâu vạn trượng, cơ thể lạnh lẽo, người cứng đờ, muốn nói gì đó nhưng cổ họng cứ như nghẹn lại chết trân. Cô biết nếu hôm nay bị đuổi đi thì cô sẽ trở thành tèo cười của giới thượng lưu. Lúc này từ một phía khác Chủ tịch Phạm chạy đến, cười giảng hòa giọng điệu van nài:

- Xin lỗi Tổng giám đốc Bùi, con gái tôi trẻ người non dạ, vô tình đụng chạm tới tiểu thư. Mong cậu rộng lòng tha thứ. Huống chi cậu hãy xem mặt mũi của ba cậu và giao tình của chúng tôi mà bỏ qua đi.

Hiểu rõ tập đoàn mình không hề có quan hệ hợp tác với KR, không nhất thiết phải để mặt mũi ông ta. Hào cười khẩy, định phản bác thì ông Chính nãy giờ vẫn im lặng đã lên tiếng phản bác trước:

- Bởi vì giao tình của chúng ta, tôi chỉ cấm tiểu thư nhà ông đến các dạ tiệc của H&K thôi. Trẻ người non dạ? Con gái của ông còn lớn hơn Quỳnh vài tuổi chẳng phải sao? Hừ. Nếu cô ta có gan sỉ nhục con gái của tôi như vậy thì nên biết gánh chịu hậu quả. Quyết định của con trai tôi là quyết định của tôi. Nên bây giờ xin mời tiểu thư đây mau chóng rời khỏi đây nếu không đừng trách Bùi Đức Chính tôi độc ác - Nói xong, ông nhanh chóng tuyên bố - Buổi tiệc tiếp tục đi - Chủ tịch Phạm và Băng xấu hổ, mau chóng rời khỏi bữa tiệc, mọi người lại chia ra trò chuyện bình luận rôm rả.

Thêm một lần anh hùng cứu mỹ nhân, trái tim của Quỳnh lại thêm một lần rung động trước hành động che chở của Hào. Khi nào Hào nhận ra được tình cảm của người con gái thâm lặng này đây?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chống lưng

Trong một căn phòng khách sạn, Từ Nhiễm đã gọi người đem bộ lễ phục mới tới, đó là một bộ lễ phục màu xanh dương với những đường cong tinh tế, màu xanh dương nhạt thiết kế nghiêng vai làm nổi bật lên khí chất tao nhã của Quỳnh, sắc môi màu đào làm cô càng thêm nữ tính, mềm mại, cổ mặc vào giống như hải âu xinh đẹp giữa biển cả, bộ lễ phục mang phong cách đơn giản nhất, để lộ xương quai xanh khêu gợi của cô, trước ngực xếp lại, không thể phủ nhận, làm tăng thêm vẻ kiêu kiêu, lịch thiệp của cô. Từ Nhiễm thần phục trước vẻ xinh đẹp của cô:

- Chị thật xinh đẹp. Anh hai thật có mắt nhìn mà.

- Em đó. Bớt nịnh chị đi nha. Mà bộ lễ phục là do anh Hào chọn sao? - Được khen Quỳnh ngượng ngùng, mặt đỏ ửng, nghe Từ Nhiễm nói cô e thẹn hỏi.

Thấy vẻ ngượng ngùng của Quỳnh, Từ Nhiễm cười càng thêm rực rỡ đáp lại:

- Đúng vậy. Anh Hào chọn cho em, chị với chị Hạnh nhưng mà do ba mẹ con mình đã chọn được lễ phục rồi nên anh nói để lần sau đưa cho chị. Không ngờ hôm nay đã có thể dùng rồi. Thật xinh đẹp. Em quyết định chọn chị làm chị dâu tương lai của em

Quỳnh nghe bộ lễ phục này do Hào chuẩn bị thì hạnh phúc tràn ngập trong lòng, lại nghe Từ Nhiễm trêu ghẹo Quỳnh càng thêm xấu hổ, thẹn quá chạy đến thọc lét Từ Nhiễm, cô ấy tránh trái tránh phải, cười nghiêng ngả, vội van xin tha thứ. Tiếng cười của hai cô gái vang vọng khắp căn phòng.

Ở hội trường buổi tiệc, Hạnh lúc này mới đến, hôm nay cô mặc một thân váy đuôi cá màu đen thấp ngực khiến ai ai cũng kinh ngạc, tóc dài được vắn lên, càng lộ vẻ quyến rũ động lòng người. Mới bước vào hội trường, cô đã đưa mắt tìm kiếm Hào, bước tới chỗ anh, nở nụ cười nhẹ nhàng, hỏi:

- Anh tới lâu chưa? Ba mẹ anh đâu rồi? Em muốn tới chỗ ba mẹ anh chào hỏi một tiếng.

- Anh tới này giờ rồi. Ba mẹ anh đi nói chuyện với bạn bè rồi. Anh mới thoát thân được đó - Hào cũng cười đáp lại.

Nhớ đến những lời xì xầm khi bước vào, Hạnh khó hiểu hỏi:

- Mà ở đây mới xảy ra chuyện vui gì vậy? Nghe mọi người bàn tán xôn xao hết.

- Chuyện vui gì chứ? Cái cô tiểu thư đông đánh Phạm Hoàng Băng gì đó ý mình giàu có si nhục Quỳnh làm anh tức muốn chết - Hào cau mày, nghe nhắc đến vẫn còn khó chịu.

Nghe có người si nhục Quỳnh, Hạnh lập tức xì lông lên như gà mẹ bảo vệ gà con, giống như chuẩn bị tìm người tính sổ, tức giận:

- Cái gì chứ? Cô ta đâu? Em mà không tính sổ cô ta em sẽ mang họ cô ta luôn,

Hào thấy vẻ mặt của Hạnh thì tức giận hằm hằm như tan biến, cung chiều:

- Còn đợi em tính sổ cô ta. Ba anh và anh đã đuổi cô ta đi rồi, còn cấm cô ta không bao giờ được tham gia dạ tiệc của H&K chúng ta.

- Coi như cô ta chạy nhanh. Em gặp cô ta chỗ nào thì em đánh cô ta chỗ đó - Lúc này Hạnh đâu còn đáng vẻ thực nữ như lúc bước vào mà xì lông lên cả rồi, sau đó nhớ đến Quỳnh, ngo xung quanh - Vậy Quỳnh đâu rồi?

- Từ Nhiễm đưa con bé đi thay trang phục rồi, sẽ quay lại nhanh thôi. Quỳnh bây giờ là con gái cưng của ba mẹ anh rồi, ba anh thì thương thức con bé, mẹ anh thì yêu thương con bé, Từ Nhiễm thì ngưỡng mộ, quý mến cô bé. Trong nhà bây giờ địa vị của anh đã tụt dốc không phanh rồi - Hào giả vờ than thở, tuy vậy trong mắt anh cũng tràn đầy vui vẻ bởi anh cũng thật sự yêu thích Quỳnh.

Hạnh cũng hiểu như vậy nhưng vẫn nắm chắc cơ hội trêu chọc:

- Thì ra có người ghen tị nha...nha... - Tiếng nha kéo dài đùa giỡn Hào.

Hào cung chiều nheo nheo mắt của cô:

- Cô tiểu thư nhà tôi dám trêu chọc tôi nữa ha.

Hạnh chu mỏ, gạt tay Hào, đánh nhẹ tay cậu:

- Anh dám trêu chọc em - Tay vẫn đánh Hào, Hào thì né trái né phải cười haha.

Quỳnh và Từ Nhiễm trở lại hội trường, thấy đầu tiên chính là cảnh này, hai người đùa giỡn, cười vui vẻ, mắt Quỳnh xẹt qua tia mắt mát nhưng chưa ai thấy đã biến mất nhanh chóng, nở nụ cười tiêu chuẩn, nắm tay Từ Nhiễm, chưa tới tiếng nói đã tới trước:

- Hai anh chị đang nói gì vui vậy?

- Anh đang muốn bịt miệng chị đó. Chị nói với em anh đang ghen tị em được mọi người yêu thích hơn anh ấy đó - Hạnh chạy tới ôm tay Quỳnh, giọng điệu giả vờ tội nghiệp, nháy nháy mắt với Quỳnh.

Hiểu ý, Quỳnh cũng giả vờ không vui, mặt nghiêm lại:

- Thì ra anh ghen tị với em nha. Giờ em mới biết em chướng mắt vậy đó nha.

- Không có. Không có. Em đừng hiểu nhầm - Hào vội chạy tới, sốt ruột muốn giải thích.

Nhìn vẻ mặt của anh, ba người kia không nhịn được cười phá lên, Từ Nhiễm còn cười đến chảy nước mắt.

Lúc này, ánh đèn trên sân khấu sáng lên, MC giới thiệu:

- Chào mừng mọi người đến dự dạ tiệc Noel của tập đoàn H&K chúng tôi. Mong mọi người hôm nay chơi cho vui vẻ. Sau đây xin mời Chủ tịch Bùi

Đức Chính lên phát biểu.

Tiếng nói vừa dứt, ba mẹ Hào khoác tay nhau bước lên sân khấu, phát biểu:

- Xin chào mọi người, cảm ơn mọi người đã nỗ lực đến dự dạ tiệc hôm nay. Ngoài việc muốn cùng chung vui với chúng tôi vào ngày Giáng sinh mà chúng tôi muốn giới thiệu hai thành viên của gia đình chúng tôi. Đó là Bùi Đức Anh Hào - con trai lớn và con gái nuôi của chúng tôi - Hoàng Kim Quỳnh - Tiếp đó, Quỳnh khoác tay Hào bước lên sân khấu, hai người giống như kim đồng ngọc nữ, đằng sau là Hạnh và Từ Nhiễm nắm tay nhau bước lên, ông Chính tiếp tục nói - Con trai tôi đảm nhiệm Tổng giám đốc điều hành của tập đoàn H&K và con gái tôi là Giám đốc người sáng lập của Nhân Ái. Mong các vị ở đây nỗ lực Bùi Đức Chính tôi chiều cố nhiều hơn - Hai tiếng "chiều cố" này như được nhấn mạnh hai người này được ông chống lưng, không được ai đụng chạm tới họ.

Phía dưới sân khấu, tiếng vỗ tay rào rạt vang lên, người thì ngưỡng mộ, chúc phúc, người thì ghen ghét. Nhưng bất kể là ai thì đều tự hiểu rõ không nên đắc tội với người của Bùi gia.

Một hành động nhỏ của Hào cũng khiến Quỳnh vui như vậy, liệu tình cảm đã sâu rồi chăng? Còn cảm giác mất mát kia là gì?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tình cảm và đau đớn

Đêm về, cả không gian chìm vào tĩnh lặng, đây là lúc những suy ngẫm lên ngôi, Quỳnh vừa tắm xong, lau tóc từ nhà tắm đi ra, nhìn bộ lễ phục treo trên giá, trong đầu ký ức hiện ra:

"...- Là anh hai chọn cho chị đó...

...- Chị làm chị dâu tương lai của em đi...

...- Mới nhìn bộ lễ phục này anh đã nghĩ hợp với em rồi. Thật xinh đẹp - Hào khẽ nói vào tai Quỳnh trước khi bước lên sân khấu..."

Từng câu nói làm cô cảm thấy càng ngọt ngào và hạnh phúc, có một tình cảm càng rõ hơn trong lòng Quỳnh nhưng cô vẫn chưa biết gọi tên nó là gì. Chưa dừng lại ở đó, ký ức lại xẹt đến hình ảnh Hạnh và Hào đùa giỡn làm cho cô mất mát bởi mặc dù cô là em gái của Hào nhưng chúng tôi chưa từng thân thiết vậy, cô cảm thấy không vui nếu không nói là cô có chút ghen tị. Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Quỳnh: "Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights...". Sực tỉnh, cô thấy người gọi đến là Từ Nhiễm thì rất vui lòng bất giác:

- Hello, em gái. Muốn tìm chị tâm sự đúng không?

- Chị về tới nhà rồi sao? Đang làm gì vậy? - Từ Nhiễm

- Chị mới tắm xong. Em đang làm gì? - Quỳnh.

- Em đang đọc một quyển sách, nó nói khi ai đó quan tâm đến một ai đó, muốn thấy người kia cười, người kia hạnh phúc, thậm chí khi người kia khóc, gặp được người đó dù chỉ là thoáng qua thì rất vui, không gặp thì nhớ, cảm giác đó chính là yêu. Em vẫn chưa biết cảm giác đó đó - Từ Nhiễm.

Mỗi câu nói như lặp lại lần nữa trong đầu Quỳnh: "...khi ai đó quan tâm đến một ai đó, muốn thấy người kia cười, người kia hạnh phúc, thậm chí khi người kia khóc, gặp được người đó dù chỉ là thoáng qua thì rất vui, không gặp thì nhớ, cảm giác đó chính là yêu...". Đó không phải cảm giác của cô đối với Hào sao, lẽ nào nó là...Cô yêu Hào. Giống như thông suốt, Quỳnh vừa vui vừa buồn, vui vì cô đã biết tình cảm khó nói trong lòng mình là gì buồn vì chính cô không biết nói sao với Hào khi thân phận bây giờ của cô là em gái nuôi. Cô có cảm giác tự bẽ đã đập chân mình rồi đó, lúc đó vì muốn gần gũi Hào thêm một chút nên mới đồng ý không ngờ bây giờ nó là cản trở trong tình cảm của cô.

- Chị Quỳnh, chị Quỳnh... - Từ Nhiễm nói một hồi thấy Quỳnh tự nhiên im lặng, kì lạ gọi mấy tiếng, Quỳnh mới sực tỉnh khỏi dòng suy nghĩ đáp lại:

- Chị đây... - Lên tiếng, hai người tiếp tục trò chuyện trên trời dưới đất bất kể thời gian, nhưng chuyện tình cảm mới phát hiện cũng cảm rẻ sâu vào trong lòng Quỳnh.

Vài ngày sau, Hào hẹn Hạnh và Quỳnh ăn cơm, Quỳnh thật sự rất vui, đặc biệt sửa sang ăn mặc, trang điểm một phen. Hạnh và Quỳnh đến từ sớm, Hào nói là bận việc sẽ tới sau, hai người vừa chờ vừa đùa giỡn nói chuyện. Bất chợt, Hạnh nói:

- A. Người bạn rợn tới rồi kìa

Nghe vậy, Quỳnh hớn hờ, mong chờ quay về phía cửa, nụ cười trên môi chưa kịp nở rộ thì đã bỗng cứng lại bởi cô nhìn thấy Hào đang nắm tay một cô gái, trên môi cười rất hạnh phúc. Cô gái đó cũng nở một nụ cười dịu dàng, mặc một chiếc áo trễ vai màu đen đi kèm với chiếc váy xếp li trắng dài qua

gối, mang giày cao gót, khuôn mặt trang điểm nhẹ trông đơn giản nhưng không kém phần điểm lệ lại pha thêm chút nhẹ nhàng, tao nhã. Nước mắt Quỳnh như sắp tuôn ra, lòng đau như cắt nhưng cô vẫn kìm chế cảm xúc của mình, hai người bước tới, Hạnh đã đứng dậy reu ghẹo:

- A. Anh Hào, đây là ai vậy?

Quỳnh cũng lấy lại tinh thần, điều chỉnh trạng thái nhanh chóng, đứng dậy nở nụ cười miễn cưỡng, cố gắng đùa giỡn:

- Cô gái xinh đẹp này là ai vậy?

Hào ôm vai cô gái đó, tự nhiên giới thiệu:

- Đây là Huệ Tâm, bạn gái anh - Chỉ vào Hạnh và Quỳnh - Hạnh, bạn thân của anh và Quỳnh, em gái nuôi của anh.

- Xin chào - Tâm cũng cười chào hỏi, sau đó mọi người cùng ngồi xuống, Quỳnh lén lút nở một nụ cười buồn không ai thấy.

Hạnh ngồi xuống, tỏ ra hờn dỗi, liếc Hào:

- Anh Hào, có bạn gái xinh đẹp thế này mà giấu.

- Đúng vậy. Anh Hào không được nha - Quỳnh tiếp lời.

Hào biết sai, nhận lỗi:

- Rồi. Anh sai rồi. Hai em đừng giận nha.

- Hào kể về hai người rất nhiều, vừa xinh đẹp vừa tài giỏi - Tâm khen ngợi.

Không tỏ vẻ giận dỗi được lâu, Hạnh phì cười:

- Tâm, không cần nịnh vậy đâu, anh có bao giờ khen chúng tôi đâu. Mà nếu nịnh thì nịnh Quỳnh nè, Quỳnh là con gái nuôi của ba mẹ Hào, họ rất thương yêu Quỳnh, em ấy nói tốt vài câu sẽ thêm không ít điểm đâu nha.

- Chị, Chị Tâm đừng nghe chị Hạnh nói - Quỳnh không đồng ý, đính chính.

Tâm chưa nói gì thì Hào đã cắt ngang:

- Đúng vậy. Bây giờ anh nịnh luôn cả hai em nè. Mau gọi món đi, anh mời.

Ăn được nửa bữa, Hạnh đứng lên đi vệ sinh, Quỳnh không muốn nhìn họ gần gũi nên đầu hơi cúi, giả vờ chăm chú ăn, nụ cười chua xót. Món ăn mới được bung lên, thấy là cua hấp nên Quỳnh cũng chẳng để ý. Lúc này cặp đôi kia mới nhận ra này giờ mình vừa nói vừa ăn bỏ quên cô, Tâm ngại ngùng:

- Quỳnh ăn cua đi.

- Đây nè. Em ăn đi - Hào cũng bê một con cua vào trong chén của Quỳnh. Nếu như bình thường, Quỳnh sẽ rất vui vì hành động quan tâm của Hào nhưng giờ tim cô lại nhói đau.

"...- Quỳnh không ăn được cua. Con bé rất miễn cảm với cua, ăn vào sẽ bị dị ứng - Hạnh

- Ok. Sau này anh sẽ để ý đi ăn không gọi món cua - Hào"

Lời nói văng vẳng bên tai như một nhát dao cứa vào vết thương của Quỳnh, giọt nước mắt xoay tròn trong đáy mắt, tuy vậy Quỳnh vẫn không thể hiện ra, chỉ cười nhẹ cúi đầu thờ ơ. Hạnh ra tới, vừa ngồi xuống nhìn thấy món cua hơi nhú mào, lại nhìn thấy Quỳnh đang ăn cua, nhanh tay gạt chén, gầm lên:

- Quỳnh, sao em lại ăn cua?

- Cua? Tiêu rồi. Anh quên mất - Nghe Hạnh tức giận, Hào mới nhớ tới, vỗ vỗ trán.

Không để ý tới Hào, Hạnh lo lắng hỏi:

- Quỳnh, em có sao không?

- Chị đừng lo, mấy năm nay em ít bị dị ứng lắm. Không sao - Quỳnh tỏ vẻ không sao, trấn an thì tiếng chuông điện thoại vang lên: " Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights..."

Nghe máy xong, Quỳnh vội cầm đồ với túi xách đứng lên vừa nói:

- Công ty có chút việc cần em xử lý - Đưa card cho Tâm - Chị có chuyện gì thì gọi cho em nha. Em đi trước. Tạm biệt. Minh hẹn sau nha.

Quỳnh quay người đi rất nhanh, có vẻ như muốn chạy trốn. Ra tới cửa, cô còn quay người nhìn ba người kia trò chuyện rất vui vẻ, đau đớn lẫn áp cả trái tim cô, nước mắt này giờ không kiềm nén được nữa chảy dài trên má, nhưng rất nhanh cô lau đi, khôi phục sự lạnh lùng của mình, không tiếp tục để lộ tâm tình, quanh thân cô đầy vẻ cảnh giác và cô độc.

Mới vừa nhận ra tình cảm của mình thì đã thấy người mình yêu đang đi bên cạnh người con gái khác, làm sao để đối mặt với tất cả?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tin ai

Đêm đến, không khí hôm nay tĩnh lặng hơn những hôm khác bởi không gian bao trùm sự buồn bã của Quỳnh, cô ngồi lặng trong thư phòng hàng tiếng đồng hồ, tay cầm ly rượu vang, nhìn về phía cửa kính, suy tư nghĩ ngợi. Người ta thường nói khi buồn thì nhìn cảnh vật cũng buồn quả không sai. Những kỉ niệm hiện về trong tâm trí vừa ngọt ngào vừa như dày vò cô. Phá vỡ không khí trầm lặng này, tiếng chuông điện thoại vang lên: "Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights...". Thấy là số lạ Quỳnh bắt máy nhưng giọng nói không chút hơi ấm

- Alo, tôi Quỳnh nghe...Chị Huệ Tâm?... – Biết là người yêu của Hào, Quỳnh tỏ thái độ hòa nhã hơn, lòng cô lại đau như cắt – Em về rồi. Chị đã về chưa?...Có chút giấy tờ gấp cần em kí thôi...Công ty của em sao? Nhân Ái là một công ty phụ trách quảng bá một sản phẩm nào đó, chúng ta sẽ phụ trách mọi bước đưa sản phẩm ra thị trường...Một công ty nhỏ thôi...Vậy sao? Chúng ta cùng ngành à? Chị đang làm ở đâu?...MS cũng tốt...Không làm nữa sao? Sao vậy?...Chị có muốn về công ty của em làm không?...Được mà. Vài ngày nữa chị tới công ty em sẽ sắp xếp...Em biết rồi. Tạm thời em sẽ không nói với anh Hào...Vậy ba ngày sau đi. Tạm biệt.

Quỳnh không biết quyết định mời Huệ Tâm tới công ty là đúng hay sai nhưng mà chỉ cần làm như vậy Hào vui thì cô đã cảm thấy mãn nguyện rồi dù nó tổn thương cô sâu sắc. Quỳnh không biết quyết định cảm tính hôm nay sẽ khiến cô trả một cái giá không đắt.

Sáng hôm sau, tại công ty Nhân Ái, thư kí Hà đưa thuốc dị ứng cho Quỳnh, miệng vẫn còn cần nhả:

- Em bị mẫn cảm rất nặng với cua sao lại ăn chứ? Nổi hết mẫn đỏ lên rồi. May là không nghiêm trọng lắm. Uống thuốc đi. Hôm nay em phải tránh ăn đồ dầu mỡ đó.

- Chị đừng lo. Chỉ dị ứng nhẹ thôi mà. Em sẽ chú ý. Hôm nay giúp em sắp xếp em sẽ không gặp khách hàng, giao lại cho Khiêm đi – Quỳnh nhẹ nhàng trấn an, thì tiếng chuông điện thoại của cô reo lên cắt ngang.

- Alo. Em đây chị. Em không sao. Mấy năm gần đây em đã ít bị dị ứng rồi, mẫn cảm cũng không nặng lắm... Trưa nay em có hẹn với khách hàng rồi để ngày mai hay ngày mốt gì đó mình ăn cơm nha...Được. Hẹn vậy đi. – Quỳnh nói với Hạnh người gọi đến.

Đợi Quỳnh cúp máy, thư kí Hà đã nhú mồm, không đồng ý nói:

- Sao em không nói với Hạnh chứ? Cũng do họ không chú ý mà.

- Chị đừng nói vậy. Là lỗi của em. Em không muốn họ lo lắng. Thôi không nói chuyện này nữa. Hai ngày nữa sẽ có người đến, chị sắp xếp cho cô ấy làm trợ lý thư kí của em nha – Quỳnh đánh trống lảng, không muốn bị cần nhả, dận dỏ.

- Trợ lý thư kí? Ai vậy? – thư kí Hà thắc mắc.

Quỳnh trả lời với giọng nói hơi buồn:

- Huệ Tâm – bạn gái của anh Hào.

- Huệ Tâm? Bạn gái? Vậy tại sao em lại sắp xếp cho cô ta làm ở đây chứ? – thư kí Hà cao giọng hỏi.

Quỳnh cúi đầu, giả bộ chăm chú xem tài liệu, che giấu tâm tình, rất bình tĩnh đáp lại:

- Đầu có sao. Em là em gái của anh Hào, giúp chị Huệ Tâm một chút cũng được mà. Trước đây chị cũng làm ở MS nên không khó làm quen với công việc đâu.

- Đầu có sao? Em không phải thích Hào sao? Em thấy cô ta mà không có cảm giác gì sao? – thư kí Hà vạch trần Quỳnh, găm lên.

Giống như bị người ta nhìn thấu tất cả, Quỳnh ngước lên nhưng vẫn tránh ánh mắt của thư kí Hà phủ nhận:

- Chị nói gì vậy? Em chỉ xem anh Hào là anh trai thôi.

- Được. Em không thừa nhận cũng được – thư kí Hà không muốn quá ép Quỳnh nên chỉ có thể chuyển chủ đề - Vậy thì cũng không cần là trợ lý thư kí chứ? Em cũng biết tất cả cơ mật công ty đều ở đây mà.

- Chị yên tâm đi. Em tin chị ấy – Quỳnh rất bình tĩnh nói.

Thư kí Hà không biết làm sao với Quỳnh chỉ đành giận dữ quay người đi, trước khi đi còn cảnh cáo:

- Cô nương, em không phải tin cô ta, em tin Hào thôi. Em cứ chờ đó sau này có chuyện gì đừng tìm chị khóc.

Quỳnh chỉ ngồi nhìn thư kí Hà đi ra, may mắn cô ấy không nói tiếp nữa nếu không cô thật sự không thể tiếp tục che dấu tâm tình, thờ dài thườn thượt và tập trung vào công việc mong dùng nó làm tê liệt thần kinh của mình.

Ở văn phòng làm việc của Hào bên kia, sau khi gọi cho Quỳnh xong, Hạnh vẫn không nhận được giận dữ trách Hào:

- Em cũng không biết sao anh lại không để ý chứ? Em đã nói với anh Quỳnh dị ứng với cua mà.

- Anh quên mất. Anh sai rồi. Quỳnh cũng không sao rồi mà. Nếu như là em thì anh đã nhớ rồi – Hào cười nhận lỗi, cầu hòa cộng thêm chút nịnh nọt.

Không những không vui mà Hạnh còn đánh mặt, quát:

- Anh nói gì vậy? Quỳnh nghe được sẽ buồn lắm đó.

- Anh nói sai. Anh nói sai - Hào vỗ vỗ miệng nhận sai.

Quỳnh đang tự làm tổn thương mình chăng? Thật sự có tình yêu chỉ cần nhìn người đó hạnh phúc là được rồi sao? Hào vẫn chưa quá để ý tới Quỳnh chăng nên trong lòng anh vị trí của Quỳnh là ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hậu quả

Vài tháng sau, hôm đó, Hào hẹn Hạnh và Quỳnh đến bar chơi. Ở quầy bar, Hạnh và Quỳnh đã tới từ trước, đang ngồi nhâm nhi ly cocktail, nhỏ to nói chuyện. Quỳnh thắc mắc hỏi:

- Anh Hào hôm nay hẹn chúng ta ở đây mà sao giờ chưa tới? Mà có chuyện gì hay sao vậy chị?

- Chị cũng không biết nữa. Chỉ là hôm nay nóng nẩy lắm luôn đó, hên là không có nắng chị - Hạnh tỏ vẻ không biết làm sao rất bình tĩnh đáp lại.

- Chuyện gì vậy ta?... - Quỳnh lăm lăm thì Hào bước vào, ngồi xuống gọi một ly uityt-ki sau đó mới hỏi:

- Hai em đợi lâu chưa?

- Bọn em mới tới ak. Đứng vòng vo. Anh có chuyện gì vậy? - Hạnh thẳng thắn

Hào nở một nụ cười tự giễu, nhấp nhấp ly rượu, như có như không nói chuyện:

- Thấy mình thật ngốc mà, người ta quay mình vòng vòng mà cũng không biết.

- Anh nói chuyện đứng vòng vo vậy chứ. Làm người ta lo lắm đó - Quỳnh không nhận được hỏi tới tấp.

- Công ty không có chuyện gì mà. Vậy thì là chuyện tình cảm rồi, anh với Huệ Tâm cãi nhau sao? - Hạnh nghi ngờ.

Hào uống thêm một chút, bình tĩnh như không phải chuyện của mình:

- Cãi nhau? Chia tay luôn rồi.

- Cái gì? - Hạnh và Quỳnh đồng thanh - Có chuyện gì vậy? - Hạnh lại hỏi.

Hai chữ "chia tay" như sét đánh ngang tai, làm dấy lên nỗi bất an trong lòng Quỳnh. Tiếp theo lời nói của Hào càng làm tăng thêm nỗi bất an của cô:

- Cô ta dám ở đằng sau lưng tôi cặp kè với người khác, bắt cả hai tay.

- Bất cá hai tay? Cô ta dám - Hạnh nghe vậy tức giận, đứng dậy chuẩn bị tìm người ta tính sổ, bị Hào kéo lại, ngồi xuống trấn an:

- Bình tĩnh. Em bình tĩnh đi, có gì từ từ nói.

Nghe Hào nói, Quỳnh cảm thấy lo lắng cực kì nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, phụ Hào an ủi Hạnh:

- Đúng vậy, chị bình tĩnh đi. Chúng ta... - Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang: " Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights...". Quỳnh vội nói:

- Đợi em chút - Sau đó tìm chỗ im lặng nghe điện thoại.

- Alo...Cái gì?...Ngày mai sao?...Em biết rồi...Em sẽ lập tức về công ty.Chị gọi Khiêm đến văn phòng cho em đi - Quỳnh trả lời với đôi phương, giọng nói lo lắng, vội vàng phân phó. Cúp máy điện thoại, cô thở dài, điều cô lo lắng đã xảy ra, mảy mui chắt suy tư ngẫm nghĩ. Lấy lại tinh thần, Quỳnh trở lại chỗ, e ngại xin lỗi:

- Em có chút chuyện gấp ở công ty phải xử lý, anh chị cứ uống đi nha. Có gì mình liên lạc sau. Bữa nay e mời. Bye.

Hạnh và Hào thấy Quỳnh gấp gáp như vậy, thì biết là chuyện quan trọng, cũng không cản trở gặt đầu đồng ý.

Tại Nhân Ái, Khiêm và thư kí Hà đang ngồi thảo luận, người nào cũng cau mày lo lắng, mặt mày nghiêm túc, thì Quỳnh bước vào, nhanh chóng ngồi xuống, lên tiếng:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Khiêm đưa cho Quỳnh một bản hợp đồng, giọng điệu nghiêm trọng, giải thích:

- Bên MS đưa ra một bản dự án giống hệt chúng ta gửi cho Tập đoàn S bên Mỹ và đã kí được hợp đồng. Chúng ta nhắm đến Thị trường Mỹ đã lâu, không ngờ giờ lại bị hót tay trên như vậy. Chưa kể ông Hà không biết nhận được tin tức từ đâu liên lạc mọi người muốn họp hội đồng quản trị, kẻ tội của chị đó. Thật tức chết em mà, từ khi chị không nhận cháu gái ông ta vào phòng thư kí thì ông ta luôn theo sát chúng ta, cản chặ chúng ta, lần này rắc rối rồi đây.

- Chị vẫn không hiểu sao bản dự án của MS lại giống với chúng ta như vậy, chỉ có người của văn phòng Giám đốc và Phó Giám đốc biết về dự án này thôi mà vẫn chưa tiết lộ ra bên ngoài mà - Thư kí Hà tiếp lời.

Nghe họ nói, đầu Quỳnh muốn phát đau, tay day day thái dương, giọng nói mệt mỏi giải đáp thắc mắc của họ:

- Em biết tại sao lại như vậy? Công ty chúng ta có nội gián, người đó tiết lộ dự án của chúng ta.

- Nội gián? Văn phòng của cấp điều hành? À? - Thư kí Hà ngạc nhiên hỏi lại, vì người trong hai văn phòng này đều do cô tuyển chọn, điều tra kĩ lưỡng mới nhận vào sau đó quan sát rất lâu mới được tiếp cận tài liệu mật cỡ này.

Quỳnh rất bất đắc dĩ đáp lại:

- Là Huệ Tâm

- Huệ Tâm? - Nghe được cái tên không ngờ tới, thư kí Hà rất tức giận đứng thẳng dậy quát lên - Chị đã nói với em đừng tin người như vậy, em không tin chị, thấy hậu quả rồi chứ.

Quỳnh cũng biết là lỗi của cô nhưng mà cái có thể làm bây giờ là nhanh chóng giải quyết vấn đề, nhận lỗi:

- Đây là lỗi của em, quan trọng bây giờ là chúng ta phải khắc phục vấn đề. Chị mau chóng chuẩn bị tài liệu, em sẽ soạn một bản dự án mới để bàn với Tập đoàn Eva của Nhật, dời ngày họp hội đồng quản trị sau 3 ngày đợi chúng ta kí hợp đồng với bên Nhật rồi sẽ có lời giải bày với họ. Chị cứ tìm có nếu có gì kêu họ gọi trực tiếp cho em

- Chuẩn bị dự án mới trong 3 ngày? Không thể nào. Em điên rồi ak - Thư kí Hà quả quyết không đồng ý.

Khiêm cũng biết không còn cách nào khác, khuyên thư kí Hà:

- Chị Hà, giờ chỉ có cách này thôi. Chị mau ra ngoài chuẩn bị tài liệu thôi - Nửa kéo nửa khuyên kéo thư kí Hà ra ngoài.

Cả căn phòng lại chìm vào tĩnh lặng, đầu Quỳnh như muốn nổ tung nhưng vẫn phải cố gắng vực lại tinh thần xử lý hậu quả.

Một hành động tưởng chừng có ý tốt, đem lại rắc rối cho bản thân. Quỳnh phải làm sao khống chế tình hình, Hào có biết vì sự vô tâm của mình đã hại đến người cậu quan tâm chăng?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Sự việc

Chiều ba ngày sau, Hào đang lái xe chờ Hạnh đi trên đường, họ mới vừa bàn xong một bản hợp đồng, tự cho phép mình lười biếng nghỉ sớm, vừa lái xe Hào vừa hỏi:

- Giờ mình đi ăn gì đây? Chỗ này...hình như là gần công ty của Quỳnh đó. Hay là gọi rù Quỳnh đi.

- Em nghĩ mình trực tiếp lên công ty rù con bé đi ăn đi. Từ cái hôm ở quán bar em gọi cho nó lúc nào cũng không bắt máy, phải đợi lúc lâu con bé mới gọi lại cho em đó. Giờ mà gọi chắc đợi mình ăn xong mới liên lạc được đó. Với lại em cũng muốn tham quan công ty Nhân Ái xem sao - Hạnh oán trách nhưng lại thêm chút háo hức.

Hào trước giờ đều chiều theo Hạnh, anh cũng tò mò với Nhân Ái đã lâu nên gật đầu đồng ý, vòng xe vào bãi đỗ xe dưới tòa nhà làm việc của Nhân Ái, tuy không bề thế, sang trọng như H&K nhưng cũng lịch sự, bắt mắt giữa con đường trung tâm thành phố.

Lúc hai người họ vào công ty chỉ cần báo danh thì tiếp tân đã mời họ lên văn phòng Giám đốc bằng thang máy chuyên dụng, bởi hai người họ đều được liệt vào danh sách khách đặc biệt của Giám đốc. Lên tới tầng điều hành, họ đã thấy thư kí Hà đang tập trung, tay nghe điện thoại, tay ghi chép trông rất bận rộn, thấy họ thư kí Hà vội nói vài câu với bên kia rồi cúp máy, tiếp đón họ, chào hỏi:

- Tổng giám đốc Bùi, thư kí Hạnh, hai người tới tìm Giám đốc sao?

- Đúng vậy, Quỳnh đâu rồi? Đang trong phòng làm việc sao? - Hạnh hỏi.

- Đã ở trong đó 3 ngày rồi, trừ khi họp hay đi bàn việc với khách hàng - Nhìn về cửa phòng, thư kí Hà không nhận được than thở.

Như không tin vào tai mình, Hạnh kêu lên:

- 3 ngày? Chị đừng đùa em chứ.

- Không có... - Tiếng mở cửa cắt ngang lời nói của thư kí Hà, Quỳnh bước ra phân phó mà không để ý tới Hào và Hạnh đứng đó:

- Thư kí Hà, cô giúp tôi kiểm tra tài liệu này, rồi chuyển cho Khiêm đi - Lúc này, Quỳnh mới ngước đầu lên, nhìn thấy Hào và Hạnh rất ngạc nhiên - Anh Hào, chị Hạnh sao hai người lại ở đây?

Hào mỉm cười lên tiếng nói ra mục đích đến của mình:

- Đến mời em cùng đi ăn tối sẵn tiện tham quan Nhân Ái, nhưng mà nghe nói có người 3 ngày chưa ra khỏi phòng rồi. Công việc có rắc rối gì vậy? - Đúng là Tổng giám đốc, câu đầu tiên đã hỏi tình hình chính rồi.

Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến thì thư kí Hà đã không khỏi tức giận, mặt nhăn lại, oán trách:

- Còn không phải rắc rối do bạn gái cũ của anh gây ra sao. Chúng tôi... - Không đợi thư kí Hà nói xong, Quỳnh đã lên tiếng cắt ngang, đưa một ánh mắt không thể nói với thư kí Hà, biện giải sơ qua:

- Không có gì đâu anh. Chỉ là chút rắc rối nhỏ thôi. Em... - Đang nói, Quỳnh bỗng cảm thấy con đau buốt từ bụng, tay vịn bụng, mặt nhăn lại, chậm chậm ngồi xuống ghế kêu đau.

Hào và Hạnh thật lo lắng, đồng thanh hỏi tới tấp:

- Em làm sao vậy?

- Em lại bị đau dạ dày sao? Thuốc của em đâu? - Thư kí Hà cũng rất lo lắng, hỏi Quỳnh liên tục, sau đó chạy nhanh vào phòng, lật tung tìm kiếm.

Quỳnh đau đến chảy cả nước mắt, mặt tái nhợt, răng cắn môi đỏ chót muốn ra máu. Thấy như vậy, Hạnh cũng quan tâm, mày nhíu chặt, giọng nói lo lắng:

- Em có sao không?

Nhưng mà Quỳnh đau đến không nói nên lời, miệng cố gắng mấp máy từng chữ mà đầu đã chảy đầy mồ hôi hột:

- Em... - Quỳnh chưa nói tròn câu thì thư kí Hà đã đem thuốc chạy ra cùng với nước đưa cho Quỳnh uống.

Tuy uống thuốc rồi nhưng không thể giảm nhanh như vậy, Quỳnh vẫn đau tới mức chảy mồ hôi hột, thấy vậy thư kí Hà đã rơm rớm nước mắt, giọng nói nghẹn ngào như muốn khóc:

- 3 ngày nay em đã đau gần 10 lần rồi, thật tức chết chị mà. Đều tại cô Huệ Tâm đó - Nói câu này, thư kí Hà còn liếc nhìn Hào với ánh mắt đầy trách móc.

Nhận cái nhìn của thư kí Hà, Hào cũng không để ý, chỉ ngạc nhiên hỏi lại:

- Huệ Tâm? Liên quan gì đến cô ta.

- Chị...đừng...nói... - Quỳnh cố gắng từng chữ, ngập ngừng nói.

Lần này, thư kí Hà không hề nghe Quỳnh mà sự tức giận còn dâng lên cao, đứng dậy, chỉ chỉ vào người của Hào, rất tức giận cao giọng:

- Còn không phải do anh. Do anh Quỳnh mới tin cái cô Huệ Tâm đó, để cô ta làm việc ở đây. Do anh cô Huệ Tâm đó mới giành được Huệ Tâm hợp đồng đó. Do anh Quỳnh mới phải bán sống bán chết như vậy đó. Tất cả là do anh. Do anh. Anh còn hỏi sao? Còn hỏi sao?

- Chị Hà, chị đừng trách anh ấy, không phải lỗi của anh ấy - Quỳnh khuyên giải, cô đã đỡ đau hơn nhưng mặt vẫn tái nhợt như cũ.

Thư kí Hà cũng biết cô trách như vậy là vô lý, cô chỉ có thể ngồi xuống, tay lau nước mắt, cô thực sự tức đến chảy cả nước mắt phải phát tiết một chút mới được chứ không phải muốn nổi giận với Hào. Hào liếc nhìn sắc mặt của Quỳnh, quay người hỏi thư kí Hà:

- Rốt cuộc là có chuyện gì? Hai người ai nói cho tôi biết là chuyện gì đi.

- Đúng vậy. Rốt cuộc có chuyện gì? - Bây giờ không lên tiếng Hạnh cũng theo hỏi, nhìn Quỳnh và thư kí Hà với ánh mắt không biết gì.

Thư kí Hà nhìn Quỳnh với ánh mắt không biết làm sao, Quỳnh nhìn nhìn Hào và Hạnh đang trừng mắt, khó hiểu, đành thở dài gật gật đầu. Cả không gian chìm vào im lặng, chỉ còn tiếng nói nhỏ nhẹ của thư kí Hà.

Hiểu được mọi chuyện Hào sẽ làm gì đây? Tình cảm của Quỳnh đã sâu đến mức nào?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Quan tâm

Ở ngoài văn phòng Giám đốc, nơi làm việc của thư kí Hà, sau khi nghe thư kí Hà kể về mọi việc, Hào rất tức giận, tay nắm thành nắm đấm, gân xanh nổi lên, mày nhíu chặt, đập bàn, mắng:

- Chết tiệt. Anh sẽ không tha cho cô ta và MS - Nói xong, rất giận dữ định bước đi tìm người tính sổ.

Quỳnh thấy vậy, vội đứng dậy kéo Hào, khuyên:

- Anh bình tĩnh đi - Hào đang tức giận muốn giết người, hất tay Quỳnh một cách vô thức.

Quỳnh vẫn còn đau dạ dày nên cô không thể đứng vững, bị Hào hất tay mất cân bằng chuẩn bị ngã xuống, Hạnh ở bên cạnh thấy vậy vội đỡ cô, bắt bình với Hào:

- Anh làm gì vậy?

Chuyện tình tình xảy ra làm cho Hào bình tĩnh lại, cũng đưa tay đỡ Quỳnh, lo lắng hỏi:

- Anh xin lỗi. Anh không cố ý.

Quỳnh mỉm cười nhẹ nhàng, lắc đầu tỏ vẻ không sao, ôn tồn:

- Không sao. Anh đừng tức giận nữa, mọi chuyện em sẽ xử lý, chúng ta đi ăn tối đi nha - Quay qua thư kí Hà, Quỳnh phân phó - Chị Hà, chị giúp em thông báo người ở hai văn phòng cấp điều hành hôm nay được nghỉ sớm và nghỉ 3 ngày có lương. Đạo này họ cũng mệt mỏi việc còn lại ngày mai em sẽ tự mình xử lý.

- Em đừng mơ. Mọi người mệt, em không mệt sao. Mọi người là đi làm sớm về nhà trễ còn em là không về luôn đó. Bản hợp đồng chi tiết bên Nhật Bản em không cần 3 ngày đã làm xong rồi mà thứ hai tuần sau mới cần gửi đi, em từ từ làm cũng được mà. Nếu em không chịu nghỉ ngơi thì cùng lắm ngày mai chị đi làm với em vậy - Thư kí Hà phân bác.

Hạnh cũng nhăn mày, không đồng ý nói:

- Đúng vậy. Ngày mai em cũng ở nhà nghỉ ngơi đi, nếu không sẽ không đau mà loét dạ dày đó.

- Em biết rồi. Cứ vậy đi, em cũng ở nhà nghỉ ngơi ba ngày. Chị sắp xếp phía dưới chuẩn bị tài liệu sẵn sàng đi, thôi chúng ta đi ăn tối đi - Quỳnh thấy ba người họ đều nhìn cô với ánh mắt cô thờ không đồng ý cô sẽ biết tay nên đành bắt đầu đi đồng ý.

Sau khi họ dùng bữa tối, Hào đưa Quỳnh và Hạnh về nhà, trên xe Quỳnh rất mệt đang nói chuyện đã ngủ quên mất. Hạnh oán giận nói:

- Em không thể tin được Huệ Tâm lại làm như vậy. Chúng ta lại bị cô ta xoay vần như vậy, hại Quỳnh thê thảm. Em thật không thể nuốt trôi cục tức này. Em... - Đang nói, Hạnh nhìn thấy Hào đang làm dấu im lặng, chỉ chỉ về ghế phụ lái, quay người nhìn sang, cô nhìn thấy Quỳnh đã nặng nề ngủ say, mày vẫn nhúu chặt, trông có vẻ rất mệt mỏi nên Hạnh giảm âm lượng - Ngủ rồi sao. Quỳnh chắc quá mệt rồi. Nhưng mà giờ tính sao đây? Không thể đưa Quỳnh về nhà trong trạng thái này được sẽ dọa cô mất, gọi Quỳnh dậy thì em lại không nỡ.

- Đơn giản. Vậy thì đưa về căn nhà bên ngoài của em đi, lát anh ẵm con bé vào cho - Hào bình tĩnh đáp lại.

Dừng xe trước căn hộ, Hào nhẹ nhàng ẵm Quỳnh, Hạnh cầm túi xách đi theo sau, vì bị làm phiền Quỳnh ú ớ đôi chút nhưng mà hình như có cảm giác quen thuộc nên cô cũng không có chống cự, tay nắm áo của Hào, vùi vào lòng ngủ say. Đặt Quỳnh lên giường nhưng cô vẫn nắm lấy áo anh không buông nên Hào phải hơi cúi xuống, mặc dù khi anh cố gắng gỡ tay cô ra thì Quỳnh sẽ nhúu mày khó chịu nhưng vẫn gỡ ra được, Hào cẩn thận đắp chăn cho Quỳnh rồi mới rón rén cùng Hạnh ra ngoài. Cả hành động của hai người đều im lặng, họ không muốn người mà họ thương yêu phải tỉnh giấc.

Sáu ngày sau, Quỳnh đã xử lý xong việc hợp tác với bên Nhật bản đã hoàn thành, bây giờ cô mới có thời gian trả đũa lại những gì MS đã làm, Quỳnh rất bình tĩnh dặn dò, giọng điệu đầy vẻ lạnh thấu xương:

- Chị giúp em điều tra về tất cả mọi thứ về MS cho em đi, cũng tới lúc nên tặng hậu lễ cho bọn họ rồi.

- Được - Thư kí Hà đồng ý, trong giọng nói còn có chút hả hê khi có người chuẩn bị gặp họa.

Bỗng tiếng chuông điện thoại của Quỳnh reo: " Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights...". Thư kí Hà ra đầu đi ra ngoài trước, Quỳnh vừa gật đầu vừa bắt điện thoại:

- Alo, anh Hào, em nghe đây...Em không sao. Không còn đau dạ dày nữa. Nghỉ ngơi đủ rồi...Chuyện đó em sẽ có cách giải quyết. Anh yên tâm...Ngày mai? Em rảnh... Về nhà ăn cơm sao?...Chị Hạnh có cùng đi sao?...Được...Có gì liên lạc sau. Nói với mẹ nuôi ngày mai em sẽ tới sớm...Bye.

Cúp điện thoại, Quỳnh nở một nụ cười ngọt ngào, cô thật sự rất vui vì Hào quan tâm cô như vậy, cô không quên được cảm giác nằm trong vòng tay ấm áp của Hào nhưng cô lại có chút chua xót, tuy bây giờ Hào không có bạn gái nhưng đầu đồng nghĩa cô có cơ hội. Thân phận bây giờ của cô chỉ là cô em gái khiến cho cô vừa vui mừng vừa buồn bã vừa bất đắc dĩ.

Hào lại nhận ra một điều tốt khác ở Quỳnh chăng? Họ đã có bước tiến triển tốt đẹp chăng? Hào khi nào nhìn kĩ Quỳnh bằng ánh mắt khác không phải em gái mà là thân phận khác?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thực tập

Cuối tuần, Quỳnh tự thưởng cho mình một ngày nghỉ phép giải tỏa căng thẳng, tự mình lái xe tới nhà Hào từ sớm, vừa vào cổng thì đã gặp Hào chở Hạnh vừa về, cô nở nụ cười nhìn Hạnh:

- Chị cũng tới rồi sao?

- Em dạo này sao rồi? Có bị đau dạ dày không? - Hạnh đi tới khoác tay Quỳnh, quan tâm hỏi han.

Quỳnh cảm nhận được sự quan tâm của người chị, cô cảm thấy rất ấm áp, không ngại phiền đáp lại từng câu:

- Không có. Dạo này em ăn được ngủ được rất khỏe.

Vừa bước vào cửa, bà Loan đã tới ngay trước cửa, rất vui mừng nói:

- Hai đứa tới rồi sao?

- Chào cô/mẹ. Cô/Mẹ nuôi có khỏe không? - Quỳnh và Hạnh đồng thanh hỏi thăm mẹ Hào.

Bà Loan cười hiền từ, giọng nói trầm ấm:

- Cô khỏe lắm - Sau đó quay qua Quỳnh cầm tay cô thăm hỏi - Con dạo này sao rồi? Sao mấy bữa nay con không đến thăm mẹ vậy? - Hai người thân thiết cầm tay nhau vừa đi vừa nói chuyện.

Hạnh đứng ở trước cửa, nụ cười cứng đờ, lúc này Từ Nhiễm từ trên lầu chạy xuống, thấy Hạnh cô chào hỏi:

- Chị Hạnh, chị tới rồi sao? - Chưa kịp nghe Hạnh trả lời đã hỏi tiếp - Chị Quỳnh tới chưa?

Hạnh chỉ về phía phòng bếp, Từ Nhiễm đã vội chạy đi tìm Quỳnh, Hạnh ngó người một lúc sau đó bất đắc dĩ cười một tiếng, Hào bước tới vỗ nhẹ vào vai Hạnh, rất có ý tốt khuyên:

- Em phải làm quen đi. Lúc nào Quỳnh tới đây họ cũng như vậy hết đó. Vào nhà thôi - Nói xong, Hào kéo tay Hạnh đi vào, Hạnh cũng không chấp nhất, chỉ cười cười đầy bất đắc dĩ.

Trên bàn cơm, món ăn được bày trên bàn đều là món Hào, Hạnh, Quỳnh và Từ Nhiễm thích, nhiều nhất là món Quỳnh thích, qua đây có thể thấy trong lòng mọi người trong căn nhà này Quỳnh có vị trí vô cùng quan trọng. Bà Loan không ngừng gấp đồ ăn vào chén của Quỳnh có thể làm thành cái núi nhỏ rồi, không ngừng hối thúc:

- Quỳnh, con ăn nhiều vào. Con gầy đi nhiều rồi đó.

- Được rồi mà mẹ, mẹ cũng ăn đi, nhiều lắm rồi - Quỳnh cũng gấp miếng thịt vào chén của bà Loan, cười cười nói nói.

Hành động của Quỳnh làm cho bà Loan rất ấm áp, vui vẻ ăn cơm nhưng vẫn không nhận được oán trách:

- Con đó. Bớt làm việc đi. Không được mẹ phải tìm người đem canh đến cho con.

- Con, con đem - Từ Nhiễm hăng hái xung phong.

Nghĩ Từ Nhiễm chỉ trêu chọc bà, mẹ Hào xì mũi, liếc mắt nói:

- Con? Sao con đem cho Quỳnh? Con không cần đi học sao?

- Năm nay con đã học năm cuối rồi, chỉ cần làm luận văn tốt nghiệp không cần đến trường thường xuyên, con muốn tới công ty của chị Quỳnh làm thực tập lấy thêm kinh nghiệm. Được không chị Quỳnh? - Từ Nhiễm thuật lại và quay sang hỏi Quỳnh.

Quỳnh chưa trả lời thì Hào đã lên tiếng thắc mắc:

- Tiểu thư của tôi à, em muốn thực tập thì đến H&K sao lại đến Nhân Ái.

Cho Hào một ánh mắt khinh thường, Từ Nhiễm xì mũi, chu miệng rất buồn bã nói:

- Đến H&K làm việc? Cho xin đi tới đó em không biết tới đó làm nhân viên hay làm đại tiểu thư nữa, sếp của em còn không dám mắng em, sao làm việc đây. Chị Quỳnh, chị cho em tới Nhân Ái làm việc đi.

- Được rồi. Ngày mai em tới công ty đi, chị sẽ sắp xếp - Quỳnh hiểu được ham muốn chứng tỏ của Từ Nhiễm và sự bất đắc dĩ của cô ấy khi làm việc ở H&K nên cô nhanh chóng chấp thuận.

Ông Chính biết con gái không hề thích làm việc ở H&K và Nhân Ái là lựa chọn tốt nhất của Từ Nhiễm, vừa có cơ hội thử sức vừa có Quỳnh dạy dỗ cô, về việc này thì ông rất yên tâm nhưng ông cũng phải dặn dò đôi chút để làm tròn trách nhiệm người cha:

- Quỳnh, cảm ơn con. Con bé này tới chỗ con làm việc, con hãy dạy dỗ con bé giùm ba, nó sai thì cứ mắng nó đừng nể mặt ba.

- Dạ, con biết rồi ba. Con sẽ chỉ bảo thêm cho em ấy - Quỳnh nhanh chóng gật đầu đồng ý.

- Ba. Có ai dạy người khác mắng con gái của mình bao giờ - Từ Nhiễm chu mỏ, giả vờ giận dỗi nũng nịu.

Ông Chính bật cười ha hả, trêu ghẹo:

- Con nên liệu hồn làm việc cho tốt đi - Quay sang Quỳnh quan tâm hỏi - Nghe nói công ty con xảy ra chuyện. Hình như là do cô bạn gái cũ của Hào phải không?

Quỳnh không ngờ ông Chính biết chuyện này, chỉ có thể thừa nhận:

- Dạ chỉ là vấn đề nhỏ, con đã xử lý tốt rồi. Con nhất định sẽ tặng lại họ một món quà. Ba đừng trách anh Hào, không phải lỗi của anh.

- Vấn đề nhỏ? Con đừng lừa ba. Con cứ thẳng tay làm đi có cần ba giúp gì thì gọi cho ba - Liếc về phía Hào, trách mắng - Còn con? Quen biết bạn không biết tìm hiểu kỹ càng sao? Làm liên lụy tới em gái mình.

- Con biết sai rồi. Sau này con sẽ cẩn thận hơn - Sau đó nói với Quỳnh - Anh xin lỗi em nha Quỳnh, có cần anh giúp gì em cứ nói, anh cũng sẽ không để

dàng bỏ qua cho họ như vậy.

Quỳnh mỉm cười nhẹ nhàng, lắc lắc đầu không sao. Bà Loan thấy không khí căng thẳng nên lên tiếng điều hòa:

- Được rồi. Đừng nói chuyện này nữa. Ăn cơm thôi, ăn thôi.

Ở nhà, bà Loan là người nắm quyền nên mọi người rất ngoan ngoãn ăn cơm tiếp, đổi chủ đề nói chuyện rôm rả. Cả không khí tràn ngập sự ấm áp, hạnh phúc.

Một sự yên bình có phải dấu hiệu trước bão tố không? Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đây?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Xảy ra chuyện

Ở văn phòng Giám đốc, sáng hôm sau, nghe Thư kí Hà sắp xếp công việc xong, Quỳnh dặn dò những việc cần làm rồi mới đề cập đến việc Từ Nhiệm đến công ty làm việc:

- Chị Hà, lát nữa sẽ có người mới đến văn phòng trợ lý thư kí làm việc. Chị sắp xếp giúp em nha.

- Là ai nữa vậy? Em đừng nói em xếp nội gián vào làm việc nữa đó nha – thư kí Hà nhìn Quỳnh với ánh mắt đầy nghi ngờ, dù chưa gặp người đã có ý muốn phản đối.

Hiểu được sự lo lắng của cô ấy, Quỳnh cũng không trách mà rất ôn tồn khuyên giải:

- Là Từ Nhiệm. Chị yên tâm, lần trước là lỗi của em, em sẽ cẩn thận hơn.

Nghe được là tiểu thư của Bùi gia, thư kí Hà thở phào nhẹ nhõm, gật đầu đồng ý:

- Chị biết rồi.

- Chị không cần để ý tới thân phận của con bé, nên làm việc gì thì cứ làm, sai bảo thì cứ sai, mắng thì cứ mắng, nhưng mà...chị biết phải làm sao rồi đó. Con bé đến để học hỏi, chị chỉ dạy con bé nhiều hơn giúp em - Quỳnh dặn dò, tuy muốn Từ Nhiệm trải nghiệm nhiều hơn nhưng vẫn không nhận được gợi ý thư kí Hà nương tay một chút.

Thư kí Hà rất vui lòng đồng ý, trong lòng lại thầm nghĩ: “Còn nói không thích người ta, quan tâm em gái người ta như vậy mà”. Nếu như tình cảm này có thể thành cô thật sự rất vui mừng bởi cô mong có người giúp cho người mà cô xem như em gái này chống lên bầu trời của con bé, gánh vác giúp nó. Lúc này, tiếng điện thoại nội bộ vang lên thông báo Từ Nhiệm đã tới. Chỉ một lát, Từ Nhiệm đã đứng trong phòng làm việc, chào hỏi:

- Chị Quỳnh – Quay sang Thư kí Hà rất thân thiện bắt tay - Chị chắc là thư kí Hà rồi. Chào chị.

- Chào em – Thư kí Hà cũng rất lịch sự bắt tay chào hỏi. Mới gặp lần đầu cô đã có ấn tượng tốt với cô gáo này, dù giàu có nhưng không kiêu căng, dù có thể làm đại tiểu thư không cần làm gì nhưng lại ham muốn thử sức.

Sau khi thấy họ chào hỏi, Quỳnh bắt đầu giới thiệu công việc:

- Bây giờ em sẽ đảm nhận chức trợ lý thư kí của chị, làm việc dưới quyền của thư kí Hà. Thư kí Hà là người công tư rõ ràng, sẽ không vì quan hệ của em với chị mà châm chước cho em đâu nên hãy cố gắng đi. Em mà làm sai chị sẽ không giúp em đâu đó.

- Dạ, em sẽ cố gắng - Từ Nhiệm hăng hái, trong giọng nói đầy vẻ nóng lòng muốn thử.

Qua Từ Nhiệm, Quỳnh như thấy được mình của trước kia, rất có lòng tin với cô ấy:

- Vậy hai người ra ngoài làm việc đi - Nhớ ra cái gì đó nên trước khi Từ Nhiệm đi, Quỳnh gọi lại nhắc nhở - Từ Nhiệm, trưa nay anh Hào mời chị em mình ăn cơm để chúc mừng ngày đầu em đi làm. Đừng quên đó.

- Yes, sir - Từ Nhiệm chào theo kiểu quân đội, ngộ nghĩnh, trông thật đáng yêu làm cho Quỳnh và thư kí Hà bật cười vui vẻ.

Ở nhà hàng quê hương, hai người họ đã đến trước, Quỳnh đang hỏi Từ Nhiệm sáng giờ đã làm được gì rồi thì Hào và Hạnh từ ngoài bước vào. Vừa ngồi xuống, Hào đã không nhận được hỏi Từ Nhiệm:

- Em gái, sáng nay làm việc ở Nhân Ái thấy thế nào? Có quen không?

- Em thấy tốt lắm đó. Sáng nay em chỉ xem lại tài liệu về cơ cấu công ty với làm việc lật vật như kiểm tra hợp đồng, in tài liệu... nhưng mà em vui lắm, không giống như ở H&K. Việc gì cũng không để em làm, cung phụng em như một vị thần chứ không giống một nhân viên tới làm việc chút nào - Từ Nhiệm hào hứng kể lại, thêm một chút oán trách khi nhớ lại quãng thời gian học năm 3 thực tập ở H&K, chán tới nỗi cô chỉ đi làm có một tuần đã tuyên bố ở nhà làm đại tiểu thư luôn cho rồi.

Hào cũng từng nghe Từ Nhiệm kể khổ khi làm việc ở H&K nên anh rất hiểu và thông cảm cho cô em gái của mình, ngay cả anh khi tới làm việc cũng phải lập chút thành tích để chứng tỏ cho Ban hội đồng thấy. Bọn họ lúc nào cũng nhìn chăm chăm muốn bắt lỗi sai của anh, mọi bước đi của anh đều cần cẩn thận từng li từng tí. Cho nên anh rất tán thành việc Từ Nhiệm làm việc ở Nhân Ái vừa thoải mái vừa có người dạy dỗ cô. Quả không sai, Từ Nhiệm mới làm ở đó một buổi sáng mà đã không ngớt lời, trong giọng nói đầy vui sướng khiến cho anh cũng lây nhiễm niềm vui đó, cười ôn hòa nói:

- Em vui là được, phải cố gắng hơn đó nha – Sau đó anh lại cảm ơn người công thân trong chuyện này - Quỳnh, cảm ơn em. Em dạy dỗ con bé thêm giúp anh nha.

- Anh đừng nói vậy. Từ Nhiệm cũng là em gái của em mà - Quỳnh khách khí đáp lại.

- Nhưng anh vẫn phải cảm ơn mà. Em... – Hào đang nói thì Hạnh cắt ngang:

- Thôi. Đừng cảm ơn qua lại nữa. Gọi thức ăn đi.

Sau đó, bốn người vui vẻ gọi thức ăn và trò chuyện rôm rả. Từ Nhiệm hơn hờ kể về ngày đi làm đầu tiên, người dạy cô cái này, người dạy cô cái kia. Hoặc Hào, Hạnh và Quỳnh bàn về chuyện làm sao trả đũa công ty MS. Đang trò chuyện, bất chợt tiếng chuông điện thoại của Hào vang lên: “When thinking about it, makes me an to go crazy...Cry as if nobody is around...Please don’t forget. Please don’t forget...I am on/by your side...I love you, can you hear it?...”

Hào bắt máy nhanh chóng trả lời đầu dây bên kia:

- Alo...Có chuyện như vậy sao?...Sao lại như vậy?...Tôi sẽ lập tức quay về. Cô giúp tôi gọi mọi người 15ph sau họp gấp.

Nghe từng lời nói, ba người biết sự việc quan trọng, mặt mày căng thẳng, không khí trở nên im lặng lạ thường.

Đội Hào vừa cúp máy, Hạnh đã lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh?

- Bên KR mới giới thiệu cho tập đoàn Future của Mĩ một sản phẩm giống y hệt sản phẩm chúng ta định giới thiệu cho Future. Bây giờ nếu chúng ta không có sản phẩm khác giới thiệu cho Future thì sẽ vượt mất cơ hội xâm nhập vào thị trường Mĩ – Hào nhủ mảy, cũng rất lo lắng kể lại.

Nghe Hào nói, mảy Quỳnh cũng nhíu chặt lại, rơi vào suy ngẫm sâu sa, Hạnh thì vội vàng lo lắng suy tư hỏi:

- Chúng ta phải làm sao đây?

- Trong lần này, công ty chúng ta đã chế ra hai loại sản phẩm có chất lượng như nhau nhưng sản phẩm kia vẫn chưa tiến hành kiểm nghiệm, chúng ta cứ tập trung đẩy nhanh tiến độ của sản phẩm định giới thiệu. Bây giờ đẩy nhanh tiến độ cho sản phẩm mới chắc cũng không kịp nếu có thêm chút thời gian thì hay biết mấy – Hào than thở, có chút tiếc nuối, nếu anh đồng thời phát triển hai sản phẩm là giờ tốt rồi.

Quỳnh suy nghĩ một hồi, mở miệng nhắc nhở Hào:

- Em nghĩ trước tiên anh cần tìm ra con chuột cái đã.

- Anh biết rồi. Anh sẽ nhanh chóng tìm cách khắc phục vấn đề. Vậy anh với Hạnh về trước đây, hai em ăn từ từ rồi về - Hào vừa nói vừa đứng dậy định đi, Hạnh cũng đứng dậy theo.

Từ Nhiệm cái hiểu cái không, nhưng cũng biết sự việc nghiêm trọng, vội vàng hỏi thăm:

- Em giúp được gì không?

Câu hỏi của Từ Nhiệm như một luồng gió ấm áp thổi vào sự bất an của Hào, anh nở một nụ cười nhẹ, trêu mếu xoa đầu cô:

- Em cố gắng làm việc của mình cho tốt đi. Anh sẽ xử lý tốt việc này. Anh đi trước đây.

Hào vừa nói xong, vội vàng quay người cùng Hạnh nhỏ to thảo luận, nhanh chóng chạy về công ty. Từ Nhiệm lo lắng nhìn theo, lay cánh tay Quỳnh, giọng nói bất an:

- Chị, phải làm sao đây?

Quỳnh như chìm vào thế giới của mình, cả người toát ra hơi thở của sự giận dữ và lạnh lùng, nhíu chặt mày, khuôn mặt băng giá, miệng lầm nhảm: “KR...KR...”. Nghe tiếng Từ Nhiệm lo sợ hỏi, Quỳnh mới giật mình, không muốn ăn uống gì nữa, lập tức kéo tay Từ Nhiệm đi về, miệng vừa đi vừa nói:

- Chúng ta đi về trước đi.

Tuy không hiểu chuyện gì nhưng Từ Nhiễm vẫn thuận theo đi về công ty.

Sóng gió đã bắt đầu xảy ra, họ sẽ làm sao để chèo chống con thuyền trong mưa bão để đến được bến bờ hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thầm lặng giúp đỡ

Vừa về tới công ty, Quỳnh đã gọi ngay thư kí Hà vào văn phòng, ngồi trước bàn làm việc, mở ngay máy tính, tay bấm bàn phím đang tìm kiếm tài liệu gì đó, không ngước mắt lên mà phân phó:

- Chị tập hợp tất cả tài liệu điều tra từ trước tới nay của chúng ta về tập đoàn KR. Với lại liên lạc với James giúp em nữa.

Nghe Quỳnh phân phó, thư kí Hà rất ngạc nhiên, thẳng thốt hỏi lại:

- Hà? Tài liệu về KR? James? Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

- Bên KR đang giờ trò, hất tay trên của H&K còn chơi trò cài gián điệp đáng ghét. Mấy lần trước em đều nhường nhịn Phạm Hoàng Băng vì không muốn gây thêm chuyện nhưng lần này họ dám đụng đến người không nên đụng – Lấy lại bình tĩnh, Quỳnh rất lạnh lùng giải thích – Em gọi cho James để moi con chuột ở H&K ra.

Như hiểu ra điều gì đó, thư kí Hà gật gù đầu đồng ý nhưng vẫn không nhìn được lo lắng:

- Nhưng mà bây giờ nếu chúng ta đụng đến KR sẽ gặp rất nhiều khó khăn đó. Với lại tìm James tuy là hiệu quả công việc tốt nhưng mà giá rất cao đó.

- Chị cứ liên lạc cho em đi. Với lại em muốn hẹn chủ tịch Trần của Future tối nay ăn tối ở Royal. Chị đặt lịch giúp em đi - Quỳnh kiên quyết, sau đó cúi xuống tiếp tục làm việc, chợt nhớ đến cái gì vội vã dặn dò - Chị gọi Từ Nhiễm vào gặp em. Và nhớ giữ bí mật về việc này giúp em, em không muốn ai biết nhất là người bên H&K.

Tuy rất thắc mắc tại sao phải giữ bí mật nhưng thấy Quỳnh đã chăm chú nghiên cứu tài liệu không hề có ý định giải thích nên cô cũng không hỏi nữa, ra ngoài làm việc mà Quỳnh dặn dò.

Vài phút sau, Từ Nhiễm theo lệnh, gõ cửa bước vào, trên khuôn mặt vẫn tràn đầy sự lo lắng cho sự cố ở H&K. Thấy cô ấy, Quỳnh lập tức đi thẳng vào mục đích tìm cô ấy:

- Từ Nhiễm, chị nói thẳng nha. Chị muốn giúp một tay giải quyết KR nhưng mà chị không muốn ba mẹ nuôi và anh Hào biết, em phải giúp chị giữ bí mật, với lại dù mọi người bạn cỡ nào em vẫn đi làm đúng giờ về nhà đúng giờ, chị không muốn ai nghi ngờ. Em phải nhớ đó.

- Tại sao không thể nói ba mẹ với anh hai? - Từ Nhiễm khó hiểu thắc mắc.

Giọng điệu vô cùng nghiêm túc, không cho phép từ chối, kiên quyết nói:

- Chị không muốn để họ biết. Em nhất định phải giúp chị giữ bí mật.

Quỳnh vừa nói xong thì điện thoại nội bộ vang lên, thư kí Hà thông báo:

- Giám đốc, tôi đã liên lạc được với James. Đường dây số 1.

Quỳnh đồng ý, ra hiệu vẫy vẫy tay để Từ Nhiễm ra ngoài, rồi mới bắt máy:

- James, tôi Quỳnh đây...Tôi muốn anh moi ra tên nội gián được giấu vào trong H&K...Tôi muốn kết quả ngay ngày mai...Ok. Tôi sẽ đưa tiền gấp ba lần trước. Chủ yếu tôi cần kết quả nhanh nhất chính xác nhất...Tôi sẽ chuyển cho anh một nửa trước. Vậy đi.

Vào buổi tối, tại Royal, Quỳnh đã tới từ sớm, cô tỏ ra bình tĩnh chờ đợi, một lát sau người cô cần gặp đã tới, đó là một người đàn ông trung niên, thời gian và trải nghiệm trong cuộc sống đã mài dũa nét cương nghị trên khuôn mặt ông. Đó là Chủ tịch Trần Hoài Đức - chủ tịch của tập đoàn Future. Cô tình cờ quen với phu nhân Chủ tịch trong một bữa tiệc, cơ duyên hảo hiệp mà trở nên thân thiết hơn từ đó làm quen được với ông ấy. Lần này, Quỳnh muốn dựa vào sự thân thiết này để tìm thêm cơ hội cho H&K. Ông ấy vừa đến, Quỳnh nở một nụ cười tiêu chuẩn, đứng dậy hơi cúi người chào hỏi:

- Chào bác. Bác đến rồi. Bác có khỏe không?

- Bác vẫn tốt. Con bé này sao dạo này không ghé nhà bác chơi, bà nhà bác nhắc con quài thôi. Nếu như hôm nay bà ấy không phải dự một buổi đấu giá từ thiện thì đã đến đây cùng ăn tối với chúng ta rồi – Ông Đức ngồi xuống, giọng trầm ấm, già vờ giận dỗi.

Nghe vậy, Quỳnh rất tự nhiên hứa hẹn:

- Dạ, con biết rồi. Bữa nào rảnh con sẽ ghé thăm bác gái. Thôi chúng ta gọi món đi, bác muốn ăn gì.

Đội món ăn được bung lên, thấy Quỳnh mấy lần định mở miệng nhưng lại không nói gì, ông Đức rất có lòng mở lời trước:

- Chúng ta đã thân thiết như vậy, con có việc gì không cần ngại nói với bác đi.

- Dạ, con có chút việc muốn nhờ bác. Con được biết tập đoàn Future đang lựa chọn một sản phẩm từ các tập đoàn có danh tiếng ở thành phố S để phát triển đưa ra thị trường Mĩ có phải không ạ? - Ngập ngừng nhưng Quỳnh vẫn quyết tâm hỏi, thấy ông ấy gật đầu, cô mới tiếp tục nói - Lần này là KR cạnh tranh với H&K có đúng không ạ? Con nhận được tin tức KR giờ trò gian lận, ngáng chân H&K. Con muốn xin bác cho H&K thêm một cơ hội, thêm vài ngày thời gian.

Nghe lời Quỳnh, ông Đức cả kinh, nghi ngờ hỏi lại:

- Gian lận? Con chắc chứ?

- Dạ. Con chắc chắn 100% - Quỳnh quả quyết gật đầu.

Mây nhúu chặt, ông Đức đắm chiều suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc cũng thỏa hiệp nhưng vẫn đi kèm điều kiện:

- Bác có thể cho H&K thêm vài ngày nhưng mà bác có một yêu cầu. Bác muốn con phụ trách tất cả hoạt động đưa sản phẩm được chọn ra thị trường. Vậy được không?

- Con đồng ý - Quỳnh biết không ai giúp không ai cái gì nên cô đã dự đoán được kết quả này, chấp thuận nhanh chóng, nhưng mà vẫn nhỏ nhẹ nhờ vả - Nhưng mà con xin bác đừng tiết lộ với ai chuyện con đã nhờ bác có được không ạ?

Hiểu tính Quỳnh từ trước tới nay, không muốn ai biết chuyện cô giúp họ nên ông Đức cũng không lấy làm kì lạ khi Quỳnh nhờ như vậy và rất vui vẻ đồng ý. Hai người họ đều đạt được ý muốn của mình, rất nhanh đi tới thỏa thuận, ăn cơm trò chuyện rôm rả.

Sau khi kết thúc, Quỳnh nhanh chóng trở về công ty, chuẩn bị thức trắng đêm để làm việc, do thỏa thuận với mấy công ty gây sức ép với KR, cô đã kí rất nhiều hợp đồng, công ty chắc phải tăng ca một thời gian dài mới có thể hoàn thành, thân là Giám đốc với lại tình hình này do cô tạo ra cô cần phải làm nhiều việc hơn, giảm bớt việc cho nhân viên.

Từ Nhiễm vì nghe lời Quỳnh nên vẫn về nhà đúng giờ, nhưng nhìn mọi người bận rộn như vậy cô cũng chút cảm giác có lỗi, ở nhà thì do công ty xảy ra chuyện cũng áp lực im lặng hơn bình thường. Vì thế, sang hôm sau cô vội có muốn nhanh chóng làm quen với công việc chạy đến công ty từ sớm. Lúc cô tới, tầng văn phòng vẫn chưa có ai, riêng phòng Giám đốc vẫn sáng, cô tới gõ nhẹ cửa nhưng không có tiếng trả lời, đành đẩy cửa vào, thấy Quỳnh mệt mỏi gục trên bàn thiếp đi, trên tay vẫn cầm tài liệu. Từ Nhiễm bước nhẹ tới định đắp áo cho Quỳnh, mới đụng tới người cô ấy thì Quỳnh đã tỉnh giấc, thấy là Từ Nhiễm, lấy lại tinh thần cười nói:

- Là em sao? Sao lại tới công ty sớm vậy?

- Chị thức trắng đêm hay sao vậy? – Không trả lời, Từ Nhiễm hỏi lại.

Tò về không sao, Quỳnh lắc lắc đầu, vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, nhã nhặn nói:

- Chị có việc cần xử lý nên thiếp đi trên bàn làm việc mà không biết.

- Em đi mua chút đồ ăn sáng cho chị nha - Từ Nhiễm đề nghị.

Để Từ Nhiễm yên tâm hơn, Quỳnh đành gật đầu đồng ý, cô thì vào phòng nghỉ rửa mặt vệ sinh cá nhân.

Quỳnh âm thầm làm nhiều chuyện như vậy, khi nào Hào sẽ nhìn thấy đây? Tình cảm của cô sẽ đi tới đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lo lắng

Sau 2 tuần kể từ ngày xảy ra chuyện, H&K đã nhanh chóng tìm ra nội gián, cộng thêm không biết vì sao Future lại cho thêm 1 tuần thời gian nên H&K nhanh chóng tìm ra sản phẩm mới giới thiệu, còn KR sau thất bại lần này giống như đắc tội ai đó chưa cần họ làm gì thì nhiều công ty cái thì hủy hợp đồng cái thì gây áp lực khiến chúng lao đao, cổ phiếu xuống giá nghiêm trọng, đang trên đà phá sản. Nhưng trong suy nghĩ của Hào, cậu nghĩ ba cậu đã ở đằng sau giúp cho cậu một tay. Lúc này, Hào và ông Chính đang thành thoi ngồi trong phòng khách, uống trà trò chuyện. Ông Chính rất hài lòng khen ngợi:

- Việc lần này con xử lý rất tốt.
- Đầu có. Con chỉ làm chút việc thôi, cảm ơn ba chắc là ba giúp con phải không.

Nghe Hào nói, ông Chính ngạc nhiên đáp lại:

- Không có. Ba không làm gì cả. Ba vốn định cho con 3 ngày tự giải quyết xem sao nếu không được thì mới nhúng tay. Nhưng con xử lý rất tốt nên ba cũng chẳng làm gì cả.
- Ba không làm gì? Vậy sao bên Future lại cho chúng ta thêm thời gian? Sao lại chỉ trong một ngày mà tìm ra nội gián? Còn KR ai đã ra tay chứ? – Bao nhiêu thắc mắc đổ dồn vào tâm trí Hào.

Ông Chính cũng trầm ngâm suy nghĩ, một lúc sau ông chợt nhớ ra nói:

- Ba có chút quen biết với Chủ tịch Trần của Future. Để ba gọi ông ấy hỏi thử xem - Vừa nói xong ông đã bấm máy điện thoại gọi.
- Alo...Chào ông. Tôi là Bùi Đức Chính - Chủ tịch của H&K...Cảm ơn ông. Thành con trai này của tôi còn trẻ người non dạ, mong ông chỉ giáo nhiều hơn...Cảm ơn ông về chuyện cho thêm thời gian. Nhưng tôi thắc mắc sao bên ông lại có quyết định như vậy...Tôi biết rồi. Đã làm phiền ông...Lần sau chúng ta cùng ăn cơm...Tạm biệt.
- Sao rồi ba? Là ai? – Ông Chính vừa cúp máy Hào đã tò mò hỏi tới tấp.

Ông Chính vẫn mặt mày trầm ngâm suy tư:

- Ông ấy nói đã hứa với người đó không tiết lộ danh tính. Chỉ có thể nói với ba một câu: “Con trai anh đã có một người bạn tốt”.
- Bạn con? – Nghe câu nói của ba, Hào rất ngạc nhiên đặt câu hỏi nhưng lại không tìm ra câu trả lời.

Hai người mãi tập trung suy nghĩ, không để ý Từ Nhiệm đã đứng trên cầu thang rất lâu, nghe được câu chuyện của họ, cô thật sự rất muốn nói với họ người giúp đỡ là Quỳnh, chị ấy đã làm rất nhiều, mấy bữa nay cô thấy chị ấy thường thức trắng đêm làm việc, quên ăn quên ngủ, làm cho cô với thư kí Hà lo lắng gần chết. Mà mọi việc đều vì gia đình và công ty của cô. Nhưng mà cô đã hứa với chị ấy không thể tiết lộ, đi làm như bình thường không để ai nghi ngờ, chỉ dành thêm thời gian đi sớm một chút. Lúc này, Hào mới giật mình, nhìn thấy Từ Nhiệm trên cầu thang gọi:

- Em gái, sao cuối tuần mà không ngủ thêm, định đi đâu vậy?
- Em hẹn bạn ra ngoài chơi - Từ Nhiệm đi từ cầu thang xuống trả lời, viện cớ ra ngoài chứ thật ra cô muốn chạy đến công ty xem có thể giúp được gì không.

Hào đợi Từ Nhiệm ngồi xuống, mới quan tâm hỏi han:

- Đạo này anh bận quá vẫn chưa hỏi em, em làm việc ở Nhân Ái thấy thế nào, có tốt không?
- Tốt lắm. Công ty nhận được vài cái hợp đồng mới nên hơi bận rộn, em nhờ vậy mà cũng cảm thấy mình có ích - Từ Nhiệm rất vui về thuật lại, hên là công ty bận rộn nên công việc giao trên tay cô cũng nhiều lên một ít, khiến cho cô đỡ cảm thấy có lỗi.

Ông Chính cũng nghe được nét vui tươi và tự tin hơn trong lời nói của con gái, ông gật gù, uống cafe, trầm giọng dặn dò:

- Con thấy tốt là được rồi. Phải cố gắng làm việc hơn đó.
- Dạ. Vậy thôi. Con đi trước nha - Từ Nhiệm thấy đã tới giờ vội vã tạm biệt ra khỏi nhà.

Đến công ty, Từ Nhiệm vừa lên tầng làm việc của Giám đốc đã thấy thư kí Hà đang tập trung làm việc. Cô bước tới, gõ nhẹ bàn, thấy thư kí Hà ngược lên, cô mới nhìn vào cửa phòng Giám đốc, nhỏ nhẹ hỏi:

- Vẫn còn làm việc sao chị?

Thư kí Hà thờ dãi, hơi xót xa trả lời:

- Lúc chị tới đã thấy Quỳnh làm việc rồi, không biết có ngủ không nữa.
- Sao vậy chứ? Cứ tiếp tục như thế thì cơ thể nào chịu nổi. Chị không khuyên chị ấy đi – Mày nhúu chặt, Từ Nhiệm cũng lo lắng muốn chết.

Biết vậy nhưng thư kí Hà khuyên cũng đã khuyên rồi, đánh cũng đánh rồi nhưng cũng không được gì nên đành bó tay, đáp lại với giọng nói đầy bất đắc

đi:

- Chị khuyên rồi đấy chứ. Nhưng mà con bé nói nếu nó làm thêm chút việc thì nhân viên sẽ làm ít đi một chút. Chị thật sự lo lắng lắm, mong là nó nhanh chóng kết thúc.

- Để em vào xem sao - Từ Nhiễm đề nghị.

Quỳnh ở trong phòng nghe tiếng gõ cửa, ngược đầu lên, thấy là Từ Nhiễm, cười nhẹ nhàng hiếu kì hỏi:

- Từ Nhiễm, hôm nay cuối tuần mà sao em tới đây vậy?

- Em viện cớ đi chơi với bạn chạy tới công ty. Chị nghỉ ngơi chút đi - Từ Nhiễm khuyên.

Một dòng nước ẩm chảy qua lòng của Quỳnh, cô cười càng thêm rức rờ, rất kiên nhẫn trấn an:

- Chị không sao. Chị... - Bất chợt tiếng “ Tách...tách...”, Quỳnh bị chảy máu mũi rơi xuống tập tài liệu, cô vội ngược đầu, tay giữ cho máu đừng chảy xuống nữa, tay còn lại thì lấy khăn giấy lau máu. Từ Nhiễm cũng chạy tới, đưa khăn giấy, tay run run, mắt rơm rớm nước, miệng lẩm nhẩm:

- Sao lại như vậy? Sao lại như vậy?

Đội máu ngừng chảy, Quỳnh lau hết vết máu còn lại dính trên mũi, an ủi Từ Nhiễm như sắp muốn khóc:

- Chị không sao. Đừng khóc. Để người ta tưởng chị ăn hiếp em đó.

- Không sao gì chứ. Chảy cả máu mũi rồi - Từ Nhiễm nghẹn ngào.

Được Quỳnh vừa khuyên vừa trấn an vừa đe dọa vừa hứa hẹn đuối đi làm việc, Từ Nhiễm đi ra rồi vẫn ngoái đầu nhìn lại, không để ý đụng vào người mới vừa từ thang máy bước ra, là Phó giám đốc Trịnh Khiêm của chúng ta. Từ Nhiễm không cẩn thận đụng phải người muốn té thì Khiêm đã lập tức đưa tay đỡ cô. Hai đôi mắt nhìn nhau, thời gian như dừng lại, có gì đó đang chậm rãi thay đổi. Không biết ai tình trước, Khiêm đỡ Từ Nhiễm đứng dậy, ôn tồn hỏi:

- Cô có sao không?

Từ Nhiễm mặt đỏ ửng, lắc lắc đầu. Thư kí Hà lúc này mới lên tiếng gọi:

- Phó giám đốc Trịnh, anh trở về rồi sao?

- Phó giám đốc Trịnh? Anh là Trịnh Khiêm— Nghe thư kí Hà gọi, Từ Nhiễm ngạc nhiên thốt lên.

- Xin chào. Tôi là Trịnh Khiêm— Khiêm hòa nhã, bắt tay chào hỏi lịch sự.

Biết mình hơi thất thố, Từ Nhiễm ngượng ngùng, mặt hơi đỏ, cũng đưa tay bắt lịch sự chào hỏi:

- Chào anh. Tôi là Bùi Từ Nhiễm - thực tập sinh mới.

Vừa chào hỏi xong, Khiêm đã quay sang hỏi thư kí Hà:

- Chị Hà, nghe nói mấy ngày gần đây chúng ta nhận rất nhiều hợp đồng phải không chị?

- Đúng vậy, do chúng ta thỏa thuận với mấy công ty chèn ép KR nên nhận rất nhiều hợp đồng— thư kí Hà thuật lại.

- Chèn ép KR? Tại sao? Chúng ta tìm hiểu nó lâu rồi cũng không làm gì sao bây giờ lại hành động chứ?— Khiêm thực sự tò mò hỏi đến.

Liếc nhìn Từ Nhiễm, thư kí Hà cũng muốn ghi thêm ít điểm cho Quỳnh trước người nhà của Hào nên cô rất tự nhiên giải thích kĩ càng:

- Bởi vì KR chơi xấu, cài gián điệp trong H&K nhằm ý đồ lấy cắp ý tưởng sản phẩm giới thiệu cho Future. Quỳnh biết được rất tức giận, tìm James lôi tên nội gián đó ra với giá gấp ba, liên lạc Chủ tịch Trần xin gia hạn thêm thời gian cho H&K, thêm vào đó thỏa thuận với các công ty vừa hủy bỏ hợp đồng vừa chèn ép KR. Điều kiện bọn họ đưa ra là kí hợp đồng với chúng ta nên mấy ngày nay công ty thật sự rất bận, nhân viên ai cũng phải đi về trễ, riêng Quỳnh hầu như mỗi ngày chỉ ngủ 1 tiếng đồng hồ thôi. Chị thật sự lo lắng Quỳnh không chịu nổi.

Quả nhiên đoán không sai, khi thư kí Hà nói xong thì khuôn mặt của Từ Nhiễm đã nhả lại, đầy xót xa, đau đớn, thương tiếc. Khiêm cũng vậy, rất lo lắng thêm chút tự trách chất vấn:

- Vậy sao chị không gọi em về?

- Chị cũng muốn gọi em về nhưng Quỳnh nói em đi công tác ở Nhật Bản cộng thêm đưa ba mẹ đi du lịch nên không được gọi làm phiền em— thư kí Hà chỉ biết thờ dài than thở.

- Chị Quỳnh nói vậy thì chị nghe vậy sao? Em đi gặp chị ấy – Khiêm trách móc đôi chút rồi chạy thẳng vào phòng của Quỳnh.

Từ Nhiễm nhìn theo, hơi ngạc nhiên cảm thán:

- Tình cảm của chị Quỳnh với anh Khiêm tốt thật đấy.

- Ngày xưa, ba của Khiêm bị bệnh tim nặng phải phẫu thuật nhưng Khiêm chỉ là một sinh viên quèn mới ra trường chưa tìm được việc làm. Là Quỳnh kịp thời đưa tay giúp đỡ, không những giúp ba Khiêm có tiền phẫu thuật mà còn dìu dắt, nâng đỡ cậu ta đến vị trí ngày hôm nay. Cho nên Khiêm xem Quỳnh như chị gái ruột của mình cũng như Quỳnh thương yêu Khiêm như em trai, Quỳnh chỉ cần Khiêm vui thì em ấy làm thêm một chút cũng không sao. Đó là lý do Khiêm cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa cảm thấy có lỗi – thư kí Hà kể lại câu chuyện xưa.

Nghe câu chuyện của Quỳnh và Khiêm, Từ Nhiễm càng thêm quý mến Quỳnh bởi cô gái này tài giỏi lại không kiêu căng, bên ngoài lạnh lùng trong lòng lại ấm áp, cô ấy quan tâm nhân viên, chỉ cần nhân viên về sớm 5 phút thì cô ấy có thể ngủ ít đi 5 phút để làm việc. Bao nhiêu ngày qua ở bên cạnh Quỳnh, Từ Nhiễm còn nhận ra tình cảm của Quỳnh dành cho anh hai cô, đó là tình yêu không ngại hi sinh, thầm lặng giúp đỡ, thầm lặng quan tâm, chăm sóc. Qua hành động của Quỳnh, Từ Nhiễm rất vui lòng ủng hộ cô ấy trở thành chị dâu của cô. Bất chợt dòng suy nghĩ của Từ Nhiễm xẹt qua hình ảnh ôn hòa rồi đăm chiêu lo lắng của Khiêm, cô có ấn tượng ban đầu rất tốt với chàng trai này, một cảm giác không thể gọi tên bắt đầu xuất hiện nhưng Từ Nhiễm vẫn chưa nắm bắt được nó.

Quỳnh làm nhiều chuyện như vậy liệu có nhận lại được điều gì? Thêm một người biết được tình cảm của Quỳnh là tốt hay xấu? Lại có thêm một cặp có tình cảm khó nói nhưng đẹp đẽ

Bạn đang đọc truyện *Ám Thâm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nghi ngờ

Chiều thứ hai, tại tòa cao ốc sang trọng nằm chênh lệch giữa trung tâm thành phố S, là chi nhánh của tập đoàn Future đặt tại thành phố S, tuy là chi nhánh nhưng vẫn quy mô bề thế, ở đây chiều nay sẽ diễn ra cuộc họp phát triển sản phẩm giữa tập đoàn H&K và Future, thêm vào các bên liên quan đến dự án này.

Từ sớm, Hào và Hạnh đã đến, được mời đến phòng họp chính, gặp ông Đức lịch sự chào hỏi:

- Xin chào Chủ tịch Trần, tôi là Tổng giám đốc điều hành của H&K - Bùi Đức Anh Hào.

- Chào cậu. Mời ngồi - Ông Đức rất khách khí - Tôi đã gặp qua ba cậu nhiều lần, không ngờ cậu tuổi trẻ tài cao còn giỏi hơn là ba cậu nữa.

Được khen ngợi nhưng mà không kiêu ngạo, Hào khiêm tốn:

- Chủ tịch đã quá khen, tôi cần phải học hỏi nhiều. Ba tôi dặn phải học hỏi Chủ tịch nhiều hơn. Mong Chủ tịch chỉ dạy nhiều hơn.

- Trường giang sóng sau đê sóng trước mả. Cố gắng nhiều hơn đi - Ông Đức vỗ vai Hào khích lệ, sau đó chuyển chủ đề - Thôi chúng ta bàn công việc đi. Sản phẩm chúng ta định đưa ra thị trường Mĩ, tập đoàn chúng tôi đã chọn một công ty phụ trách quảng bá. Công ty đó tuy nhỏ nhưng rất có uy tín và chất lượng. Người phụ trách bên họ sẽ đến nhanh thôi.

Ông Đức vừa nói xong thì thư kí đã dẫn người vào, đó là Quỳnh và thư kí Hà. Thấy hai người họ, Hào và Hạnh rất ngạc nhiên đến nỗi sững sờ. Quỳnh mỉm cười, gật đầu xem như chào hỏi, sau đó bước đến chào hỏi với ông Đức, đang thời gian bàn công việc nên Quỳnh vẫn giữ thái độ trung lập không thân thiết như trước, không gọi bác Đức mà gọi:

- Xin chào Chủ tịch Trần.

- Ngồi đi - Ông Đức biết trong công việc Quỳnh rất nghiêm túc nên đã quen với thái độ này của cô ấy, được dặn dò không nên tiết lộ chuyện ông biết bọn họ quen biết nhau, ông đánh giá bộ giới thiệu:

- Đây là Tổng giám đốc điều hành của H&K - Bùi Đức Anh Hào. Sản phẩm lần này là do bên họ sản xuất, hai người làm quen nhau đi.

Quỳnh và Hào nhìn nhau phì cười, ông Đức giả bộ ngạc nhiên hỏi:

- Hai người quen nhau sao?

Cười đủ, Hào lấy lại tinh thần, trả lời ông Đức:

- Chúng tôi là bạn.

- Vậy thì tốt. Quen biết nhau dễ làm việc, hợp tác cũng dễ dàng hơn - Ông Đức hài lòng bày tỏ ý kiến.

Mọi người bắt tay tập trung vào bàn việc chính, tiếng thảo luận sôi nổi, trong công việc ai cũng nghiêm túc. Đến lúc kết thúc, nhân viên trở về cương vị làm việc của mình, thư kí Hà cũng vì công việc nhanh chóng trở lại công ty trước, trong phòng họp chỉ còn lại ông Đức, Hào, Hạnh và Quỳnh. Lúc này, không khí cũng trở nên thoải mái hơn, ông Đức rất thân thiết, giả vờ trách móc:

- Con bé này, sao con không tới nhà chơi? Vợ bác oán trách lâu rồi không gặp con.

- Bác Đức, con biết rồi mà nên tối nay con nhất định sẽ tới cọ com nhà bác đó - Quỳnh tinh nghịch đáp lại.

- Coi như con thông minh - Ông Đức điểm trán của Quỳnh, rất đồng ý.

Thấy hành động của họ, Hào và Hạnh rất ngạc nhiên, Hào thắc mắc:

- Hai người trông có vẻ rất thân thiết nhỉ?

- Con bé không phải thân thiết với tôi mà thân thiết với vợ tôi, hai vợ chồng tôi chỉ có hai thằng con trai nên vợ tôi yêu thương Quỳnh như con gái vậy - Ông Đức cảm khái đáp lại.

- Tất nhiên, bởi vì con đáng yêu mà. Con... - Quỳnh hớn hờ tự tin, đang nói thì bị cắt ngang bởi tiếng điện thoại: "Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand... Walking through the nights...", xin phép - Con nghe điện thoại đã.

- Alo. Anh Tường..Đúng vậy. Tối nay em sẽ tới nhà ăn com. Anh với anh Minh phải về đó...Được, bữa nào em sẽ gọi cho chị Thư...Hay là tối nay cũng nói chị Thư tới ăn com đi...Anh nói có em chị ấy sẽ tới đó...Tất nhiên, chị thương em mà...Vậy đi, tối nay gặp. Bye anh - Quỳnh trả lời với người bên đầu dây.

Đợi Quỳnh vừa cúp máy, ông Đức đã giả bộ giận dỗi, than thở:

- Hai thằng con này thương con còn hơn thương ba mẹ nó đó, bình thường có bao giờ bọn nó chịu dành thời gian về nhà ăn com, giờ nghe con đến là chạy về nhà ngay. Ngay cả bạn gái cũng giới thiệu với con trước. Thật bất hạnh mà.

- A, có người ghen tị nha. Con đáng yêu được nhiều người thích mà - Quỳnh tự hào, héch mặt kiêu ngạo nói.

Ông Đức cũng thật thích Quỳnh nên đầu có giận dỗi thiệt được, phì cười, được một lúc ông quay qua Hào và Hạnh nói:

- Tổng giám đốc Bùi, hôm nay tới đây thôi. Tối nay chúng tôi có tiệc gia đình không tiện, lần sau chúng ta sẽ cùng dùng com. Tạm biệt - Sau đó dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

Hào và Hạnh gật đầu đồng ý, Quỳnh cũng đi theo ông Đức, trước khi đi cô còn làm hành động sẽ gọi điện sau, vẫy tay tạm biệt. Một ý nghĩ xẹt qua đầu Hào: "Quỳnh và Chủ tịch Trần thân thiết như vậy. Lẽ nào Quỳnh là...không thể nào. Chắc mình nghĩ nhiều thôi". Thoát khỏi suy nghĩ của mình, Hào mới thấy Hạnh nãy giờ ngồi rất im lặng, mày nháu chặt, trông có vẻ lo lắng suy ngẫm, cậu khó hiểu hỏi Hạnh:

- Em sao vậy?

- Em cứ cảm giác hôm nay Quỳnh rất mệt mỏi đó, trông có vẻ thiếu ngủ, mắt sức sống lắm, lại còn trang điểm rất đậm nữa. Nhân Ái có chuyện gì sao? Anh có nghe Từ Nhiệm nói gì không? - Hạnh giải đáp thắc mắc của Hào sau đó lại hỏi đến thắc mắc của mình.

Lúc này, Hào cũng nhíu chặt mày, cậu không quên lần trước Quỳnh vì làm việc mà bị đau dạ dày như thế nào nhưng cậu nhớ Từ Nhiệm cũng không nói gì hết mà, giọng nói hơi lo lắng quan tâm:

- Không có. Từ Nhiệm chỉ nói dạo này Nhân Ái nhận thêm vài cái hợp đồng mới nên hơi bận thôi. Chắc do vậy nên Quỳnh mới mệt mỏi thôi, để anh hỏi Từ Nhiệm xem thử. Thôi mình cũng về đi - Hào suy nghĩ đoán được, đưa ra đề nghị đi về trước.

Hạnh cũng đứng dậy đi theo, miệng vẫn lẩm nhẩm:

- Mong là như vậy.

Một chút nghi ngờ nhưng mà Hào không để ý, đã bỏ lỡ mất cơ hội tìm hiểu sự thật rồi chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Âm mưu

Một tháng sau, tình hình của Nhân Ái từ khi có Khiêm trở về cũng nhanh chóng đi vào quỹ đạo, ổn định hơn. Cuối tuần, Từ Nhiễm nhất quyết kéo Quỳnh ra ngoài đi shopping thư giãn một chút. Không thể chịu nổi Từ Nhiễm vừa đe dọa vừa nài nỉ nũng nịu, Quỳnh đành theo cô ấy ra ngoài với lại cô cũng muốn giải tỏa căng thẳng một chút. Họ đi dạo trong trung tâm mua sắm, nói chuyện, lựa đồ rất vui vẻ, mua không ít quần áo. Từ Nhiễm biết được đã lâu anh hai và Quỳnh đã lâu rồi chưa gặp riêng nên nhân lúc Quỳnh không để ý nhắn tin nhờ anh hai đến đón cô tạo cơ hội cho hai người bọn họ. Lúc Hào tới, Quỳnh và Từ Nhiễm đang ở shop quần áo Happy, Quỳnh chọn được một cái đầm cúp ngực màu xanh, tầng tầng xếp li, nhìn đơn giản nhưng trang nhã, nhẹ nhàng, đang mặc thử. Hào bước vào, đã nhìn thấy Từ Nhiễm đang ngồi đợi xem tạp chí, bước tới hỏi:

- Quỳnh đâu rồi?

- Chị ấy đang thử đồ - Từ Nhiễm chỉ chỉ về phía cửa phòng thử đồ.

Từ Nhiễm vừa nói xong, Hào quay lại thì thấy Quỳnh từ bên trong bước ra, màu xanh da trời thật sự rất hợp với làn da trắng của Quỳnh, cả bộ đầm càng làm tôn thêm vẻ dịu dàng thanh nhã của Quỳnh, làm giảm bớt sự lạnh lùng thường ngày của Quỳnh. Vẻ đẹp của cô thật sự làm cho Hào kinh điển, cậu cứ đứng sững nhìn quên mất thời gian, Quỳnh quay lại nhìn thấy Hào cũng sững người, hai người mặt đối mặt quên mất cả thời gian. Từ Nhiễm ở bên cạnh thấy vậy cười trộm, cười đã rồi mà họ vẫn đứng nhìn nhau như vậy, cô bước đến ôm tay Quỳnh khen ngợi:

- Chị đẹp lắm đó. Bộ đầm này rất hợp với chị.

- Em chỉ giỏi chọc chị thôi - Phục hồi tinh thần Quỳnh điểm trán Từ Nhiễm, giả vờ giận dữ đáp lại.

Từ Nhiễm phồng má, không chịu thua tìm đồng minh:

- Em nói thật mà. Không tin chị hỏi anh hai đi - Từ Nhiễm nháy mắt với Hào nhưng Hào cũng chẳng phản ứng nên cô đành gọi vài tiếng - Anh hai, anh hai.

Từ Nhiễm gọi vài tiếng, Hào mới sực tỉnh, đáp lại:

- Hà? Ak, anh thấy em mặc đẹp lắm, bộ đầm đẹp, em còn đẹp hơn. Như vậy đi, anh tặng em bộ này.

Lời khen của Hào làm mặt Quỳnh đỏ ửng hết lên, ngượng ngùng e thẹn, Từ Nhiễm đứng bên cạnh thấy vậy thì cười trộm hả hê, Hào ít khi thấy mặt con gái này của Quỳnh cũng nở nụ cười, sau đó đi tính tiền. Từ Nhiễm không để Quỳnh thay đồ cứ như vậy kéo Quỳnh đi dạo thêm ở cửa hàng trang sức, Hào còn tặng cho Quỳnh một bộ kim cương hình giọt nước màu xanh dương đi với trang phục vừa mới mua của Quỳnh như không mưu mà hợp, vừa nhìn thấy Hào đã quyết định mua tặng cho Quỳnh. Một buổi mua sắm này thật khiến Quỳnh vui vẻ, vừa có thể trò chuyện vừa được tặng quà vừa được Hào mời ăn cơm, dù dạo này cô rất bận nhưng cô cũng cảm thấy thỏa nguyện rồi. Từ Nhiễm thì càng ngày càng thấy Quỳnh và anh hai mình hợp với nhau, cô dần lòng phải tạo nhiều cơ hội cho họ hơn.

Lúc này, trong một căn phòng nhỏ, rất tối, chỉ có chút ánh sáng le lói, trên tường dán rất nhiều hình ảnh của Quỳnh bị rạch nát hoặc làm rách đến phóng phi tiêu, tin tức về Quỳnh bị gạch bứt đồ một cách vô cùng tức giận, bên cạnh đó còn có hình ảnh và tin tức của Hào được dán lên cũng bị phá hoại nghiêm trọng, một cô gái nhìn căn phòng với ánh mắt ghét bỏ, nhìn hình ảnh với ánh mắt căm thù, rất tức tối nói:

- Đều tại hai người bọn họ mà chúng ta mới bị như vậy. Con thật sự không cam tâm, con nhất định không tha cho bọn họ.

- Chúng ta phải lên kế hoạch rõ ràng, hai người bọn họ hại chúng ta nhà tan cửa nát phải khiến cho chúng muốn chết không được muốn sống cũng không xong - Một người đàn ông khác cũng căm thù nghiền răng nghiền lợi, ánh mắt tóe lửa, thực sự giận dữ.

Chuyển sang cảnh tượng khác, trong phòng ngủ của Hào, Hào đang nằm trên giường đọc sách chuẩn bị đi ngủ, bỗng xẹt qua hình ảnh Quỳnh cười rực rỡ trong bộ đầm và trang sức cậu chọn, lần đầu tiên cậu nhìn kĩ cô gái này, lần đầu tiên Hào thấy Quỳnh thật xinh đẹp, người đẹp tính cách tốt. Từng hình ảnh xẹt qua, từ lần đầu gặp mặt chảy nước mắt hạnh phúc, tự tin, quyết đoán trong công việc, kiên quyết và độc lập trong mọi quyết định, tính nghịch như trẻ con, tốt bụng, biết quan tâm giúp đỡ người khác đến quên thân mình, kiên nhẫn, biết nhẫn nhịn vì đại cuộc, đến quan tâm, chăm sóc người nhà. Mọi việc làm của Quỳnh hiện lên làm Hào càng thêm yêu thích cô gái này, cậu thật sự bắt đầu hứng thú muốn tìm hiểu Quỳnh xem sao. Đây có thứ là cậu tự thấy, có cái là Từ Nhiễm tính nghịch cứ lủi rủi bên tai cậu Quỳnh tốt cái này tốt cái kia, cậu cũng thấy phiền nhưng cậu luôn thắc mắc vì sao Quỳnh được nhiều người thích như vậy nhưng có lẽ đã hiểu được đôi chút rồi. Hào có cảm giác muốn chinh phục ai đó rồi, mà cậu đã có ý định gì thì không thể dễ dàng buông tay như vậy.

Âm mưu đen tối gì sẽ xảy ra? Quỳnh và Hào đã vào trong tầm ngắm của ai? Hào đã xuất hiện một tình cảm khó nói nên lời với Quỳnh rồi, vậy chừng nào Hào nhận ra tình cảm của Quỳnh đây?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bị bắt cóc

Vào một buổi chiều rất kỳ lạ, trời chỉ mới 5 giờ chiều bỗng tối đen có vẻ sắp mưa, gió thổi rào rạt, trong cơn gió còn cảm giác được khí lạnh tràn vào,

trên đường mọi người vội vã qua lại như muốn đi về nhà nhanh chóng để tránh mưa, đó cũng là báo hiệu của giông tố kéo đến, Quỳnh vừa mới tan việc đang đứng đợi xe đến đón trước cửa tòa nhà công ty, chăm chú xem tài liệu thì bất chợt một chiếc xe hơi màu trắng vỏ tói, thắng gấp trước mặt Quỳnh, từ trên xe nhảy xuống hai tên con trai bịt mặt chạy tới muốn bắt Quỳnh, Quỳnh giãy dụa muốn thoát ra, miệng thì muốn hét lên cầu cứu nhưng đã bị bịt miệng, cô quá chống cự nên một trong số đó đánh phía sau gáy của cô bất tỉnh rồi kéo Quỳnh lên xe, nhanh chóng nhảy lên xe chạy đi. Từ Nhiệm hôm nay muốn tìm Quỳnh nói chuyện, muốn kéo Quỳnh về nhà ăn cơm tạo thêm cơ hội cho Quỳnh và anh hai, ai ngờ vô huyệt nên nhanh chóng chạy tới trước cửa công ty tìm Quỳnh, kịp thời nhìn thấy Quỳnh bị bắt đi nhưng cô lại không kịp ngăn cản. Nhìn chiếc xe chạy đi, Từ Nhiệm tức tối, vừa vội vừa lo lắng, nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho người cô tin tưởng nhất.

Ở trụ sở của H&K, Hào đang có một cuộc họp quan trọng, điện thoại reo mấy lần, thấy là Từ Nhiệm nên không chú ý lắm, nhưng điện thoại cứ reo liên tục, khiến cho Hào rất thắc mắc bình thường Từ Nhiệm không như vậy gọi một cuộc cho cậu không được thì biết cậu đang bận không gọi nữa, lần này lại gọi nhiều lần như vậy, sợ là có chuyện gấp nên Hào cho cuộc họp dừng một chút, bắt máy:

- Alo, Từ Nhiệm, anh đang họp. Em có chuyện gì vậy? - Hào hơi khó chịu hỏi, lại nghe được tiếng nức nở của Từ Nhiệm, tâm trạng chuyển sang lo lắng, nhưng vẫn đánh trấn an Từ Nhiệm trước - Em bình tĩnh. Nói cho anh biết có chuyện gì...Cái gì?...Bây giờ em mau chóng về nhà trước, anh lập tức về gặp em...Em bình tĩnh, chạy xe cho cẩn thận. Vậy đi.

Quay lại, Hào nhanh chóng giải tán cuộc họp:

- Bàn tới đây thôi, giải tán đi - Quay qua Hạnh - Hạnh, em theo anh về nhà trước.

Hạnh ngạc nhiên trước sự vội vã của Hào nhưng cũng nghe lệnh đứng dậy, dọn dẹp tài liệu rồi đi theo ra ngoài, miệng vẫn hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh?

Không có thời gian giải thích, Hào chỉ nói một câu:

- Có chuyện lớn rồi, lên xe rồi nói.

Trong một căn phòng vừa tối vừa hơi, Quỳnh vẫn bất tỉnh, bị người ta trói vào ghế, lúc này mới từ từ tỉnh dậy. Mắt từ từ mở ra, cô nhìn thấy mấy tên con trai mặt mũi bặm trợn, khoanh tay nhìn cô, ở trên một cái ghế khác ngồi đối diện cô, Phạm Hoàng Băng đang nở một nụ cười chiến thắng, hả hê nhìn cô. Thấy cô tỉnh dậy, cô ta bước tới, vuốt ve khuôn mặt của cô, cô nghiêng người tránh đi, mặt cô ta bỗng trở nên vẩn vơ, giận dữ, tát một cái đống người lên mặt Quỳnh, mắng:

- Còn tỏ ra mình thanh cao sao? Mày bây giờ như con cá nằm trong rọ rồi, tao muốn hành hạ mày thế nào thì hành hạ mày thế đó. Trước kia tao đã ghét mày nhưng mà do mày bỗng nhiên từ chim trĩ biến thành phượng hoàng nên tao nhìn mày, vậy mà mày phải đuổi cùng giết tận tao mới chịu được. Tao lúc này chỉ muốn xé xác mày ra, mày nên cảm thấy may mắn mày còn có giá trị lợi dụng nếu không mày sẽ không yên bình mà ngồi đây vậy đâu.

Lời nói của Băng làm cho Quỳnh có cảm giác bất an, gặng hỏi:

- Cô muốn làm gì?

- Tao muốn làm gì sao? Tất nhiên là dụ thêm một tên khốn khác đến đây rồi xử bọn này cùng một lúc mới thú vị chứ - Băng cười khẩy, rất có cảm giác muốn thử xem kịch hay.

Một tiếng nổ ầm vang lên trong đầu Quỳnh, cô sợ hãi thốt lên:

- Mày định làm gì? Tao không cho mày làm hại đến anh ấy.

- Lo lắng như vậy, có vẻ mày rất thích hắn ta đấy nhỉ. Vậy thì vở kịch sẽ càng hay rồi - Băng cười càng thêm rực rỡ, lời nói của Quỳnh đã vô tình tiết lộ tình cảm không bình thường của cô ấy khiến cô ta càng thêm hứng thú muốn nhanh chóng tiến hành kế hoạch, lấy điện thoại trong túi xách của Quỳnh vừa ra lệnh cho đàn em:

- Bịt miệng cô ta lại.

Trong khi đàn em làm việc, cô ta thì bấm máy gọi video cho Hào bằng điện thoại của Quỳnh.

Lúc này, ở nhà của Hào, Từ Nhiệm ngồi khóc rất lo lắng, ông Chính sau khi nghe sự việc cũng ngồi trầm ngâm suy nghĩ, mày nhủ chặt, khuôn mặt lo âu, bà Loan cũng không kém phần sợ hãi nhưng mà bà bình tĩnh hơn Từ Nhiệm, ngồi trấn an con bé thì Hào và Hạnh về tới. Mới bước vào nhà, Hào đã gấp chạy đến hỏi Từ Nhiệm:

- Từ Nhiệm, rốt cuộc là có chuyện gì? Sao Quỳnh lại bị bắt cóc chứ?

- Em không biết. Lúc em nhìn thấy chỉ thì chỉ đã bị bắt lên xe rồi, em không đuổi theo kịp - Từ Nhiệm thuật lại với giọng nghẹn ngào tiếng khóc.

Mày của mọi người đều nhủ chặt lại, khuôn mặt lo âu, không biết làm sao khi trong tay không biết gì cả như thế này. Bỗng tiếng chuông điện thoại của Hào vang lên, thấy là số điện thoại của Quỳnh thì khuôn mặt của ai cũng trở nên nghiêm túc, liếc mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt.

Giông tố kéo đến làm sao giải quyết đây? Biết đâu đây là cơ hội hoạn nạn thấy chân tình chăng?

Chương 33: Đòi tiền chuộc

Tại biệt thự nhà Hào, trong phòng khách, mọi người đều nghiêm túc nhìn chiếc điện thoại của Hào đang reo: “When thinking about it, makes me ân to go crazy...Cry as if nobody is around...Please don’t forget. Please don’t forget...I am on/by your side...I love you, can you hear it?...”. Ông Chính ra hiệu Hào nghe máy, Hào hiểu ý để điện thoại trên bàn cho mọi người cùng thấy, nghe máy kèm theo bật loa.

- Hello. Xin chào Tổng giám đốc Bùi, anh có nhận ra tôi là ai?

- Phạm Hoàng Băng? – Hào giận dữ nghiêng rặng nghiêng lợi nhắc đến cái tên mà bây giờ cậu hận thấu xương.

- Thật vinh hạnh. Không ngờ Tổng giám đốc Bùi bận trăm công nghìn việc như vậy mà cũng nhớ đến kẻ hèn này – Băng cười to, ra vẻ rất vinh hạnh nói.

Không có thời gian nghe cô ta nói nhảm, Hào đi vào chủ đề chính:

- Rốt cuộc cô muốn sao đây? Là cô đã bắt cóc Quỳnh đúng không?

- Bình tĩnh. Con đi đó đúng là đang nằm trong tay tôi, tôi đang chơi đùa với cô ta rất vui đó – Băng vẫn cười hả hê bình tĩnh thuật lại.

Nghe đến đây, Hào càng thêm nóng nảy gầm lên:

- Phạm Hoàng Băng, cô muốn sao đây?

- Đừng nóng nảy vậy chứ. Coi chừng tôi giật mình thì trên khuôn mặt của con kia sẽ có thêm một vết xước đó nha – Cô ta cười to, khuôn mặt đầy vẻ thắng lợi, đợi cười đủ rồi mới từ từ nói ra điều kiện của mình – Tôi muốn các người chuẩn bị 1 tỷ để chuộc cô ta. Tôi cho các người một ngày, địa điểm và thời gian tôi sẽ báo sau. Vậy đi.

Từ lúc cô ta cười thắng lợi, thì Hào đã tức điên, gân xanh nổi cả lên, đứng dậy muốn phát tiết, cậu thật sự sợ một giây sau cậu sẽ đem điện thoại đập nát. Ông Chính này giờ vẫn im lặng theo dõi tình hình lúc này mới lên tiếng:

- Cô nói sao thì vậy sao? Chúng tôi muốn nhìn thấy Quỳnh.

- Được thôi – Băng rất ung dung đồng ý quay camera về phía Quỳnh.

Nghe vậy, Hào vội chạy đến bên bàn nhìn vào điện thoại. Đập vào mắt cậu là hình ảnh Quỳnh trông bộ dáng xát xọ, áo sơ mi trên người cũng bị rách, hai má sưng đỏ, khóe miệng có máu, có dấu vết bị đánh, đôi mắt ngấn lệ, bởi vì bị bịt miệng không nói được chỉ có thể ú ớ lắc lắc đầu với cậu như bảo cậu đừng nghe theo lời cô ta. Lòng Hào lúc này đau như cắt, nhưng vẫn cố trấn an, cho Quỳnh thêm niềm tin:

- Quỳnh, em yên tâm, anh nhất định sẽ cứu em.

- Quỳnh/ Chị Quỳnh - Hạnh và Từ Nhiễm đồng thanh gọi, trong giọng nói tràn đầy lo lắng xót xa.

Chỉ đợi Hào nói xong, Băng đã lập tức chuyển camera, cúp máy, trước khi cúp máy đã nói thêm một câu:

- Vậy đi. Chuẩn bị tiền. Tôi sẽ liên lạc lại.

Hào thực sự giận dữ, đưa chân đá cái bàn nhỏ bên cạnh, khuôn mặt đỏ au, có thể thấy cơn giận của cậu dữ dội như thế nào, thêm vào đó là sự bất lực tột cùng. Bà Loan, Hạnh và Từ Nhiễm thì im lặng rơi nước mắt, chua xót tận tim gan. Không khí chìm ngập trong sự bất lực, sự lo âu, sợ hãi, sự đau đớn. Phá vỡ bầu không khí đó, ông Chính lên tiếng hỏi đến điều mà bây giờ ông vẫn thắc mắc:

- Nếu như mục đích của cô ta là trả thù thì sao lại bắt Quỳnh chứ. Cô ta nghĩ chúng ta đã hại KR sụp đổ nên muốn trả thù chúng ta thì bắt mẹ con hoặc Từ Nhiễm mới có lợi hơn chứ dù gì Quỳnh cũng chỉ là con gái nuôi của nhà này thôi mà.

Nghe câu hỏi của ông Chính, mặt Từ Nhiễm tái đi, mặt cắt không còn hột máu. Thấy khuôn mặt tái mét của Từ Nhiễm, một ý nghĩ xẹt qua đầu của ông Chính, hơi nghi ngờ hỏi:

- Từ Nhiễm, con biết được chuyện gì đúng không?

- Con...con... - Từ Nhiễm do dự không biết có nên nói hay không.

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Từ Nhiễm, không để ý đến sự do dự của cô ấy, Hạnh hỏi thúc:

- Từ Nhiễm, em biết gì mau nói đi.

- Không phải mọi người vẫn luôn thắc mắc ai đã âm thầm giúp đỡ chuyện của KR sao, là chị Quỳnh. Chính chị Quỳnh đã thuê ai đó với giá rất cao để tìm ra nội gián nhanh nhất trong tập đoàn của chúng ta, chính chị Quỳnh cầu xin Chủ tịch Trần cho chúng ta thêm ít thời gian, cũng chính chị ấy thỏa thuận với các công ty ra sức chèn ép KR đến bờ vực phá sản. Cũng vì vậy, Nhân Ái phải theo thỏa thuận kí rất nhiều hợp đồng, nhân viên thì đi sớm về khuya, còn chị Quỳnh còn khoa trương hơn trong vòng suốt hơn một tháng mỗi ngày chỉ ngủ có một tiếng thôi. Chỉ có con bị chị ấy ép buộc phải đi về đúng giờ để mọi người không nghi ngờ, con đành phải cố gắng đến sớm hơn một chút hoặc vào ngày cuối tuần viện cớ đi chơi với bạn chạy đến công ty giúp đỡ - Từ Nhiễm nhắm mắt xuôi chân, đâm lao phải theo lao, kể hết những điều cô biết, đến mấy câu cuối thì trong giọng nói của cô còn kèm thêm sự bất đắc dĩ, sự có lỗi khôn nguôi.

Từng chữ của Từ Nhiễm như đánh vào lòng của những người ngồi đây, tuy đã mơ hồ đoán được điều gì đó nhưng khi nghe kể họ vẫn chưa thể tin vào những gì tai mình nghe, họ không ngờ đằng sau lưng họ Quỳnh đã âm thầm làm nhiều như vậy. Hạnh là người phục hồi lại tinh thần đầu tiên, khẳng định suy đoán của mình:

- Vậy lần này cô ta chắc chắn không tha cho anh Hào và Quỳnh đâu.

Hào thật sự không biết rằng Quỳnh đã vì anh làm nhiều chuyện như vậy, anh đã từng chứng kiến Quỳnh vì công việc mà đau dạ dày như thế nào, lần đó cũng gián tiếp là anh gây ra, lần này thì nó sẽ đi tới đâu nữa, cái duy nhất cậu thấy là Quỳnh đã vì chuyện này mà gặp nguy hiểm rồi. Cậu cảm nhận được sự bất lực và đau đớn tràn ra từ trong lòng, đè ép khiến cho cậu khó thở. Mắt Hào đỏ ngầu, khuôn mặt vắn vẹo, chạy đến chỗ Từ Nhiễm kéo cô ấy đứng dậy, gần như găm thét vào mặt cô:

- Sao Quỳnh lại làm như thế? Sao em không nói cho anh biết? Tại sao? Tại sao?

Gạt phăng tay của Hào, Từ Nhiễm uất ức vừa khóc vừa nói:

- Anh nghĩ em không muốn nói sao? Lúc chị ấy vì quá mệt mỏi ngủ thiếp đi trên bàn em đã muốn nói, lúc thấy chị ấy bị chảy máu mũi em đã muốn nói, lúc chị ấy vì quên ăn mà bị đau dạ dày em đã muốn nói, lúc biết mỗi ngày chị ấy chỉ ngủ có một tiếng đồng hồ em đã muốn nói. Nhưng chị ấy nhất quyết không cho em nói. Còn tại sao chỉ làm như vậy sao? Là vì chị ấy thích anh, là vì chị ấy yêu anh. Anh không biết sao, thẳng ngực - Mỗi lần “là vì” Từ Nhiễm đều đưa tay chỉ vào người của Quỳnh, trong giọng nói đầy cảm xúc, cô cảm thấy rất uất ức thay cho Quỳnh, vừa nói xong Từ Nhiễm đã hụt hẫng, ngồi gục xuống ôm mặt khóc nức nở.

Tiếng nồ âm vang lên trong đầu Hào, anh không biết rằng người anh định theo đuổi đã yêu anh từ lâu ngay khi anh vẫn còn vui vẻ bên người con gái khác, không những vậy cô ấy còn thầm lặng quan tâm, giúp đỡ anh, cô ấy ở nơi anh không biết làm nhiều điều vì anh như vậy mà anh chẳng hề hay biết, làm cho anh vừa ấm áp nhưng lại có chút xót xa. Bây giờ cô ấy lại vì anh lâm vào nguy hiểm đến tính mạng mà anh không thể làm bất cứ điều gì. Anh cứ đứng sững người, chưa bao giờ anh thấy mình bất lực như lúc này, chỉ có một nỗi đau đớn tột cùng tra tấn trái tim anh.

Tuy rất ngạc nhiên vì những điều con gái nói nhưng là chủ gia đình, ông Chính vẫn cố giữ bình tĩnh, sắp xếp mọi việc:

- Hào, con mau bình tĩnh giải quyết chuyện này trước đã rồi tính sau, con với ba mau nhanh chóng đến ngân hàng rút tiền, Hạnh và Từ Nhiễm thì đến đồn cảnh sát trình báo sự việc đi.

Mọi người vội lấy lại tinh thần, điều chỉnh cảm xúc nhanh chóng bắt tay vào việc của mình, chuyện tình cảm tạm thời bỏ qua.

Hào đã biết được tình cảm của Quỳnh rồi, cậu sẽ hành động ra sao? Bỗng hột hai người họ như vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Âm Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chịu nhục

Ở nơi giam giữ, sau khi bị đánh một trận bất tỉnh, Quỳnh từ từ tỉnh dậy, lúc này chỉ có một tên côn đồ canh gác đang ngủ gật trên ghế, cô vừa vội vã vừa lo lắng muốn nhanh chóng gỡ trói, bởi vì tay cô nhỏ nên cô chỉ mất chút thời gian để rút tay ra tuy hơi đau, cô cố gắng làm nhẹ nhàng nhất có thể sợ đánh thức hắn ta. Sau đó cô rón rén đi về phía cửa, chưa kịp mở cửa thì ánh sáng tràn vào, cánh cửa đã mở ra, là Băng từ bên ngoài về tới, thấy Quỳnh chuẩn bị trốn đi tức giận đến tát cô hai cái, mắng to:

- Mày dám trốn sao?

Quỳnh bị đánh, ngã gục xuống sàn, còn bị Băng đá hai cái, vẫn chưa thỏa cơn tức của cô ta, Băng còn lấy súng từ trong tay của lính bắn một phát vào chân Quỳnh, Quỳnh a lên kêu đau, cô ta vẫn chửi:

- Cho mày có dám trốn nữa sao? - Quay qua tên vừa tát trịch tát hắn ta một cái, rất tức giận - Mày làm việc thế sao? Giữ cô ta vào ghế cho tao.

Người sắp đến rồi đó.

Cô ta vừa nói xong, hai tên côn đồ đã kéo Quỳnh giữ trên ghế, không cho cô giấy dựa, còn Băng thì được tên lính ngoài cửa báo người cô ta cần gấp đã đến, Băng vừa ra lệnh dẫn người vào, thì một lát sau hai tên lính khác đã dẫn Hào cầm một valy đen vào. Quỳnh thấy Hào đến thì hét lên:

- Tại sao anh lại đến đây chứ?

Không để ý tới Quỳnh la hét, Hào nhìn thấy Quỳnh thê thảm như vậy, mắt nổi lên đau xót thêm một sự giận dữ đáng sợ, quan tâm lo lắng hỏi:

- Em có sao không? - Vừa hỏi vừa muốn chạy đến bên Quỳnh nhưng lại bị Băng ra hiệu hai tên côn đồ giữ cậu lại.

- Tại sao anh lại đến chứ? - Quỳnh vừa khóc vừa lắc đầu tiếp tục hỏi lý do.

Một tiếng vỗ tay vang lên phá vỡ giây phút tình cảm, Băng cười một nụ cười chế giễu, khinh thường bốn cọt nói:

- Hai đứa bây diễn cảnh tình cảm hay thật đó. Nhưng mà tao không thích lắm - Sau đó ra lệnh cho tên đàn em đứng đằng sau cầm valy qua, thấy tiền thì cười rùng rợn - Tao thích tiền này hơn.

- Tiền đã có. Mà thả chúng ta đi được chưa? - Tuy không tin nhưng Quỳnh vẫn hỏi thử.

Nghe câu hỏi của Quỳnh, Băng cười to, cười đã rồi còn nói tiếp với giọng hả hê:

- Mà đừng hỏi câu hỏi ngây thơ vậy chứ Quỳnh? Mà nghĩ tao sẽ dễ dàng thả cho bọn bây đi vậy chứ. Kịch hay mới bắt đầu thôi - Ra lệnh cho đàn em - Đánh hắn cho ta.

Nghe lệnh, hai tên đang giữ Hào, đánh tới tấp vào người cậu, Quỳnh hấp tấp muốn thoát ra, lo lắng đến mức muốn khóc, khản giọng hét lên trong dòng nước mắt:

- Đừng đánh, đừng đánh, đừng đánh mà - Quay qua Băng - Phạm Hoàng Băng, cô rút cuộc muốn sao mới thả anh ấy ra đây?

Đoán trước được phản ứng của Quỳnh, Băng rất ung dung đến trên ghế ngồi xuống, nói ra điều kiện của mình với giọng điệu khinh khinh:

- Tha cho hắn được thôi. Chỉ cần cô bỏ lại đây liêm giấy cho tôi làm cho tôi vui thì tôi sẽ suy nghĩ xem thử.

Điều kiện của Băng làm cho Quỳnh khó xử, trong mắt hiện lên sự gầy gò mãnh liệt, bởi một cô gái đầy sự kiêu hãnh như cô thực sự không thể làm như vậy, Hào cũng theo thảo luận cô:

- Quỳnh, không được, không được - Từng tiếng khó khăn lắm mới thốt ra được.

- Àk, tôi cứ nghĩ cô yêu anh ta lắm, thì ra chỉ có như vậy thôi. Nhưng mà tôi chỉ đùa thôi, tôi cũng không có thời gian chơi đùa với các người, chỉ cần cô cầm cây súng này tự sát thì tôi sẽ để hắn ta đi, dù gì hắn cũng không trực tiếp tham gia vào việc sụp đổ của KR, tôi sẽ nương tay tha cho hắn một mạng. Bây giờ hắn sống hay chết đều là do cô - Băng ngai cô suy nghĩ lâu đầu đưa ra đề nghị khác, quăng cây súng về phía Quỳnh, trước đó còn nhắc nhở - Thời gian của tôi không nhiều, cô nhanh quyết định đi.

Hai tên côn đồ đang giữ Quỳnh buông tay, để Quỳnh ngã ngồi trên đất, nhìn cây súng được quăng đến bên cạnh, tâm gầy gò, cô không biết làm sao, mặc dù cô không tin Băng sẽ bỏ qua cho Hào dễ dàng như vậy nhưng để cô nhìn anh ấy chết cô không làm được, dù phải hi sinh tính mạng này để anh ấy được sống cô cũng cam tâm tình nguyện, tay Quỳnh từ từ đưa đến cây súng. Hào thấy vậy, càng găm thét:

- Quỳnh, không được, không được.

Băng ra hiệu, hai tên côn đồ lại tiếp tục đánh Hào tới tấp, Quỳnh nhanh chóng cầm cây súng và la lên:

- Tôi làm, mau dừng lại.

- Không được - Hào muốn đến ngăn cản nhưng lại bị hai tên bên cạnh kéo giữ, cậu gầy gò vội vã muốn thoát ra, mắt đỏ ngầu, khuôn mặt nổi đầy gân xanh, lắc đầu, hét lên ngăn cản Quỳnh đừng dại dột, cậu chưa bao giờ thật sự bất lực như lúc này, là một người con trai không thể bảo vệ cho người con gái mình yêu, lại để cô ấy phải vì cậu mà hi sinh, cậu thật sự không cam tâm, tay nắm thành nắm siết chặt.

Đôi mắt Quỳnh đăm lẹ, nhìn Hào chứa chan tình cảm, từng giọt nước mắt chảy trên khuôn mặt cô, tim cô đau đớn từng cơn, không ngờ tình cảm của cô còn chưa nói ra thì đành chôn xuống dưới nấm mồ, cô không nói ra vì sợ Hào sẽ vì chuyện này áy náy cả đời còn lại, cho nên cô chỉ dùng ánh mắt truyền đạt tình cảm của mình, nói ra lời xem như đi ngón cuối cùng:

- Anh Hào, nếu hôm nay anh thoát được anh hãy giúp em chăm sóc mẹ già, em trên trời nhất định mang ơn anh - Vừa nói xong, thì nhắm đôi mắt lại, tay cầm súng từ từ đưa lên đầu.

Hào thống khổ kêu lên:

- Quỳnh, đừng. Đừng mà - Lúc này, Hào cảm nhận được sự lo sợ tột cùng, anh không muốn như vậy, không thể dễ như vậy, anh cũng nhắm mắt lại

không muốn nhìn thấy cảnh như vậy.

"Pằng" Tiếng súng vang lên như dự kiến, trái tim Hào đau khổ, nhịp tim tưởng chừng như dừng lại, bây giờ anh mới biết rằng Quỳnh chẳng biết khi nào đã đi vào trái tim cậu, chiếm một vị trí không ai có thể thay thế được, nhưng giờ đã muộn rồi, là cậu không bảo vệ được cô ấy mà còn để cô ấy vì bảo vệ cậu mà...cậu thật sự vô dụng, Hào lâm vào tuyệt vọng.

Liệu Quỳnh có chết hay không? Bạn có nghĩ câu chuyện tình yêu này sẽ có một cái kết buồn không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đỡ đạn

Hào khi tiếng súng vang lên, mắt nhắm lại, tâm trạng chìm sâu tận đáy vực nên không biết thay đổi xung quanh, đến khi có tiếng đập cửa, có nhiều người hô lên:

- Đứng im

Lúc này, Hào mới thức tỉnh, mở mắt ngay lập tức, thì ra trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, cảnh sát đã xông vào, tiếng súng vừa rồi là cảnh sát bắn vào một tên đàn em đứng đằng sau Quỳnh, chiếc súng trên tay Quỳnh từ lúc cảnh sát xông vào như mất sức không cầm nổi rơi xuống, Quỳnh thở phào nhẹ nhõm, cả đầu và tay cô đã chảy đầy mồ hôi ướt đầm. Hào thấy Quỳnh an toàn, tất cả đều bị bắt thì mới thả lỏng, không biết lấy đâu ra sức lực chạy đến bên cạnh Quỳnh:

- Em có sao không?

Quỳnh không còn hơi sức trả lời Hào nữa, chỉ có thể lắc đầu mỉm cười nhẹ nhàng, tỏ vẻ không sao, dù vết thương trên chân rất đau nhưng Quỳnh vẫn cố nhin đau. Hào biết nơi đây không phải là nơi để thăm hỏi nên cùng hai cảnh sát từ từ đỡ Quỳnh ra bên ngoài. Hào vừa đỡ Quỳnh vừa luôn miệng hỏi thăm, Quỳnh rất kiên nhẫn trả lời từ lần này tới lần khác. Họ cứ nghĩ mọi chuyện đã xong, không đề ý ở bụi rậm có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm họ một cách căm thù, từ từ giờ cây súng, nhắm về phía Hào. Đến lần thứ ba, Quỳnh vẫn kiên nhẫn trả lời lần nữa:

- Em... - Đang nói thì Quỳnh thấy được Chủ tịch Phạm đang vô cùng giận dữ, chĩa súng về phía Hào, muốn nhắc nhở nhưng không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể dùng hơi sức cô có, quay một vòng chắn trước người của Hào, cô hành động không một chút suy nghĩ. Hào vẫn còn lo lắng, chăm chú quan sát từng nét mặt của Quỳnh nên khi cô hành động, Hào vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Đợi đến khi Quỳnh trúng đạn ngã xuống, cảnh sát phản ứng bắn chết ông Phạm ngay tại chỗ, thì Hào mới hiểu chuyện gì đang xảy ra, đưa tay đỡ Quỳnh, lo sợ kêu:

- Quỳnh, Quỳnh.

Quỳnh vẫn nở nụ cười mãn nguyện, tay đưa lên vuốt ve khuôn mặt của Hào, cậu cũng đưa tay cầm lấy tay Quỳnh, mắt cậu đỏ lên, nước mắt cũng chảy xuống. Quỳnh vẫn cười như vậy, nhẹ nhàng từng chữ nói:

- Đừng khóc - Đang nói, Quỳnh ho lên một tiếng, máu từ khóe miệng chảy ra, cô vẫn nói tiếp - Có một câu em vẫn không biết có nên nói với anh không? Em...em yêu anh - Trong mắt cô ánh lên niềm hạnh phúc, rốt cuộc cô đã nói ra điều ấp ủ từ lâu, bây giờ cô dù có chết cô cũng mãn nguyện.

- Anh không đáng. Anh không đáng. Quỳnh, anh cũng yêu em, anh yêu em. Em có nghe không? - Hào ôm lấy Quỳnh khóc nói. Nhưng Quỳnh đã ngất đi từ lâu, không nghe được câu mà cô muốn nghe nhất.

Hào ngược lên trời, kêu to: "A" một tiếng, kêu vô cùng thống khổ, kêu trong đau đớn, giãy vò, nước mắt từng giọt từng giọt chảy ra. Người ta thường nói đàn ông có lệ không dễ rơi, đó là vì chưa đụng đến nỗi đau khổ tột cùng mà thôi.

Lại ở Central Hospital, trước cửa phòng phẫu thuật, ánh đèn đỏ báo hiệu một sự đau thương, tràn vào, nhiễm vào trong không gian, Hào chẳng cần ngồi trên ghế, mà ngồi sụp dựa vào tường, mặt úp vào đầu gối, suy sụp ngồi đó như cái xác không hồn, tay của cậu bị cái gì đó không cần thận cất vào, chảy máu nhỏ từng giọt trên sàn cậu cũng không để ý, lúc này Hào chỉ cầu mong người con gái cậu yêu có thể tai qua nạn khỏi, bình yên vô sự. Từ ngoài cửa, ông Chính và Từ Nhiễm đỡ bà Loan, Hạnh đỡ bà Lan đang lo lắng tấp tểnh chạy tới, vừa thấy Hào đã tới tấp hỏi:

- Hào, Quỳnh sao rồi? Sao rồi?

Hào ngược mắt lên nhìn, không trả lời gì, chỉ lắc đầu thần thờ, đôi mắt vô hồn đáp lại:

- Con không biết, không biết.

- Nhưng mà con... - Bà Loan định hỏi cho rõ ràng thì bị Từ Nhiễm ngăn lại:

- Mẹ, mẹ đừng hỏi nữa. Anh ấy rồi như vậy không trả lời mẹ được đâu - Quay qua khuyên Hào - Anh, hay là anh đi băng bó vết thương trước đi, nó cứ

chảy máu như vậy, sẽ mất máu không tốt đâu.

Hào gạt phăng tay của Tử Nhiễm, không để ý nói:

- Không cần.

Hạnh cũng góp lời khuyên:

- Anh nên băng bó đi, anh quên anh cùng nhóm máu với Quỳnh sao, anh cứ như vậy lỡ Quỳnh cần tiếp máu thì sao đây - Hạnh biết bây giờ người Hào quan tâm nhất là Quỳnh, chỉ có thể dùng cô ấy khuyên cậu.

Tên Quỳnh hình như có tác dụng với Hào, cậu rốt cuộc có phản ứng, để ông Chính kéo đi băng bó vết thương. Mọi người nhìn cửa phòng cấp cứu, tâm trạng thấp thỏm lo sợ, họ không biết vì sao ông trời lại trêu chọc lòng người như vậy khiến cô gái tốt như vậy cứ gặp phải nạn này đến nạn khác, họ cầu mong ông trời đừng cướp cô khỏi tay họ khi cô còn đang ở cái tuổi đẹp nhất như thế này. Họ đang đợi tòa tuyên án không biết là án oan vô tội phóng thích hay án tử hình đây.

Họ rốt cuộc đã biết được tình cảm của nhau nhưng chắc là không quá muộn chứ? Còn câu nói Quỳnh chưa kịp nghe kia, cô có còn nghe được không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thâm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Âm áp

Trên giường bệnh VIP, Quỳnh vẫn còn hôn mê sau một cuộc phẫu thuật dài, đang nặng nề chìm sâu vào giấc ngủ, nhưng mày vẫn nhúu chặt, mặt tái nhợt không còn chút máu. Mọi người đều thương tiếc nhìn cô ấy vừa nghe bác sĩ dặn dò:

- Cuộc phẫu thuật đã thành công nhưng bệnh nhân có dấu hiệu thiếu máu, cần phải tĩnh dưỡng và tắm bỏ nhiều hơn.

Nghe vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm, nãy giờ tâm trạng ai cũng căng thẳng rốt cuộc lúc này đã yên tâm rồi. Hào đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Quỳnh với thái độ rất trân trọng, thêm một sự áy náy tốt cùng. Cảm nhận được tâm trạng của Hào nên không ai có bình luận gì về hành động của cậu. Bà Lan lên tiếng:

- Quỳnh chắc ngày mai mới tỉnh, hay là mọi người về nhà nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại tới thăm con bé sau.

Mọi người gật đầu đồng ý, chỉ riêng Hào phản đối:

- Cô, tối nay con muốn ở đây với Quỳnh, cô cứ về nhà nghỉ ngơi, ngày mai lại vào - Giọng điệu kiên quyết không cho phép từ chối.

Bà Lan định không đồng ý thì Hạnh đã góp lời khuyên:

- Cô, hay là cô về nghỉ ngơi dưỡng sức trước mai mới vào chăm sóc Quỳnh, hôm nay cô mệt mỏi nhiều rồi - Vừa nói vừa nháy mắt với bà Lan, rồi nài nỉ kéo bà đi về.

Mọi người cũng theo lưu luyến đi về, chỉ còn lại mình Hào trong phòng bệnh. Hào nắm tay, tay vuốt ve khuôn mặt Quỳnh, nhìn cô với ánh mắt thương xót, tâm trạng chùng xuống, cậu thật sự mong muốn người nằm trên giường bệnh là cậu chứ không phải người mà cậu yêu thương nhất. Còn để cô ấy trước mặt cậu bị thương, vì cậu mà nguy hiểm tính mạng, cậu có cảm giác trái tim đau như cắt. Lúc này, nhìn cô nằm yên ổn trên giường, cậu mới như có lại nhịp tim, trái tim như trở lại vị trí của nó, tâm trạng bình ổn hơn nhưng vẫn không thoát khỏi cảm giác đau lòng, có lỗi.

Đêm khuya, khi ánh trăng lên cao, những vì sao lấp lánh trên bầu trời, sự ảm áp bên trong căn phòng đã xua tan cái lạnh lẽo của không khí bên ngoài, bên cạnh giường, Hào đã tựa vào thành giường, nặng nề thiếp đi, trên giường bất chợt Quỳnh nhúu mày càng chặt, khuôn mặt hoảng sợ, miệng hét to:

- Anh Hào...Anh Hào...Cẩn thận...Anh Hào... - Quỳnh kêu lên tràn đầy lo lắng, hoảng sợ, người gầy dựa, tay đưa lên như muốn nắm lấy thứ gì đó.

Tiếng kêu làm cho Hào thức tỉnh, vội nắm lấy tay Quỳnh, nhẹ nhàng trấn an:

- Anh ở đây, anh không sao - Tay càng ngày càng nắm chặt như muốn truyền hơi ấm cho Quỳnh, nhưng cậu lại nhúu mày, cậu không ngờ Quỳnh lại yêu mình như vậy, thật may mắn chỉ một chút nữa thôi cậu đã đánh mất người con gái tốt này, cậu tự hứa với mình phải đối xử tốt với cô gấp bội, giữ chặt tay cô như thế này. Hai bàn tay đan vào nhau, siết chặt tay nhau cho đến tận sáng, họ không biết rằng hành động này sẽ kéo dài tới suốt đời, mãi mãi về sau.

Sáng hôm sau, khi chim hót véo von truyền từ cảnh này sang cảnh khác, ông mặt trời cũng lộ dạng chiếu sáng muôn nơi, ánh nắng nhảy nhót trên từng ngọn cây kẽ lá, không gian tràn đầy sức sống báo hiệu một ngày mới với những điều tốt đẹp. Trên giường, Quỳnh nháy nháy mắt, có dấu hiệu tỉnh lại, mắt muốn mở ra nhưng lại bị ánh sáng chói chang làm cô phải lập tức nhắm lại, tay giật giật đánh thức người ngủ tới giờ ngủ không yên, Hào lập tức tỉnh

dậy, lo lắng gọi:

- Quỳnh, Quỳnh, em tỉnh rồi sao.

Quỳnh nhập nhèm, từ từ mở mắt, mở mắt nhắm mắt mấy lần mới mở hẳn ra được, thích ứng với ánh sáng, nhìn rõ mọi vật, nhưng thần trí vẫn không rõ, nhìn thấy Hào thì ký ức mới hiện ra rõ ràng hơn, nhớ lại chuyện lúc trước, Quỳnh mới lo lắng hỏi thăm, nhưng giọng nói vẫn khá mệt mỏi:

- Anh Hào, anh có sao không?

- Anh không sao. Xin lỗi em, tất cả là tại anh - Nghe câu hỏi của Quỳnh, Hào vừa cảm thấy ảm áp vừa càng tự trách bản thân.

Quỳnh lắc đầu, mỉm cười nhẹ nhàng, ôn tồn an ủi:

- Không phải lỗi của anh. Anh đừng tự trách mình - Được hào đỡ lên dựa vào gối, ngó nghiêng nhìn xung quanh, Quỳnh hỏi - Chỉ có anh thôi sao, mẹ em đâu?

- Anh khuyên mẹ em về nhà nghỉ ngơi trước rồi, lát nữa sẽ vào - Hào đáp lại.

Quỳnh nghe được, khó xử nhìn Hào, cô muốn đi vệ sinh nhưng chỉ có Hào không tiện, cô muốn nói nhưng lại chẳng biết làm sao mở lời. Hào thấy khuôn mặt khó xử của Quỳnh, khó hiểu hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Em...em... - Mặt Quỳnh đỏ hết lên, ngượng ngùng cúi đầu không biết nói sao.

- Có chuyện gì em cứ nói đi - Hào hết sức nôn nóng, lo lắng khẳng định.

Mặt càng thêm đỏ, Quỳnh lí nhí mở miệng:

- Em...em muốn...muốn đi vệ sinh.

Tuy tiếng rất nhỏ nhưng Hào đang chú tâm nên vẫn nghe được, cười xòa, trong lúc Quỳnh đang ngượng ngùng, ôm lấy cô, Quỳnh hét hồn kêu to: "A", tay bắt giắc ôm lấy cổ Hào, ngạc nhiên nhìn cậu. Hai ánh mắt giao nhau, thời gian, không gian như dừng lại, trong ánh mắt hai người chứa đựng biết bao tình cảm thiết tha. Sau một lát, hai người mới giật mình, Quỳnh vội ngoảnh mặt, mặt càng thêm đỏ, nhưng vì quay đi Quỳnh đã bỏ lỡ ánh mắt yêu thương, nụ cười trìu mến của Hào, tràn đầy tình yêu.

Hào chắc chắn chẳng bỏ lỡ cô gái này, người có tình nên có đôi có cặp chẳng phải sao? Nhưng tình cảm đâu phải lúc nào cũng yên ổn mà sẽ gặp phải va vấp, vậy thì phải xem họ có cố gắng vượt qua được không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cung chiêu

Mấy ngày sau, sức khỏe của Quỳnh cũng dần hồi phục, nhớ lại những gì cô đã nói với Hào lúc ngã xuống nên cô luôn ngượng ngùng tránh ở riêng với cậu ấy nhưng không cần cô làm như vậy, cô đã chẳng mấy khi nhìn thấy Hào, cậu ấy trông rất bận rộn nhanh đến nhanh đi, tuy hơi e thẹn không muốn gặp Hào nhưng khi không gặp được cô lại cảm thấy mất mát. Quỳnh thường xuyên mất hồn, trông ngóng nhìn về phía cửa nhưng chưa bao giờ nhìn thấy người cô muốn gặp, mỗi lần nghe tiếng mở cửa cô lại hi vọng nhưng nhanh chóng thất vọng náo nê. Như lúc này Quỳnh lại thất thần trong khi nói chuyện với Từ Nhiệm. Từ Nhiệm tay cắt trái cây, nói chuyện với Quỳnh nhưng bắt gặp cô ấy mất hồn, nhìn chăm chăm về phía cửa, cô cười cười hiểu ý, kêu Quỳnh mấy lần:

- Chị Quỳnh...chị Quỳnh... - Đợi Quỳnh giật mình nhìn cô, ánh mắt ngờ ngạc, Từ Nhiệm nở nụ cười gian tà, trêu chọc - Sao chị lại thất thần nữa vậy? Chị nhớ anh trai em đúng không?

Mặt Quỳnh đỏ lên, giọng nói giả vờ trách cứ, giận dỗi:

- Em nói bậy gì vậy.

Hiếm khi thấy nét con gái này của Quỳnh, Từ Nhiệm càng cười rúc rồ, nhớ đến gì đó cô hơi áy náy nói với Quỳnh:

- Chị Quỳnh, em có chuyện phải xin lỗi chị. Hôm trước khi chị bị bắt cóc, trong lúc hoảng hốt, em...em đã nói với anh Hào chuyện tình cảm của chị với anh ấy rồi - Tuy vì có lỗi nên ngập ngừng không nói nên lời nhưng cô vẫn phải kể cho Quỳnh biết.

Quỳnh ngơ ngàng thốt lên:

- Sao em biết được? - Cô nghĩ cô che giấu tình cảm rất tốt không ngờ vẫn bị Từ Nhiệm đoán ra được.

- Chị làm nhiều chuyện vì anh trai em như vậy, em đều nhìn bằng mắt, cảm nhận bằng tim, sao lại không nhận ra được tình cảm của chị chứ - Từ Nhiệm tường thuật lại bằng một giọng nói hiểu rõ.

Quỳnh cứ ngỡ mình che giấu rất tốt, không ngờ trong lúc vô tình đã để lộ ra nhiều như vậy, cô chỉ biết thở dài:

- Thôi, chị không trách em, hôm đó lúc chị ngã xuống, nghĩ mình sẽ chết, chị đã nói với anh ấy chị yêu anh ấy.

Từ Nhiệm nghe vậy rất vui mừng, tò mò hỏi thúc Quỳnh nói tiếp:

- Sau đó anh ấy đã nói gì?

- Chị không biết, lúc đó chị ngất đi mất rồi, nhưng mà có lẽ anh ấy rất khó xử, đã mấy ngày anh ấy một là không đến hoặc đến thì viện cớ bận công việc đi rất nhanh - Giọng nói của Quỳnh rất buồn rầu, lại thêm chút mất mát, lo sợ.

- Chị nói gì vậy? Em nghe cô Lan nói đêm nào anh hai cũng tới đây, đợi đến lúc sáng sớm mới rời đi, hơn nữa dạo này anh ấy đang tìm cơ cấu và cách làm việc của công ty chị, cần dặn chị Hà nếu có việc quan trọng Khiêm không giải quyết được thì anh ấy sẽ giúp đỡ đừng làm phiền chị - Từ Nhiệm ngạc nhiên, kể lại cho Quỳnh nghe.

Nghe được, Quỳnh cũng rất ngạc nhiên:

- Em nói gì? - Khuôn mặt Quỳnh hiện lên vẻ khó tin, thêm chút áy náy, là cô đã hiểu lầm anh ấy chẳng, một quyết định xuất hiện trong lòng cô.

Đêm đến, lúc này đã 11 giờ khuya, như mọi ngày, Hào bận rộn ở công ty, xử lý công việc của H&K và kiêm thêm của Nhân Ái nên giờ này mới có thể ra về, lại chạy đến bệnh viện thăm Quỳnh, thường lệ cậu chỉ cần nhìn thấy Quỳnh yên ổn ngủ thì cậu đã cảm thấy rất hạnh phúc, một mối đều tan biến, nhưng lần này khi bước vào phòng bệnh thì trên giường lại không có ai, lo lắng vội bước ra cửa, kéo lại một người y tá lo lắng hỏi:

- Y tá, bệnh nhân trong phòng này đã đi đâu rồi?

- À, lúc này tôi thấy cô Hoàng vào thang máy, chắc là lên sân thượng đi dạo rồi - Y tá đáp lại.

Hào gật đầu coi như cảm ơn rồi nhanh chóng đi lên sân thượng, mới bước chân lên đã nhìn thấy Quỳnh đang nhìn xa xăm, gió lạnh thổi qua bóng lưng đơn bạc của cô, mặt sầu thảm, đứng chống cằm suy tư, khuôn mặt hiện lên sự u buồn, cả người toát ra sự cô độc lãnh tuyệt, bờ vai gầy guộc của cô đã chống đỡ nhiều thứ làm cho cậu có cảm giác muốn che chở, chăm sóc cho cô, thay cô chống lên bầu trời. Hào bước đến, lấy áo vest khoác lên vai cô, Quỳnh đang lạnh lẽo tự nhiên thấy ấm áp, quay người thấy Hào đang nhìn cô mỉm cười nhẹ nhàng, từ chiếc áo cô ngửi được mùi hương bạc hà ngọt ngào làm cô cảm thấy an tâm, tay kéo chiếc áo gần sát người cô. Hào thấy vậy, mỉm cười nhẹ nhàng, bước tới đứng bên cạnh cô, cũng nhìn xa xăm. Cả không gian lạnh lẽo lúc này tự nhiên Hào xuất hiện trở nên nhu hòa hơn, ấm áp hơn. Một lúc sau, Hào mới lên tiếng:

- Trễ như vậy rồi, sao em chưa ngủ mà lại lên đây vậy?

- Mấy ngày rồi chỉ nằm trên giường thôi em sắp chán chết rồi, lên đây hít thở không khí một chút đã - Quỳnh bình tĩnh trả lời.

Rất tự nhiên Hào đưa tay nắm lấy tay Quỳnh, đưa lên mặt cậu, chà xát tay, như muốn sưởi ấm cho tay Quỳnh. Hành động của Hào tự nhiên như làm thường xuyên, nhưng Quỳnh lại cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, theo phản ứng muốn rút tay lại nhưng một chút kháng cự của cô Hào nào để trong mắt vẫn dễ dàng nắm lấy tay cô, sưởi ấm cho cô. Vừa làm vừa trách cứ:

- Vậy thì mặc thêm chút áo chứ, xem đi tay em lạnh hết rồi.

Trong không khí lạnh lẽo đến rét xương như vậy, Quỳnh chợt cảm thấy ấm áp đến lạ, không chỉ ấm ở bàn tay mà còn ấm đến tận đáy lòng. Nhìn Hào chăm chú muốn làm ấm tay cô, Quỳnh mỉm cười nhẹ nhàng, trong ánh mắt ánh lên vẻ hạnh phúc rạng ngời, không suy nghĩ đã thốt lên lời nói trong lòng:

- Em thật muốn biết trong lòng anh rốt cuộc đang nghĩ gì?

Nói xong, Quỳnh mới giật mình, không biết tại sao mình lại nói ra thắc mắc trong lòng, thấy Hào ngạc nhiên dừng mọi động tác, ngẩng đầu nhìn cô, Quỳnh vội ngượng ngùng quay đi, giả vờ trấn định nhìn lên bầu trời, mặt ửng đỏ. Nhìn vẻ ngượng ngùng của cô, Hào thu lại biểu tình ngạc nhiên, mỉm cười vui vẻ, cứ như vậy nhìn cô một cách sùng nịnh, rất cưng chiều.

Hào đang học cách âm thầm quan tâm chăm sóc Quỳnh, liệu tình cảm của họ phải chăng có bước tiến lớn?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ngọt ngào

Trong lúc Quỳnh ngưng ngừng, quay đầu nhìn xa xăm, Hào đã bước đến, ôm lấy cô từ đằng sau, Quỳnh hơi giãy dụa, nhưng Hào vẫn siết vòng tay, giữ chặt cô trong lòng mình, đặt đầu lên đầu vai cô, ầm ập nhẹ nhàng nói với cô, giọng nói trầm ấm, thoảng qua bên tai từng lời từng lời thấm sâu vào lòng cô:

- Lúc nhận được tin em bị bắt cóc, anh cảm thấy khó thở, lo lắng đến phát điên. Lúc Từ Nhiễm nói với anh về những chuyện em đã âm thầm làm vì anh, từng chuyện từng chuyện em đã làm vì anh mà anh chưa từng để tâm nhìn thấy tự nhiên lại hiện ra rất rõ ràng trong đầu anh làm cho lòng anh đau như cắt, cảm thấy mình rất vô tình. Lúc nhìn thấy em dù bị bịt miệng nhưng vẫn ngăn ngăn nước mắt nhìn anh, quát lên hỏi tại sao anh lại đến, anh muốn giết chết những người đã hại em thế thậm chí như vậy, nếu không phải sợ chúng tổn thương tới em anh đã bỏ mặc tất cả. Lúc em vì anh trúng đạn ngã xuống, anh lại muốn giết chết mình, trái tim anh như có ai đó xé tan ra từng mảnh. Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, anh lại từ khó thở, muốn giết người, tim như ngừng đập đến lúc em từ trong phòng phẫu thuật được đẩy ra, bác sĩ nói em bình an anh mới có cảm giác tim lại nhịp tim của mình, nhưng lại xót xa, đau lòng khi nhìn em như vậy. Từng loại cảm xúc xuất hiện trong tâm trí anh, anh nhận ra anh không thể mất em, anh muốn giữ em bên cạnh anh mãi mãi. Tuy có lẽ anh không được hoàn mỹ nhưng anh sẽ đem lại cho em những điều tốt đẹp nhất. Anh yêu em, chúng ta yêu nhau nhé em.

Từng lời Hào nói làm cho Quỳnh cảm thấy thật ngọt ngào, lại thêm thỏa mãn rồi cuộc những gì cô làm đã được hỏi đáp, rồi cuộc người đàn ông tốt này cũng đã thuộc về cô, cô cứ cười ngọt ngào như vậy, nước mắt hạnh phúc cứ thế chảy ra, lâu không thấy Quỳnh trả lời, Hào hơi kì lạ nhìn xuống, quay người thấy được Quỳnh khóc, lo âu lau nước mắt hỏi thăm:

- Em sao vậy? Sao lại khóc chứ? Em không muốn sao?

Quỳnh vội lắc đầu, cười kéo tay Hào nhưng nước mắt vẫn cứ chảy ra, hấp tấp nói:

- Không có, không có đâu. Em chỉ là rất vui rất hạnh phúc.

Nghe vậy, Hào cười càng thêm ầm ập, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng sủng nịnh, xoa đầu cô, thêm cưng chiều:

- Ngốc quá.

Cả không gian không còn lạnh lẽo nữa mà với họ chỉ còn hạnh phúc, ầm ập, sưởi ấm cho nhau. Bầu trời ngàn sao lấp lánh tỏa sáng, ông mặt trăng vừa tròn vừa sáng như mỉm cười trước hạnh phúc của đôi trẻ.

Hai tuần sau, Quỳnh hồi phục, trở lại công ty nhanh chóng làm việc, nghe thư kí Hà báo cáo công việc, cô nhanh chóng phân phó, sắp xếp công việc. Thư kí Hà ra khỏi phòng, đang định tập trung làm việc, thì tiếng chuông điện thoại vang lên: "Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights..." Nhìn thấy là Hào gọi đến, khuôn mặt Quỳnh ánh lên vẻ hạnh phúc, cô mỉm cười ngọt ngào, nhấn nút nghe:

- Mới gặp đây mà, sao anh lại gọi đến vậy?

- Anh nhớ em thôi mà, đúng là không gặp một ngày như cách ba thu, anh chỉ không gặp em vài tiếng đã cảm thấy như đã không gặp em cả năm rồi - Bên đầu dây, Hào than thở.

- Anh mới ăn kẹo hay sao miệng ngọt vậy - Quỳnh giả vờ giận dỗi nhưng mà miệng vẫn nở nụ cười ngọt ngào.

- Anh nói thật mà. Không đùa giỡn nữa, trưa nay chúng ta đi ăn cơm được không? - Hào hỏi.

- Không được. Mới quay về còn rất nhiều việc cần xử lý. Hay là tối đi chúng ta cùng đi ăn cơm xem phim được không? - Thật sự muốn dành thời gian bên Hào nhiều hơn nhưng mà công việc quá nhiều đang đợi cô xử lý, đành bắt buộc đi đưa ra đề nghị khác.

- Được. Vậy tối gặp. Dù làm việc nhưng đừng quá sức, thấy mệt thì nghỉ ngơi, hãy nhớ có anh ở đây - Hào.

- Em biết rồi. Tối gặp anh, vậy em cúp máy đây - Quỳnh đang định cúp máy thì Hào ngăn cản:

- Khoan đã. Em phải hôn tạm biệt anh chứ.

Nghe vậy, Quỳnh ngưng ngừng hôn chụt một tiếng vào điện thoại rồi lập tức cúp máy, ngồi nhìn điện thoại cũng nở nụ cười, nhớ đến những ngày gần đây, từ khi hai người xác định tình cảm, Hào đối với Quỳnh càng thêm yêu thương, chăm sóc cô từng ly từng tý, lại thêm chút thân mật, trong lúc cô không để ý sẽ hôn trộm vào má cô, tất nhiên không thể thiếu những hành động như nắm tay, ôm ấp, tuy có chút không quen lăm nhưng cô lại rất vui vẻ, rất hạnh phúc. Mặc dù vậy, cô cũng không để Hào tiết lộ quan hệ của bọn họ với bất cứ ai, cô nói rằng là cô cảm thấy e thẹn, muốn đợi tình cảm ổn định hơn mới công khai, nhưng thật ra cô vẫn đang bất an, hạnh phúc đến quá nhanh làm cô có cảm giác không chân thực, cô luôn sợ rằng hạnh phúc này sẽ biến mất, cô không muốn quá nhiều người biết để sau này dù có mất đi thì cô cũng sẽ không trở nên yếu ớt, trở thành tâm điểm thương hại của mọi người. Phục hồi tinh thần, Quỳnh nhanh chóng tỉnh táo lại, không suy nghĩ nữa, cô biết nếu mình tiếp tục như vậy thì công việc không có ai xử lý rồi, tự nhắc nhở mình phải tập trung, tập trung.

Sự yên bình, sự hạnh phúc này sẽ kéo dài bao lâu đây, sóng gió có khi nào sẽ ập đến thử thách tình yêu của đôi trẻ này? Quỳnh lúc nào sẽ xóa tan nỗi bất an của bản thân tìm lại bầu trời, Hào liệu có cảm nhận được sự bất an của Quỳnh, cậu sẽ xử lý ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Năn nỉ

Trong văn phòng làm việc, Quỳnh đưa cho thư kí Hà một tập văn kiện, dặn dò:

- Tập tài liệu này tôi đã xem qua, cô giúp tôi chuyển cho khách hàng đi - Bất chợt tiếng điện thoại vang lên: “Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand... Walking through the nights...”.

Thấy là Hào gọi tới, nhìn ra cửa sổ thấy trời đã nhá nhem tối, đèn đường đã bật lên sáng trưng, trong đầu cô xuất hiện suy nghĩ: “Tiêu rồi” rồi vội bắt máy, trả lời với giọng điệu trấn an, áy náy thêm một chút áy náy:

- Em nghe nè. Xin lỗi, mãi bận việc không chú ý thời gian...Được. Bây giờ em lập tức xuống liền...Em biết rồi - Vừa cúp máy, Quỳnh đã nhanh chóng sắp xếp tài liệu trên bàn, miệng căn dặn:

- Chị Hà, chị xử lý công việc còn sót lại rồi về nghỉ sớm đi, dạo này chị cũng bận rộn rồi nên hôm nay về nhà sớm chút dẫn bé Dững đi chơi đi.

Thấy Quỳnh vừa trả lời điện thoại vừa mỉm cười hạnh phúc, lại dặn dò mình về sớm, thư kí Hà lấy làm kì lạ, thắc mắc:

- Ai gọi đến vậy? Em có vẻ rất vui nha. Là người yêu sao?

- Chị nói gì vậy chứ. Chỉ là em có hẹn với một người bạn thôi - Quỳnh nhanh chóng phủ nhận nhưng càng như vậy càng chứng minh sự chột dạ của cô.

Thư kí Hà đã ở bên cạnh Quỳnh lâu như vậy, tất nhiên thấy được sự chột dạ của cô, càng thêm truy hỏi:

- Bạn? Là bạn trai sao? Chị có biết người đó không?

- Chị Hà, em không giấu với chị nữa đâu, em đi đây – Cầm lấy áo khoác treo trên móc Quỳnh bỏ chạy trốn chết.

Thư kí Hà cũng không ngăn cản, chỉ đứng cười nhìn theo, nhưng cô thật sự tò mò ai là người vừa nói chuyện điện thoại với Quỳnh, tuy vậy người đó có thể để Quỳnh cười hạnh phúc như vậy thì cô đã có ấn tượng rất tốt với người đó rồi. Đã rất lâu cô chưa từng nhìn thấy Quỳnh cười vô tư cười vui vẻ như vậy với cô vậy là đủ rồi, còn chuyện người đó là ai cô nghĩ sớm muộn gì cô cũng biết thôi.

Quỳnh vừa bước ra công ty đã nhìn thấy chiếc xe của Hào dừng lại ở bên kia đường, cô vội bước tới, mở cửa vào xe, chưa gì đã lặp lại lời xin lỗi lúc nãy:

- Xin lỗi, mãi làm việc nên em không chú ý thời gian.

- Em đó, gần 7h mà không thấy em gọi thì anh đã biết em quá chú tâm làm việc không để ý rồi. Em có nhớ mình vừa khỏi không, chẳng có chút tự giác của bệnh nhân gì cả, em không biết tự chăm sóc mình sao – Hào giận dỗi trách cứ.

Quỳnh biết sai, kéo tay Hào, mắt tròn xoe như một chú cún, giọng điệu năn nỉ:

- Em xin lỗi. Em sẽ tự chăm sóc mình thật tốt.

Thấy biểu hiện của Quỳnh, cơn giận của Hào đã tiêu tán hơn phân nửa, tay chỉ chỉ cái trán của Quỳnh, giọng điệu tiếc không rên được sắt:

- Em đó. Chỉ nói là giỏi – Sau đó chỉ biết than ngắn thở dài – Anh đành phải chú tâm thêm một chút, nhắc nhở em vậy – Trong giọng nói chỉ có sự bất đắc dĩ, sự cung chiêu vô hạn.

- Em biết mà. Anh tốt nhất - Quỳnh cười càng thêm rực rỡ, không tiếc lời khen ngợi, rồi mới hỏi – Hôm nay chúng ta ăn gì đây?

Nhìn hành động trẻ con của Quỳnh, cơn giận của Hào hầu như tan biến không còn, chỉ nở nụ cười sùng nịnh, hỏi lại:

- Em muốn ăn gì? Đối với anh, chỉ cần là ăn với em là được.

- Anh đó, hôm nay quét mặt vào miệng hay sao nói ngọt dữ vậy - Quỳnh liếc mắt, ra vẻ không tin tưởng.

Hào cười to, véo má Quỳnh, bình tĩnh đáp lại:

- Anh nói thật lòng mà.

- Ai thèm tin anh – Ngoài miệng thì hừ một tiếng không tin nhưng trong lòng Quỳnh lại ngọt như mật – Em đối với ăn uống không có quá nhiều yêu cầu, anh chọn đi.

Đã biết trước Quỳnh lúc nào cũng nghĩ cho người khác, ít quan tâm đến bản thân muốn gì, luôn để ý tới cảm nhận của người khác. Đó đã trở thành một thói quen của cô khiến cho Hào đau lòng cũng bắt đầu đi. Cậu thật sự muốn biết điều gì đã cướp đi sự bình yên, sự yêu cầu của cô, chỉ còn lại một người dịu dàng, quá hiểu lòng người khiến cho cậu thương tiếc. Cậu còn cảm nhận được sự bất an, sự lo lắng sợ mất đi của cô ấy, sự sợ hãi người khác thấy sự yếu đuối của bản thân. Từ lúc bắt đầu yêu nhau, cậu đã nhìn thấy điều đó, càng thống hận những gì đã làm nên điều đó. Cậu muốn xóa tan bức tường khoảng cách đó, muốn nhìn sâu vào tận suy nghĩ của cô ấy nhưng cậu biết không thể vội vàng, cậu chỉ có thể dùng tình yêu của mình từ từ hòa tan cô ấy, để cô ấy mở rộng cánh cửa lòng mình, đón nhận ánh nắng mới của cuộc sống. Cậu tin mình sẽ làm được.

Họ yêu nhau trong nỗi bất an của Quỳnh, lời tự hứa của Hào nhưng cả hai đều xuất phát từ chữ yêu, quan tâm đối phương. Tình yêu không có chỗ cho sự ích kỉ, đôi khi chỉ cần nhìn thấy nụ cười của người mình yêu thì mình làm gì cũng trở nên đáng giá cả. Tình yêu là vô giá.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Nỗi niềm

Hào biết không thể trong một lúc thay đổi thói quen của Quỳnh nên cậu đành quyết định đưa Quỳnh đến một nhà hàng Ý. Thấy xe dừng lại trước một nhà hàng Ý, Quỳnh rất ngạc nhiên, ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn Hào hỏi:

- Sao anh lại biết em thích ăn món Ý vậy?

Thấy được sự ngạc nhiên của Quỳnh, Hào rút cuộc cảm thấy thỏa mãn, nói với giọng rất tự hào:

- Em nghĩ anh là ai - Thấy Quỳnh phì cười, Hào cốc nhẹ vào trán cô – Thôi được rồi, anh thừa nhận anh hỏi Hạnh đó.

Nghe Hào hỏi Hạnh, ánh mắt Quỳnh hiện lên sự lo sợ, Hào nhanh chóng bắt gặp điều lo lắng của cô, chỉ biết thở dài xoa đầu cô giải thích:

- Yên tâm đi. Hạnh không biết gì đâu, anh viện cớ lòng vòng hỏi được. Anh vừa đẹp trai vừa thông minh mà – Câu cuối cùng Hào cố ý đùa giỡn, thấy mặt mày Quỳnh giãn ra mới kéo cô bước vào cửa – Đi thôi, anh cố ý hỏi thăm tìm kiếm mới tìm được nhà hàng này đó. Anh giỏi không? – Nghe Hào khoe khoang, Quỳnh chỉ biết cười trừ, thôi đi cô sẽ không nói với anh nhà hàng này là nơi quen thuộc của cô, mong là không gặp người quen.

Nhưng không như nguyện của Quỳnh, mới bước vào cửa đã gặp phải người quen, cậu nhân viên đón khách đã lên tiếng chào hỏi:

- Giám đốc Quỳnh, cô tới rồi, sao cô không gọi đặt bàn trước?

Thấy Hào nhìn cô bằng ánh mắt ngỡ ngàng, khó tin, Quỳnh chỉ biết đỡ trán, cảm thán người tính không bằng trời tính mà, cô cười bắt đầu đi đáp lại:

- Hôm nay tôi đến với Tổng giám đốc Bùi, là anh ấy đặt.

Lúc này cậu ta mới giật mình thấy người này giờ vẫn đứng bên cạnh Quỳnh, cất tiếng chào hỏi:

- Xin chào Tổng giám đốc Bùi, hay là tôi chuyển bàn mà hai vị đã đặt sang chiếc bàn gần cửa sổ mà Giám đốc Quỳnh thích nhất được không? - Cậu ta đề nghị.

Quỳnh đưa mắt nhìn, hỏi ý kiến của Hào thì thấy anh lập tức gật đầu đồng ý, hai người nhanh chóng được nhân viên phục vụ dẫn đến bàn ăn. Sau khi kéo ghế cho Quỳnh ngồi xuống, Hào ngồi xuống đối diện với Quỳnh, cảm thán:

- Haizzz. Vậy mà anh còn tự cho mình giỏi không ngờ em đã đến đây rồi. Thậm chí người ở đây còn nhận ra em nữa.

Quỳnh phì cười trước hành động giả bộ tội nghiệp của Hào, cười đã rồi cô mới giải thích:

- Anh cũng biết em thích món Ý rồi nên em thường xuyên hẹn gặp khách hàng ở đây, lâu dần thành khách hàng thân quen ở đây thôi.

Hào ak lên như hiểu ra, đang định nói gì đó thì có một tiếng gọi cất ngang:

- Chị Quỳnh.

Quay lưng lại, cậu thấy một cô gái đang mặc đồ phục vụ bàn, chắc cũng cỡ tuổi Từ Nhiễm, đang hớn hờ chạy lại phía này, cười rục rịch, khuôn mặt tràn đầy vui vẻ và sự ngưỡng mộ, có thể thấy cô rất yêu thích người mà cô vừa gọi tên. Quỳnh ngước mắt lên, cũng ôn hòa cất tiếng gọi:

- Lan Anh - Đợi cô ấy đến gần, Quỳnh rất thân thiện hỏi – Hôm nay em có ca làm ak. Em dạo này sao rồi? Còn bác gái thế nào?

- Dạ em dạo này cũng bình thường, mẹ em từ sau ca phẫu thuật đã khỏe hơn rồi, ngày nào mẹ em cũng đi bộ trong khu phố tám chuyện đó. Mẹ em

thường nhắc đến chị lắm đó - Với giọng điệu hóm hỉnh, Lan Anh thuật lại.

Quỳnh cũng bật cười trước hành động trẻ con của Lan Anh, rất trù mến ầm ập hỏi:

- Đạo này chị hỏi bạn, khi nào rảnh chị sẽ ghé thăm bác gái. Còn việc học hành của em sao rồi? Nếu công việc mệt quá thì nghỉ, tập trung học tập, chị sẽ giúp cho em

- Chị yên tâm, em tự sắp xếp được. Chị giúp em nhiều rồi, không chỉ giúp mẹ em có tiền phẫu thuật mà còn chu cấp học phí cho em trong 2 năm qua. Em rất cảm ơn chị - Lan Anh trả lời với thái độ đầy cảm kích.

- Em nói gì vậy? Chị... - Quỳnh định trách cứ về thái độ cảm ơn của Lan Anh thì Hào đã lên tiếng cắt ngang:

- Thôi hai em đừng cảm ơn qua lại nữa. Nên giới thiệu cho anh biết cô bé này là ai – Câu cuối cùng là Hào nói với Quỳnh.

Lúc này Quỳnh mới phát hiện nãy giờ chỉ lo nói chuyện với Lan Anh, quên mất Hào, được nhắc nhở cô lập tức giới thiệu:

- Anh Hào, đây là Lan Anh - Lại quay sang Lan Anh – Lan Anh, đây là bạn của chị, Hào.

Được giới thiệu, Lan Anh đưa tay bắt với Hào, cười lịch sự nói:

- Chào anh, em là Lan Anh.

- Chào em, anh là bạn của Quỳnh, Bùi Đức Anh Hào. Rất vui được gặp em – Hào cũng hòa nhã đáp lại.

Chào hỏi xong, Lan Anh lưu luyến tạm biệt vào làm việc:

- Anh chị nói chuyện đi, em phải vào làm việc rồi, sau này chúng ta nói chuyện sau nha.

- Được, có gì gọi cho chị, nói với bác gái chị sẽ tới thăm bác thôi - Biết công việc quan trọng, Quỳnh không ngăn cản.

Đợi Lan Anh đi vào trong, hai người nâng ly, uống một ít mới bắt đầu trò chuyện, Hào thắc mắc:

- Sao em lại quen biết Lan Anh?

- Trong một lần tình cờ, em gặp Lan Anh ở đây, lúc ấy em ấy lo đăng phạm sai bị mắng em nói đỡ vài câu, tìm hiểu mới biết mẹ em ấy bệnh nặng cần phải phẫu thuật chi phí quá cao, Lan Anh buộc phải thôi học, chạy tiền lo cho mẹ. Em giúp đỡ em ấy, tiền phẫu thuật, học phí nên chúng em trở nên thân thiết trong suốt 2 năm qua. Em coi em ấy như em gái của mình vậy - Quỳnh bình tĩnh nhâm nhi ly rượu kể lại.

Nghe được lời kể, Hào cảm thán thêm chút trêu chọc:

- Không ngờ người yêu anh lại tốt bụng như vậy đó.

Đang nãy đắm chìm trong dòng hồi ức, Quỳnh chẳng nghe ra ý trêu chọc, cô cứ thuật lại với giọng nói đầy u buồn, mắt nhìn cửa sổ xa xăm, từ trên người cô tỏa ra một hơi thở của sự cô độc:

- Em quá hiểu cảm giác tuyệt vọng, cô độc đó, lúc lạc lõng giữa dòng người ồn ào lại qua, chỉ mong nhận được dù một câu an ủi, một cái nắm tay ầm ập. Không phải có câu nói điều mình không muốn thì đừng làm cho người khác sao. Em không nỡ nhìn em ấy phải khổ như... – Nói tới đây, Quỳnh bỗng phục hồi tinh thần không nói tiếp, khôi phục lại khuôn mặt vui vẻ, nhanh như người vừa u buồn không phải cô, Quỳnh cười cười chuyển chủ đề - Thôi không nói mấy chuyện buồn này nữa. Mình gọi món đi.

Hào cũng cười cho qua, chấp nhận Quỳnh chuyển chủ đề, cảm menu bắt đầu thảo luận món ăn. Nhưng trong đầu Hào luôn suy nghĩ, cậu chắc rằng sau chữ “như” mà Quỳnh vẫn chưa nói kia rất có thể là chữ “em”. Cậu thật sự muốn biết rốt cuộc trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì làm cho Quỳnh lại hiểu được những cảm giác đó. Có vẻ như cậu nên hỏi một người thân thiết với Quỳnh - Hạnh chẳng hạn..

Trong quá khứ, Quỳnh đã trải qua chuyện gì để một cô gái lại có hơi thở lạnh lùng, cô độc như vậy. Hào có là người hóa giải bức tường trong lòng Quỳnh không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tan băng

Hào muốn tìm cơ hội thì cơ hội đã đưa đến tay, tối hôm sau Quỳnh bận đi bàn việc với khách hàng nên không đi ăn tối với cậu được, sau khi gọi điện

thoại tâm sự hơn một tiếng đồng hồ cậu mới thả cô đi, cậu liền lập tức hẹn Hạnh đi ăn tối nói chuyện. Người ta có câu có chuyện nhờ người phải xuống nước mà, Hào chiều theo Hạnh đến nhà hàng Nhật mà cô yêu thích. Sau khi nói vòng vo từ chuyện này sang chuyện khác, Hào mới giống như lơ đãng hỏi tới Quỳnh:

- Hôm nay sao không hẹn Quỳnh cùng đi cho vui?

- Em gọi cho con bé rồi, con bé nói tối nay có hẹn với khách hàng. Chán chết được. May là cuối tuần này con bé hẹn em đi shopping, chi phí em ấy lo - Câu trước oán hận câu sau Hạnh đã vui vẻ kể lại.

Quỳnh đã nói trước nên Hào tất nhiên là biết chuyện này, không những vậy Quỳnh còn định kéo cả Từ Nhiệm theo, cậu chỉ hỏi cho có lệ thôi, nhanh chóng đi vào chủ đề:

- Em với Quỳnh rất thân nhỉ? Bọn em thân từ lúc nào?

- Em với con bé quen biết nhau từ lúc em chỉ 15, Quỳnh 14 ak, tới nay chắc đã được hơn 10 năm rồi - Hạnh vừa ăn rất bình thản tự nhiên trả lời.

Đó chỉ là câu hỏi mở đầu không phải vấn đề chính mà cậu muốn hỏi, thấy Hạnh chẳng mấy để ý, cậu hỏi tiếp:

- Lúc em biết Quỳnh con bé cũng đã nhẹ nhàng, am hiểu lòng người như vậy sao? Anh thấy con bé hình như quá tốt với người thân, chưa bao giờ thấy con bé cáu gắt hay bướng bỉnh với ai bao giờ, luôn nhường nhịn, quan tâm, còn đối với người lạ thì con bé lạnh lùng đến vô cảm, nhìn chẳng có tình cảm chút nào. Như có hai tính cách vậy đó.

Nghe câu hỏi của Hào, Hạnh như khựng lại, những điều cô thấy thì cậu cũng nhìn thấy như vậy, chỉ biết thở dài, lắc đầu:

- Sáu năm trước, trước khi em đi du học, bởi vì có một chuyện xảy ra, Quỳnh chỉ lạnh lùng vô cảm với người ngoài thôi, đối với người thân thì vẫn như đứa bé vậy, hay trêu chọc đùa giỡn lắm, bướng bỉnh làm nũng nịu. Em đáng lẽ chỉ đi bốn năm nhưng phải học thêm thạc sĩ hai năm, đợi đến khi trở về con bé lại trở nên như vậy, bọn em cũng không được thân thiết như trước, Quỳnh có nhiều bí mật vẫn không kể với em nhất là chuyện của sáu năm trước.

- Chuyện xảy ra sao? Chuyện gì vậy? - Những lời Hạnh kể về Quỳnh trước kia, liên tưởng đến Quỳnh bây giờ nào có bướng bỉnh, nào có trêu chọc, chỉ có quan tâm, chiều lòng người đến mức bất ngờ luôn đó, Hạnh có nhắc đến chuyện quá khứ xảy ra, Hào thắc mắc hỏi lại.

Như lâm vào hồi ức, nhớ lại chuyện xưa, Hạnh cũng u buồn, giọng điệu buồn bã kể lại:

- Lúc em mới quen biết Quỳnh, nhà con bé cũng khá giả, lại rất hạnh phúc, được ba mẹ cưng chiều, Quỳnh lớn lên vô cùng đáng yêu, tính cách vừa tiêu thư nhưng lại hòa đồng, vừa kiêu kì nhưng không kiêu căng, được người xung quanh, bạn bè yêu thích lắm. Nhưng trong một đêm, ba Quỳnh có người đàn bà khác bên ngoài, đòi li dị với cô, dọn ra ngoài sống chung với người đàn bà đó. Từ ngày đó, Quỳnh như thay đổi thành một người khác vậy, từ sáng sủa, tràn đầy sức sống, đến u buồn, sống nội tâm, chỉ thích ở một mình, không thích giao tiếp với bạn bè nữa. Em khó khăn lắm mới lần nữa bước vào cuộc sống của em ấy, lần đó bọn em còn cãi nhau một trận rồi khóc lớn dưới mưa nữa. Em cố kéo con bé vào các cuộc đi chơi, con bé mới như có lại chút sức sống đó, nhưng biến cố lại lần nữa xảy ra. Ba Quỳnh làm ăn thất bại, ngay cả ngôi nhà mà mẹ con Quỳnh đang ở cũng bị tịch thu, từ một tiêu thư rơi xuống người không nhà để về. Mẹ con em ấy thuê một căn nhà nhỏ, con bé phải theo cô Lan dầm sương dãi nắng bán từng ly cafe bên vệ đường, vừa làm vừa học. Em cũng muốn giúp Quỳnh nhưng con bé rất tự trọng, chỉ lâu lâu nhận đồ của em nhưng mà nhất định không chịu nhận tiền, hỏi đó em muốn cạy đầu coi thử em ấy nghĩ gì luôn đó. May là trước khi em đi, cuộc sống của mẹ con bọn họ cũng đã ổn định hơn, cô Lan đã mở được một cái quán nhỏ, Quỳnh thì vừa học vừa phụ quán giúp mẹ. Còn chuyện sáu năm qua thì em chưa từng nghe Quỳnh nói gì, em đã nhiều lần trực tiếp gián tiếp hỏi con bé nhưng chẳng tìm hiểu được gì. Em thật bất đắc dĩ đó.

Lại một lần nữa đau lòng với những chuyện đã xảy ra đối với người con gái cậu yêu, Hào thật tức giận với ba Quỳnh, là ông ta đã cướp đi hạnh phúc và tuổi thơ của Quỳnh, cậu còn tức giận tại sao lúc Quỳnh xảy ra biến cố cậu lại không có ở bên cạnh cô, phải chăng nếu lúc đó cậu thân thiết với Hạnh hơn thì cậu đã quen với Quỳnh sớm hơn, giúp đỡ cô vượt qua sóng gió. Còn ẩn số của sự việc sáu năm qua nữa, cậu thật sự muốn tìm hiểu kỹ xem, ai là người có thể giải đáp cho cậu đây?

Một quá khứ đã được mở ra, còn sáu năm trong lúc Hạnh đi du học thì sao? Hào làm cách nào tìm ra nó, cậu có là người làm tan tành băng không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Truyền kì

Ăn tối xong, sau khi đưa Hạnh về nhà, Hào mang theo nhiều suy nghĩ lái xe về nhà, mới bước vào cửa, hình như nghe được tiếng mở cửa, Từ Nhiệm bước ra từ trong bếp còn sáng đèn, thấy là Hào gọi:

- Anh hai, anh về rồi ak.

- Từ Nhiễm, em còn thức sao, em đang làm gì vậy? - Hào hỏi lại.

- Em đang pha cafe, anh có muốn uống chung không? - Từ Nhiễm đề nghị.

Hào cũng muốn thử khai thác điều gì đó về Quỳnh từ Từ Nhiễm xem sao nên nhanh chóng gật đầu đồng ý. Sau khi pha xong cafe, hai người ngồi trên ghế vừa nhâm nhi vừa trò chuyện, nói chuyện trên trời dưới đất, một lát sau hào mới giống như vô tình, hỏi tới Quỳnh:

- Đạo này em có nói chuyện với Quỳnh không?

- Tất nhiên là có, bọn em cứ một hai ngày sẽ nói chuyện một lần, tâm sự tới gần sáng, chị Quỳnh tâm lý lắm đó nha - Không một chút chú ý, Từ Nhiễm vẫn đáp lại.

Trong giọng nói của Từ Nhiễm, Hào cảm nhận được sự yêu mến và ngưỡng mộ của Từ Nhiễm đối với Quỳnh, cậu chỉ biết cảm thán:

- Anh thật muốn biết tại sao Quỳnh lại nhanh chóng thu phục được cô tiểu thư kiêu ngạo của nhà chúng ta - Là anh trai của con bé, Hào rất hiểu Từ Nhiễm tuy bề ngoài thân thiện nhưng thực chất lại rất lạnh lùng, vô tình, khó tiếp cận nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, họ đã trở nên thân thiết khiến cậu thật sự ngạc nhiên.

- Anh cứ nói như em kiêu căng lắm vậy đó - Từ Nhiễm chu mỏ, giả vờ oán trách, nũng nịu, sau đó giọng đầy ngưỡng mộ kể lại - Trước khi em quen với chị Quỳnh, em đã rất ngưỡng mộ chị ấy rồi. Chị Quỳnh là nữ học trưởng đầu tiên của đại học S, là truyền kì và niềm kiêu hãnh của đại học S, chị ấy vừa học giỏi vừa có tài lãnh đạo. Chị Quỳnh không chỉ tham gia các buổi giảng của khoa Quản trị kinh doanh mà còn của các khoa khác nhau như khoa Luật, khoa Công nghệ thông tin, chỉ cần chị ấy có thời gian là không bỏ sót bữa nào. Lúc đầu, chị ấy chỉ đứng trước hành lang nghe giảng, dần dần có mấy giáo sư để cho chị ấy vào lớp, còn có vài giáo sư muốn làm khó đưa ra các bài kiểm tra khảo sát, chị ấy rất nhanh chóng hoàn thành với số điểm khá cao. Vì vậy, chị Quỳnh đã trở thành truyền kì của đại học S. Đến năm hai, chị Quỳnh được chọn làm trợ giảng nhỏ tuổi nhất trường, người ta thì chờ được chọn còn chị Quỳnh thì có quyền lựa chọn bởi giáo sư khoa nào cũng muốn lôi kéo chị ấy làm trợ giảng cho mình, hỏi đó còn vì chuyện này làm nên sóng gió. Đến năm ba, tuy không muốn chị Quỳnh vẫn được bầu ngồi vào ghế nữ học trưởng đầu tiên của hội sinh viên. Từ khi nhận chức, chị ấy đã lập nhiều thành tích cho trường, là niềm kiêu hãnh của đại học S, không chỉ vậy chị Quỳnh còn giúp đỡ các sinh viên có tiềm năng nhưng ăn chơi lêu lổng, không lo học hành, kéo bọn họ ra, vực dậy, kèm cặp bọn họ học tập, khiến bọn họ bây giờ đều trở thành nhân vật thành công trong nhiều giới khác nhau. Ví dụ như, luật sư Hà Văn Khang tuần trước mới tới trường em tham gia diễn thuyết, anh ta còn nhắc đến chị Quỳnh với sự cảm kích và ngưỡng mộ. Bây giờ, anh ta là luật sư cố vấn của Nhân Ái. Có một điều rất đặc biệt, ai cũng nói chị Quỳnh rất lạnh lùng, không thích giao tiếp với mọi người, chỉ thích sự yên tĩnh một mình, cô độc như vậy trong suốt bốn năm đại học chưa từng có một người bạn nào chứ đừng nói là người yêu. Nhưng em đâu thấy vậy, em thấy chị Quỳnh cũng thân thiết dễ gần lắm mà ta.

Hào chỉ biết cười trong lòng, suy nghĩ." Đó là em chưa thấy Quỳnh lúc nói chuyện với người ngoài thôi, còn em là do Quỳnh yêu thích em nên mới thân thiện vậy thôi, chứ không hoàn toàn thân thiết gần gũi bằng chứng là việc cô ấy chưa bao giờ nói với em về chuyện của cô ấy chỉ có em nói với cô ấy thôi." Hào chỉ nghĩ chứ không nói ra, cậu thật sự phá tan sự tự hào kiêu hãnh của em gái mình như vậy nên thôi đi, cậu tin rằng hai người họ sẽ sớm thân nhau hơn vì có cậu ở đây mà. Bất chợt, Hào nhớ một cái tên lắm bầm:

- Luật sư Hà Văn Khang?

Từ Nhiễm thấy Hào cứ ngồi lăm bầm gì đó, ngăn người nên rất kì lạ gọi mấy lần thắc mắc:

- Anh hai, anh hai, sao anh lại như mất hồn vậy chứ?

Phục hồi tinh thần, Hào lắc đầu, tỏ vẻ không sao, đáp lại:

- Anh không sao chỉ là nghĩ chút việc thôi. Anh còn có việc lên phòng trước đây, em cũng nghỉ ngơi sớm đi - Vừa nói xong, Hào đã đứng dậy đi lên phòng trước.

Vừa vào phòng khóa cửa, Hào đã bấm máy gọi điện thoại:

- Alo, thư kí Diệp. Đoàn luật sư cố vấn của chúng ta có phải đang thiếu một luật sư do Alan mới chuyển sang nước ngoài phải không?...Tôi có một đề nghị, có thể thử tìm hiểu về luật sư Hà Văn Khang. Ngày mai, cô giúp tôi đặt lịch hẹn ăn trưa với anh ta đi.

Cúp máy, Hào mới yên tâm, cậu mong là người này sẽ giúp cậu hiểu thêm về cuộc sống của Quỳnh trong những năm đại học. Hào thật sự muốn biết sáu năm qua đã xảy ra chuyện gì làm con người của cô ấy thay đổi như vậy.

Từng chuyện từng chuyện đang được mở ra, Hào có tìm hiểu được chuyện quá khứ của Quỳnh không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Luật sư

Ở nhà hàng Royal, Hào vừa đến thì đã có người mời vào phòng mà cậu đã đặt sẵn, thông báo người cậu hẹn gặp đã đến, vừa vào cửa phòng cậu đã thấy một người đàn ông tuy còn rất trẻ nhưng mà có vẻ rất dày dặn kinh nghiệm, trải qua nhiều sóng gió nên trên gương mặt đầy vẻ cương nghị quyết đoán nhưng không kém phần trang nhã, lịch sự. Khang đứng lên bắt tay chào hỏi:

- Xin chào, Tổng giám đốc Bùi, tôi là Hà Văn Khang.

- Xin chào Luật sư Hà, tôi là Bùi Đức Anh Hào.

Sau khi chào hỏi, hai người ngồi vào bàn, gọi thức ăn xong, Hào mới đi vào chủ đề chính:

- Luật sư Hà, hôm đây tôi hẹn với anh vì mục đích gì chắc anh đã biết nên tôi cũng không vòng vo, tập đoàn H&K chúng tôi có một luật sư gần đây đã chuyển công tác sang nước ngoài nên tôi muốn mời anh vào đoàn luật sư cố vấn của chúng tôi. Tôi biết anh rất có danh tiếng trong các vụ kiện cáo liên quan đến kinh tế, nếu như anh đồng ý vào trong tập đoàn chúng tôi thì sẽ có không gian để phát triển.

- Tổng giám đốc Bùi, là anh quá khen tôi thôi tôi không giỏi vậy đâu. Nhưng nói đi phải nói lại, lời đề nghị của anh rất hấp dẫn, tôi sẽ suy nghĩ xem sao - Không lập tức đồng ý, Khang hứa sẽ cân nhắc.

Đã tìm hiểu về Khang, Hào biết anh ta là một người thận trọng, tuy anh ta không lập tức đồng ý nhưng điều đó càng khiến cậu yên tâm về con người này hơn, cậu cũng không ngại phiền cất công thuyết phục:

- Luật sư Hà, tôi mong cậu sẽ cân thận cân nhắc về việc này. Chúng tôi thật sự có thành ý mời anh đến tập đoàn làm việc.

- Được, nếu Tổng giám đốc Bùi đã có thành ý như vậy thì tôi nhất định sẽ nghiêm túc cân nhắc, tôi sẽ liên lạc với anh sớm nhất có thể - Khang cũng nhận ra được thành ý của Hào nên hứa hẹn sẽ nghiêm túc xem xét.

Bàn công chuyện đã xong, Hào vừa dùng cơm vừa hỏi đến chuyện cậu muốn hỏi nhất:

- Luật sư Hà, anh có biết một người tên Hoàng Kim Quỳnh không?

- Hoàng Kim Quỳnh? Người anh nhắc đến lẽ nào là Giám đốc của công ty Nhân Ái - Khang thắc mắc hỏi ngược lại.

- Đúng vậy, lần trước anh tới đại học S diễn thuyết, em gái tôi cũng là sinh viên trường này, con bé rất ngưỡng mộ anh, hớn hờ kể lại buổi diễn thuyết, còn nhắc đến anh trong buổi diễn thuyết có kể về Quỳnh nữa - Hào tỏ vẻ bình thản, rất tự nhiên thuật lại.

Nghe được, Khang rất ngạc nhiên vì cách nói chuyện của Hào xem ra họ rất thân thiết, cậu thắc mắc:

- Quỳnh? Nghe cách anh gọi hình như hai người rất thân thiết nha.

- Đúng vậy, chúng tôi là bạn, ba mẹ tôi còn rất thích cô ấy nên nhận cô ấy làm con gái nuôi - Giải thích vì sự thân thiết của hai người, Hào cũng mở miệng hỏi đến quan hệ của Khang với Quỳnh - Tôi cũng nghe Từ Nhiệm nói trong giọng nói của anh khi nói về Quỳnh rất ngưỡng mộ, chắc là quan hệ của hai người rất tốt đi.

Khang ak lên hiểu ra, lên tiếng giải đáp thắc mắc của Hào:

- Quan hệ của chúng tôi cũng bình thường thôi chứ không quá thân thiết đâu. Phải nói là em ấy đã giúp tôi rất nhiều mới đúng đó.

- Giúp anh? - Hào rất ngạc nhiên, thẳng thốt hỏi lại.

Cũng không phải chuyện gì không thể nói ra, Khang cũng vừa nhâm nhi ly rượu trên tay vừa kể lại:

- Nhà của tôi cũng có chút khá giả nên thời niên thiếu ăn chơi lêu lổng, theo đám bạn nhậu nhẹt, đua xe, đó là thời kì phản nghịch của tôi đó. Ba tôi dùng tiền lo lót để tôi theo học khoa Luật ở đại học S nhưng tôi lại chẳng muốn, không đến lớp trễ thì cũng cúp cua. Lần đầu tiên, tôi gặp Quỳnh là ở một quán ăn, bạn bè tôi gây khó dễ với em ấy mà em ấy chẳng thèm quan tâm đến chúng tôi, lạnh lùng làm việc như cầm đũa vậy đó. Nhưng có lẽ có duyên, trong một ngày chúng tôi đã gặp hai lần, tôi gặp Quỳnh ở một cửa hàng tiện lợi, tôi chỉ muốn chứng tỏ lại treu chọc đùa giỡn Quỳnh nhưng lần này Quỳnh lại tát cho tôi một tát, mắng tôi tỉnh. Tôi còn nhớ từng lời Quỳnh đã mắng tôi: "Anh đừng ý nhà mình giàu thì muốn làm sao thì làm, anh giàu thì hay lắm sao, có tiền thì quăng ra cửa sổ vậy đúng không, để coi thử một khi trở nên nghèo đói rồi anh sẽ làm sao. Anh có quyền gì si nhục tôi, tôi dù sao vẫn tốt hơn anh, tôi học hành đang hoàng, có công việc tự mình kiếm tiền, dùng mồ hôi công sức để đổi tiền, tốt hơn cái người chỉ biết ăn chơi tiêu tiền ba mẹ như anh. Anh nghĩ anh có khác gì rác chứ, tôi có một lời khuyên anh nếu như muốn sống như con người hãy đến tìm tôi." Lúc đó, tôi cũng sững sờ, cú thần thờ như vậy đến khi về tới nhà, tôi hôm đó tôi còn chọc tức ba tôi khiến ông ấy nhồi máu cơ tim phải nhập viện, lần đầu tiên tôi mới chột nhận ra ba tôi đã già mà đứa con trai như tôi lại chưa nên người, tôi nản lòng thoái chí ngồi bên ngoài cửa hàng tiện lợi uống bia, lại lần nữa gặp Quỳnh ở đó. Câu đầu tiên Quỳnh hỏi tôi là: "Anh nghĩ sao rồi, anh có muốn trở thành con người không?".

Cười tự giễu, nhắc đến thời kì phản loạn lúc đó, Khang chỉ biết cười trừ thôi, lúc đó cậu thật sự ấn tượng với cô bé dù chỉ nhỏ hơn cậu một tuổi nhưng lại mãnh mẽ, chừng chạc như vậy, cậu lại tiếp tục nói tiếp:

- Là con bé đã hướng dẫn tôi nhanh chóng làm quen với bài giảng, kèm cặp tôi, nên giờ tôi mới có ngày hôm nay. Có thể nói nếu như lúc đó con bé không phải đang theo học khoa Quản trị kinh doanh thì tôi nghĩ con bé sẽ trở thành một luật sư còn tài giỏi hơn cả tôi đó.

Nghe được người khác khen bạn gái mình như vậy, Hào cũng rất vui nhưng nghe câu chuyện của Khang làm cho cậu thắc mắc:

- Vậy thì hai người là hoàn nạn gặp chân tình rồi. Sao anh lại nói quan hệ của hai người bình thường?

Nói đến điều này, Khang chỉ biết thở dài than thở:

- Tôi nói như vậy cũng có lý do hết cả đó, bởi vì em ấy thì biết rất rõ chuyện của tôi, giúp đỡ tôi nhiều nhưng chuyện của cô ấy thì tôi lại chẳng biết gì cả, từ hoàn cảnh gia đình đến việc tại sao con bé làm việc ở quán ăn và cửa hàng tiện lợi gần trường. Có một lần tôi ăn cơm ở quán ăn, thấy Quỳnh không cẩn thận đổ đồ ăn lên người khách không những bị khách hắt học mắng nhiếc còn bị ông chủ mắng thậm tệ, vậy mà Quỳnh lại chẳng thềm một câu giải thích chỉ luôn miệng xin lỗi, tôi tức giận muốn giúp em ấy mà con bé còn mắng tôi nữa chứ. Con bé làm việc ở quán ăn và cửa hàng tiện lợi lại phải đi học thật sự rất cực khổ, tôi đề nghị muốn giúp con bé nhưng em ấy lại rất tự trọng nhất quyết không nhận sự giúp đỡ của tôi. Tôi rất bất đắc dĩ, nhưng chẳng biết làm sao như muốn cạy nỏ em ấy luôn rồi đó. Vậy nên tôi mới nói quan hệ chúng tôi không được thân thiết như bề ngoài. Quỳnh giúp tôi nhưng tôi chưa bao giờ giúp con bé điều gì, bởi vậy tôi mới trở thành lượt sư cổ vắn của Nhân Ái.

Qua lời nói của Khang, Hào chỉ biết thêm một ít về chuyện quá khứ nhưng cũng không toàn bộ, cậu cũng nhận ra có lẽ phải hỏi chính bản thân người đó thì mới biết rõ ràng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ký ức

Bước đầu tiên Hào tìm hiểu, chính là đưa Quỳnh quay về chốn cũ, nên hiện giờ Hào đang đợi Quỳnh ở dưới lầu công ty, đợi một lúc, Quỳnh đã vội vã từ công ty bước ra, ngồi vào xe, thở gấp gấp nói:

- Anh đợi lâu chưa?

- Không có. Em đó, đi đứng từ từ thôi, chạy nhanh như vậy lỡ ngã rồi sao. Anh đợi một chút đâu có sao, dù gì anh cũng đã quyết định đợi em cả đời rồi mà - Hào vừa lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán Quỳnh vừa nhẹ nhàng lại rất ấm áp đáp lại.

Trong lòng ngọt ngào nhưng Quỳnh vẫn tỏ ra như giận dỗi, nũng nịu:

- Anh chỉ được cái miệng ngọt sót thôi - Sau đó đã chuyển chủ đề - Hôm nay bạn trai miệng đầy mật ong của tôi định chờ tôi đi ăn ở đâu vậy? Món Nhật, món Ý hay món Pháp vậy?

- Bí mật - Hào ra vẻ thần bí, hôm trộm lên má Quỳnh một cái rồi mới khởi động xe.

Quỳnh bị hôn trộm, má đỏ ửng cả lên, ngượng ngùng quay đi. Hào lái xe một đoạn đường, nhanh chóng đến một quán ăn quen thuộc. Nhìn nơi quen thuộc đó, mặt Quỳnh tự nhiên biến sắc, cắt không còn giọt máu, e ngại nhìn Hào, giọng nói xuất hiện run rẩy mà chính cô cũng không nhận ra:

- Sao lại đến đây?

- Anh nghe Từ Nhiễm nói ngày xưa em học ở đại học S mà đúng không? Chắc cũng lâu rồi em chưa quay lại đây, hôm nay chúng ta thử mấy món dân dã ở đây đi - Hào vừa nói xong thì đã xuống xe, giúp Quỳnh mở cửa, nắm tay kéo xuống xe.

Nhưng Quỳnh lại chần chờ không muốn đi, kéo tay Hào, ấp úng đề nghị:

- Anh...Anh...Hay chúng ta đừng vào đó được không?

Lúc này, Hào cũng nhận ra nỗi sợ của Quỳnh, bởi lòng bàn tay cô được anh nắm đã đỏ đầy mồ hôi, anh cầm tay cô thắc mắc:

- Sao vậy em? Tay em tự nhiên lại lạnh ngắt vậy?

- Em...Em... - Quỳnh ngập ngừng, không biết làm sao giải thích nên cô không nói nên lời thì bất chợt từ đằng sau có một người gọi cô:

- Hoàng Kim Quỳnh? - Giọng gọi hơi nghi ngờ không chắc chắn.

Nghe tiếng gọi quen thuộc Quỳnh như đứng hình, nỗi bất an tràn đầy đầu óc cô, chỉ muốn lập tức kéo Hào rời khỏi nhưng đã không kịp, người đó đã tới gần lại gọi thêm một lần nữa nhưng giọng điệu lúc này lại khinh miệt:

- Hoàng Kim Quỳnh, thì ra đúng là cô. Truyền kì của đại học S hôm nay lại chịu quay về cái ổ của mình rồi sao?

- Hồ Uyển Nhã cô đừng quá đáng. Tôi không có gì muốn nói với cô - Liếc nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Hào, Quỳnh cố lấy lại bình tĩnh, liếc mắt như

cảnh cáo Uyên Nhã, rồi kéo tay Hào định đi nhưng cô ta chẳng xem cảnh cáo của cô ra gì, ngang nhiên chặn đường, khiêu khích cợt nhả:

- Mạnh miệng dữ ha, cô đừng nghĩ khoác lên mình một bộ quần áo sang trọng thì sẽ từ chìm trĩ trở thành phượng hoàng, dù có tỏ ra mình cao quý cỡ nào thì cô mãi mãi chỉ là một phục vụ rửa chén quán ăn hèn mọn mà thôi.

Thấy lời cô ta nói càng ngày càng quá đáng, Hào tức giận quát lên:

- Cô hãy thôi việc si nhục người khác đi.

Lúc này, Uyên Nhã mới để ý tới người nãy giờ vẫn đứng bên cạnh, đánh giá Hào từ trên xuống dưới, mắt cô ta như sáng lên, thu hồi tất cả thần sắc nãy giờ, biểu tình đoan trang, hiền thực, nở nụ cười quyến rũ, tay đưa lên như có như không kéo cà vạt của Hào, sắc tình nói:

- Anh đẹp trai, anh có thấy tôi quyến rũ không? Những gì cô ta có thể cho tôi cũng có thể cho anh, thậm chí làm tốt hơn. Tôi ủng hộ anh có trắng quền đèn, vứt bỏ cô ta đêm nay tôi sẽ phục vụ anh được không? - Nói xong, người cô ta như không có xương, muốn dựa vào người Hào, chưa làm được thì Hào đã lùi ra sau bước nhỏ tránh đi, làm cô ta hụt bước xem chút là ngã xuống đất, gân xanh trên mặt Hào nổi cả lên, giận dữ gần lên từng chữ với cô ta:

- Cô ngay cả một móng tay của cô ấy cũng không bằng.

Hào cảm nhận được Quỳnh càng ngày càng run rẩy, mặt tái nhợt, người như mất hết sức lực, đứng bần thần không có chút phản ứng, nên cậu chẳng thèm để ý tới cô ta, nói hết câu đã đưa Quỳnh vào xe, muốn lái xe rồi đi trước rồi mới hỏi Quỳnh. Bị từ chối, Uyên Nhã vẫn còn căm tức, không chịu buông tha, nói với theo:

- Hừ, anh nghĩ cô ta trong sáng lắm sao, tôi nói cho anh biết cô ta đang lừa anh đó, không biết đã qua tay bao nhiêu loại đàn ông rồi đó. Dâm phụ giả hiền thê.

Mắt Hào đỏ gần lên, ánh lên nét giận dữ vô cùng, tay nắm chặt thành nắm, như muốn giết người lập tức nhưng cậu biết điều quan trọng bây giờ là phải trấn an người con gái cậu yêu trước. Quỳnh bây giờ như người mất hồn, chỉ chìm trong suy nghĩ của mình như một con rối mặc người khác sai khiến, bảo sao làm vậy. Từ lúc cậu quen cô tới bây giờ, Quỳnh chưa bao giờ mất bình tĩnh trừ lần đó ra huống chi là mất hồn như bây giờ. Giờ nhìn mặt cô nhưng một đứa trẻ lạc đường mất phương hướng, đây về cô đơn lạc lõng làm cho Hào rất đau lòng, dù cậu có gọi cô cũng không nghe thấy, không có chút phản ứng nào. Cậu nhất định phải tìm một nơi nói rõ ràng chuyện này, nếu không đó sẽ mãi mãi là cái gai trong lòng Quỳnh.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Bảo tố cũng hóa dịu dàng

Lái xe đến bãi biển, Hào dừng xe ngay bên cạnh bờ biển, gỡ dây an toàn cho cả hai người, Hào dùng sức cổ lay tỉnh Quỳnh, không ngừng gọi:

- Quỳnh...Quỳnh...

Như ý nguyện, Quỳnh đã tỉnh dậy nhưng lại hoảng hốt lo sợ, đẩy Hào, mở cửa chạy về phía biển, la hét:

- Tránh ra...tránh ra... - Cứ như vậy hoảng loạn chạy đi.

Vì bất ngờ, Hào bị Quỳnh đẩy ra một cách dễ dàng, thấy Quỳnh như vậy hồi hận muốn chết, nhanh chóng xuống xe chạy theo, tất nhiên Quỳnh chạy không phương hướng nên không phải đối thủ của Hào, chỉ chớp lát Hào đã đuổi kịp, kéo Quỳnh luôn miệng gọi:

- Quỳnh...Quỳnh...Em bình tĩnh đi. Bình tĩnh đi, nghe anh nói nè. Quỳnh.

Nhưng lúc này lại chẳng có lời nào lọt vào tai Quỳnh, cô vẫn cố sức thoát khỏi, vùng vẫy làm cho Hào bất cần khiến cho Quỳnh ngã xuống, nước biển lạnh đánh tỉnh Quỳnh, cô như tỉnh lại không chống cự nữa, để mặc Hào đỡ cô đứng lên, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng trấn an:

- Anh ở đây. Anh ở đây. Rốt cuộc có chuyện gì, em nói với anh đi được không. Quỳnh? Anh ở đây mà.

Mỗi câu "Anh ở đây" lại hóa tan mọi sự sợ hãi trong lòng Quỳnh, cảm xúc cô như vỡ òa, khóc lớn trong lòng Hào như một đứa trẻ, đã bao lâu rồi cô chỉ một mình chịu đựng không có ai nói với cô là "Anh ở đây". Đã rất lâu cô mới không thấy mình cô độc, rốt cuộc cũng có người bên cạnh cô lúc cô hoảng sợ, lúc cô muốn giết chết chính mình. Đây là bờ vai cô đang tìm kiếm, là bến bờ bình yên của cô.

Nghe từng tiếng khóc của Quỳnh, Hào chỉ biết càng ôm chặt cô hơn, lòng cậu thì đau như cắt, liệu cậu có phải đã làm sai khi lần nữa cửa dao vào vết thương chưa lành hẳn của Quỳnh, nhưng cậu không hối hận vì điều đó bởi nếu không giải quyết khúc mắc trong lòng thì Quỳnh sẽ sống với nó suốt đời.

Một lúc sau, hai người đều bình tĩnh hơn, Quỳnh ngồi dựa vào vai Hào, nhìn mặt biển sóng đánh vào bờ tới tấp, gió gào thét giận dữ như tâm trạng của Quỳnh lúc này, cô chìm vào suy tư, đôi mắt sâu nhìn xa xăm, tràn đầy nỗi buồn ưu tư về quá khứ, tuy vậy giọng kể lại nhẹ nhàng bình tĩnh đến đáng sợ:

- Anh cũng biết, gia đình em mẹ góa con cô, mẹ phải nhờ vào quán cafe nhỏ nuôi em ăn học nên người, vì vậy em rất thương mẹ, mới vào đại học đã xin việc làm thêm ở một quán ăn, ban đêm lại làm việc ở cửa hàng tiện lợi mong kiếm thêm tiền giúp mẹ trang trải cuộc sống. Người ta thường nói khổ trước sướng sau nên dù rất cực khổ em vẫn chưa bao giờ bỏ cuộc, em tin rằng em sẽ làm được. Nhưng có lẽ ông trời đang trêu đùa với số phận của mẹ con em, mẹ có một khối u ở tử cung cần tiền phẫu thuật gấp, mà anh cũng biết quán cafe nhỏ của mẹ em kiếm được bao nhiêu tiền chứ, còn em vẫn còn là sinh viên làm sao chạy chữa cho mẹ. Giữ chữ hiếu em đành lòng tự trọng của mình đến cầu xin ông chủ quán ăn, ai ngờ... ai ngờ... - Nói đến đây, Quỳnh nghẹn ngào, không nói nên lời, cứ nức nở nói tiếp - Hắn ta nổi lên thú tính nổi lên, muốn cưỡng bức em, hèn là em không sao.

Nghe đến đây, nắm tay của Hào siết chặt đến nỗi gân xanh, tinh thần cậu run lên dữ dội, tức điên người lên nhưng nổi tức giận của cậu càng lên đến đỉnh điểm khi nghe Quỳnh kể tiếp câu chuyện:

- Chẳng biết đó là may mắn hay bất hạnh khi vợ hắn ta đến đúng lúc cứu em một màn thua trông thấy nhưng càng nhục nhã hơn khi bà ta dùng tiền muốn bịt miệng em, lúc đó lòng tự trọng của em bị tổn thương nghiêm trọng, dù có chết cũng nhất định không nhận tiền. Thế nhưng số phận trớ trêu, em chết không sao, lại không thể nhìn mẹ nằm trên giường bệnh chiến đấu với nỗi đau, từ từ lần mòn đến cái chết đành kiềm nén nỗi nhục nhã nhận số tiền kia. Có lẽ đó là lần đầu tiên em cầm tiền trên tay mà chỉ muốn xé nát nó, nhưng em không thể làm được, em cần nó, mẹ em cần nó. Nhưng nó là bằng chứng cho sự tủi nhục của em, đã biết bao lần em muốn chết, lại nghĩ đến người mẹ đang bệnh em không thể từ bỏ mình như vậy. Nó ám ảnh em hết bao tháng năm, hằng ngày dùng công việc tê liệt mình hoặc phải dùng thuốc để đi vào giấc ngủ. Em cũng không biết mình làm sao vượt qua những tháng ngày đó. Đáng lí em đã chôn sâu ký ức kia vào trong sâu thẳm, hôm nay quay về chôn cũ mọi quá khứ như tràn về trong em, nỗi kinh hoàng vẫn còn đó chỉ là em đã mặc kệ nó mà thôi - Trên khuôn mặt Quỳnh lúc này đã đầy nước mắt, nước mắt của sự đau khổ, nước mắt của sự nhục nhã khi nhớ lại quá khứ kinh hoàng ngày xưa.

Hào ôm chặt Quỳnh vào lòng, nỗi thống hận của cậu lên đến đỉnh điểm, tại sao ông trời lại trêu đùa số phận của cô gái cậu yêu, bao thử thách khó khăn cứ thế xen vào cuộc sống của Quỳnh, làm trái tim cậu như vỡ nát, không ngờ đằng sau vỏ bọc lạnh lùng của cô ấy là một nỗi đau lớn như vậy nhưng cô chưa từng nói với ai, một mình chịu đựng, một mình gặm nhấm nỗi đau. Cậu cảm nhận được nỗi đau đó, tim cậu cũng đau không kém, nhưng không biết làm sao xoa dịu nó, chỉ có thể ôm Quỳnh, giọng nói trầm ấm trấn an:

- Anh xin lỗi, là lỗi của anh, vì anh đã đến bên em quá trễ, để cho em phải một mình đối mặt với mọi thứ. Anh xin lỗi.

Giọng nói của Hào như một liều thuốc xoa dịu nỗi đau đớn từ quá khứ, lời tự trách của cậu khiến cho lòng cô ấm áp đến lạ, cô chỉ biết lắc đầu, đáp lại đầy nghẹn ngào:

- Không phải, không phải lỗi của anh.

- Anh đã ở đây rồi, em yên tâm từ nay anh sẽ bảo vệ em. Dù ngoài kia phong ba bão táp, giông tố có dữ dội cỡ nào thì anh mãi mãi là bến bờ bình yên của em, vòng tay anh luôn luôn sưởi ấm cho em. Trước mặt anh, em không cần tỏ ra mình độc lập, mình kiên cường như thế nào, bởi đã có anh ở đây - Biết lúc này không phải là lúc tự trách, anh hứa với Quỳnh nhưng cũng tự hứa với mình, cậu nhất định cố gắng hết mình yêu thương cô thay cho những gì cô đã mất mát, yêu thương nhiều hơn cả trước đây, luôn cả phần của người cha xấu xa của cô nữa.

Trong cái ôm ấm áp của Hào, Quỳnh đã tìm được sự bình yên mà lâu rồi không xuất hiện trong cuộc đời đầy sóng gió của cô, cô mong rằng thời gian sẽ dừng lại tại giây phút này để cô mãi mãi hạnh phúc, mãi mãi bình yên như lúc này. Dù mặt biển vẫn sóng to gió gào nhưng cô chợt thấy nó đẹp hẳn lên, đúng là bão tố cũng hóa dịu dàng khi có anh.

Hiểu nhau nhiều hơn, tin tưởng nhiều hơn là cơ sở của tình yêu, cơ sở của hạnh phúc. Không biết rằng họ sẽ đi tới đâu nhưng lúc này họ đã ở bên cạnh nhau, chia sẻ niềm đau, nỗi buồn với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: 1314 - Trọn đời trọn kiếp

Trời đã khuya, Hào và Quỳnh cũng đã ướt sũng hết mà đường về nhà thì xa, họ quyết định nghỉ ngơi ở một khách sạn gần biển, có lẽ trời định sẵn khách sạn chỉ còn một phòng duy nhất, nghe được vậy Quỳnh chỉ biết kéo cái áo khoác trên vai, ngượng ngùng quay đầu đi, mặt đỏ ửng lên, im lặng không nói gì. Thấy nét mặt đáng yêu của Quỳnh, Hào phì cười đáp lại cô tiếp tân:

- Cô lấy cho tôi phòng đó đi.

- Đây là chìa khóa phòng 1314 đây ạ - Cô tiếp tân cũng đã quen với những cảnh này, đưa cho Hào chìa khóa, gọi người đưa họ lên phòng. Con số 1314 này mang ý nghĩa trọn đời trọn kiếp, một sự trùng hợp đẹp đẽ.

Vừa vào phòng, mặt của Quỳnh vẫn đỏ ửng, không có dấu hiệu giảm xuống chút nào, cô ngại ngùng giả vờ quan sát căn phòng và lấy áo khoác bỏ lên ghế, dù gì nó cũng ướt cả rồi. Hào chỉ biết mỉm cười nhẹ nhàng, đi vào phòng tắm lấy cái khăn khoác lên vai của Quỳnh, bảo:

- Em vào phòng tắm trước đi, kéo lạnh bệnh đấy.

Giật mình khi được Hào khoác khăn, Quỳnh rất ngọt ngào nhưng vẫn nhũn mảy lo lắng:

- Anh đi tắm trước đi, anh cũng ướt hết rồi mà.

- Không, anh là con trai mà, em tắm trước đi - Đẩy Quỳnh về cửa phòng tắm, Hào hồi thúc.

Biết Hào kiên quyết, Quỳnh cũng không phản kháng nữa, cô lấy một cái khăn khác đưa cho cậu, miệng dặn dò:

- Vậy anh lau người trước đi, em nhanh lắm.

Tắm xong trong lúc đợi Hào tắm, Quỳnh chỉ biết đi qua đi lại trong phòng không biết làm gì, tâm trạng bồn chồn thêm chút chờ mong, cô không biết nên đứng đầu ngồi đầu, nghĩ nghĩ lại lấy một cái gối khác để ngoài salon muốn ngủ ở đó, bất chợt tiếng mở cửa vang lên, Quỳnh vội vàng ngồi xuống ghế salon, cầm tờ tạp chí trên bàn nước giả vờ đọc, mặc khác lại để ý hành động của Hào. Hào vừa bước ra đã đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm Quỳnh, thấy cô ngồi trên salon giả bộ như trấn tĩnh lắm, nếu như khuôn mặt của cô không đỏ ửng, mắt đờn nhìn trộm cậu thì Hào có lẽ sẽ tin cô, cậu lắc lắc đầu mỉm cười nhẹ nhàng, đi tới ngồi trên một chiếc ghế khác, nhìn chiếc gối thối nát:

- Sao em lại lấy gối ra đây?

Lảng tránh ánh mắt của Hào, Quỳnh đáp lại:

- Em...em...Tối nay em sẽ ngủ ở đây.

- Không được, sao lại để em ngủ ở đây. Anh nằm đây cho - Hào phản đối.

- Anh...em...thôi anh ngủ trên giường đi - Quỳnh ngại ngùng không đồng ý với ý kiến của Hào nhưng không biết nêu ra lí do gì.

Thấy khuôn mặt đỏ ửng của Quỳnh, Hào thấy sao mà đáng yêu đến lạ, đưa ra quyết định ngay lập tức đứng dậy kéo tay Quỳnh đến bên giường, ấn cô ngồi xuống. Quỳnh cứ ngỡ ngàng để Hào kéo đi, ngồi xuống giường mới giật mình nhìn Hào mỉm cười bảo đảm:

- Hai chúng ta đừng tranh cãi nữa, chúng ta cùng nằm ngủ trên giường - Thấy đôi mắt ngạc nhiên nhìn mình, Hào cam đoan - Em yên tâm đi, anh nhất định sẽ không làm gì đâu.

Nụ cười ấm áp, đôi mắt đầy vẻ tin cậy, trong ánh mắt toàn là hình ảnh của cô làm cho Quỳnh ngẩn ngơ, chẳng nghe được Hào nói gì, để mặc Hào đỡ cô nằm xuống, đắp chăn, hôn nhẹ vào trán cô, cung chiêu nói:

- Em mệt rồi, nghỉ ngơi đi - Sau đó Hào cũng nằm lên vị trí còn lại của chiếc giường, tắt đèn lớn, chỉ để lại chiếc đèn ngủ le lói.

Quỳnh biết không thể ra salon ngủ được với lại Hào đã cam đoan, Quỳnh yên tâm hơn, nhưng đèn vừa tắt không bao lâu thì Hào đã từ đằng sau ôm lấy Quỳnh vào lòng, cô hơi giật dụa thì cậu lại ôm chặt hơn, thì thầm vào tay cô:

- Em cứ để vậy đi. Anh ôm một chút thôi, anh sẽ không làm gì đâu.

Cảm nhận được Hào thật sự chỉ ôm chứ chẳng làm gì khác, Quỳnh mới thả lỏng, mùi hương thoang thoang từ người của Hào qua mũi Quỳnh, tiếng thở nhẹ nhàng làm cho Quỳnh cảm thấy yên tâm, con buồn ngủ nhanh chóng tìm đến cô, cô thiếp đi trong vòng tay của Hào với một nụ cười ngọt ngào, rất lâu cô đã không còn cảm giác bình yên này. Hào mở mắt nhìn Quỳnh ngủ một cách bình yên, mỉm cười ấm áp, đưa tay kéo lại cái chăn đắp cho hai người, rồi cũng chìm vào giấc ngủ. Trên chiếc giường, nam lịch lãm nữ thanh tú say sưa ôm nhau ngủ, hình ảnh thật đẹp, hạnh phúc tràn ngập căn phòng.

Ở một nơi khác là phòng của Tử Nhiễm, cô đang làm việc trên laptop thì tiếng điện thoại vang lên: " Có điện thoại kìa...Tử Nhiễm nghe điện thoại đi...Có điện thoại kìa...Tử Nhiễm nghe điện thoại đi...". Hào nhanh chóng bắt máy, giọng nói đầy hờn:

- Alo...Mày sắp về rồi à? Chờn nào?...Được tao sẽ ra đón mày...Tao có một bất ngờ cho mày đây...Bí mật...Mấy ngày nữa mày về rồi nói nha.

Đôi khi một hành động xem chừng đơn giản nhưng có thể đem lại sự ấm áp, sự hạnh phúc. Hào rất trân trọng và yêu thương Quỳnh, đối với cô như thế đã đủ rồi. Liệu ông trời trở trêu có đùa giỡn với cuộc tình của họ nữa không? Ai là người sắp trở về, đó là bạn hay là một trở ngại?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Hôn

Hôm sau, khi ánh nắng tràn vào căn phòng, cô gái nằm trên giường đang say ngủ, hình như bị ánh nắng chói chang đánh thức, sờ sờ vị trí bên cạnh có cảm giác trống không, cô choàng tỉnh, nhìn xung quanh tìm kiếm, mở miệng gọi:

- Anh Hào...Anh Hào...

Nghe tiếng gọi, Hào từ bên ngoài ban công bước vào, đi đến ngồi xuống bên giường, nắm tay cô, vuốt nhẹ mái tóc cô ảm áp hỏi:

- Em ngủ có ngon không?

Tối hôm qua đã ôm Hào ngủ nên giờ cảm giác giữa hai người lúc này đã trở nên thân thiết, hài hòa hơn, Quỳnh tự nhiên dựa vào vai Hào nũng nịu:

- Lâu rồi em chưa có giấc ngủ ngon như vậy đâu. Anh thức lúc nào, sao không gọi em vậy? - Quỳnh cũng không ngờ mình ngủ sâu như vậy, nhìn mặt trời đã lên tới sào rồi chắc đã hơi trễ, làm cho cô ngượng ngùng không ngờ cô lại ngủ nướng.

Hào lắc đầu, mỉm cười không sao, đáp lại:

- Anh mới dậy thôi - Hôn nhẹ vào trán cô, rất cưng chiều bảo - Em mau đi đánh răng thay đồ, chúng ta đi ăn sáng rồi đi dạo, anh quyết định hôm nay chúng ta sẽ trốn việc một ngày, tránh xa cái thế giới ồn ào kia.

Quỳnh cũng cảm thấy nên vậy, cô cũng muốn dành thêm thời gian bên cạnh Hào nên gật đầu đồng ý.

Hai người đi ăn sáng, ăn bánh mì ốp la mà Quỳnh thích nhất, ngồi quán cafe nhìn ra biển, tựa vào nhau vừa ngắm biển vừa nhỏ to tâm sự, đi dạo chân không trên bờ cát vàng, chạy nhảy, vui đùa với nhau và với biển, hát nước vào nhau, vui chơi thỏa thích hay dạo quanh các hàng quán lưu niệm thảo luận, nghe kể những câu chuyện thú vị đằng sau chúng. Họ như quên hết tất cả mọi thứ, trong mắt họ chỉ có nhau, Hào càng vui hơn khi thấy được nụ cười rục rờ trên môi và nét hạnh phúc rạng ngời trên khuôn mặt của Quỳnh. Cậu mong rằng cậu có thể giữ mãi nụ cười đó trên môi cô, để trong cuộc sống sau này chỉ toàn là niềm vui và hạnh phúc, cậu sẽ làm bất cứ cái gì vì điều đó.

Hoàng hôn, hai người đứng trên bờ biển, dựa vào nhau ảm áp ngắm nhìn, cảnh biển lúc hoàng hôn cũng mang một vẻ đẹp nguyên sơ động lòng người. Khi thủy triều bắt đầu lên những con sóng dập mạnh vào bờ đem theo hơi gió muối mặn mặn, cũng là lúc hoàng hôn buông dần phai. Mặt trời lặn xuống để nghỉ ngơi sau ngày dài. Một vầng hào quang đỏ to tròn như một chiếc mâm đồng khổng lồ. Mặt trời rục rịch đầy quyền lực như một ông vua ngự trị cả bầu trời cao. Dần dần những ánh sáng yếu hơn nhuộm màu lên cả những cảnh vật xung quanh. Nước biển, bờ cát, bầu trời... tất cả đều nhuộm màu đỏ hồng hồng của ánh mặt trời cuối ngày. Mặt biển trở thành mặt cắt ngăn cách bầu trời xa xăm. Mặt trời cứ thế từ từ như chìm xuống biển sâu, cả không gian ảm áp quay xung quanh hai người họ. Hào đặt khuôn mặt lên vai Quỳnh, ngửi mùi hương bạc hà từ tóc của Quỳnh, làm lòng cậu bình yên, tay ôm Quỳnh tận hưởng khoảnh khắc này. Quỳnh cũng rất hạnh phúc, đặt cả sức nặng cơ thể lên người Hào, dựa hẳn vào cậu, nhìn cảnh hoàng hôn cũng trở nên đẹp rục rờ, lúc vui thì cảnh cũng đẹp hơn. Không khí ảm áp, tư thế thân mật, tâm cùng tâm dường như áp chặt nhau. Bất chợt Hào kêu a lên một tiếng, đưa tay dụi mắt, Quỳnh vội vàng quay lại, lo lắng hỏi:

- Anh sao vậy?

- Có cái gì đó bay vào mắt của anh - Hào dụi dụi mắt, hơi khó chịu đáp lại.

- Anh đừng dụi, để em coi coi - Quỳnh ngăn cản Hào dụi mắt, khuôn mặt tràn đầy lo lắng, cố gắng nhìn vào mắt Hào xem có gì bay vào mắt cậu, nhưng cô nhìn quai vẫn không thấy gì, kì quặc thắc mắc:

- Em đâu có thấy cái gì đâu.

- Có mà, có người anh yêu đó. Em có thấy không? - Hào ôn hòa cười nói, giọng nói đầy vẻ cưng chiều.

Hai người nhìn nhau mê say, trong ánh mắt chỉ có hình ảnh của nhau. Khuôn mặt Hào từ từ đưa gần đến mặt Quỳnh, làn môi hợp làm một, liền bắt đầu nhẹ mút, trên mặt Quỳnh nóng lên, lúc đầu cô hơi mắt tự nhiên nhưng bất giác tay đã đưa lên ôm cổ Hào, mắt nhắm lại. Cảm nhận được Quỳnh hưởng ứng, Hào càng lớn mật hơn, cậu đưa đầu lưỡi tham tiến trong miệng cô, khiến khích đầu lưỡi kinh ngạc đến ngấy ra của cô, một lần lại một lần, đến khi cô có phản ứng mới thôi. Nụ hôn của cô mang theo ngây ngô cùng e lệ, làm cho nụ hôn của cậu không khỏi chuyển từ cuồng dã giữ lấy thành ôn nhu lưu luyến. Hào ôm chặt lấy Quỳnh, dường như là muốn đem cô vào trong thân thể mình mới bỏ qua, môi lưỡi theo cô nhảy múa, cảm nhận sự thân mật chưa từng trải qua. Cho đến khi hai người đều có chút không thở được, Hào mới miễn cưỡng rút khỏi làn môi của Quỳnh, không ngừng hôn nhẹ lưu luyến, rồi mới ôm chặt lấy cô. Quỳnh cũng ôm lấy Hào, mặt áp sát nghe tiếng tim đập vững vàng trong lồng ngực của Hào mà yên tâm đến lạ. Trên môi hai người đều nở nụ cười hạnh phúc rạng ngời, cảnh biển hoàng hôn cũng trở nên lung linh lạ thường.

Những cặp đôi yêu nhau phải có được hạnh phúc bên nhau, đó là quy luật của tự nhiên như mặt trời sẽ có lúc bình minh lúc hoàng hôn, lúc lên lúc xuống. Nó cũng đẹp như vậy, cũng lung linh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thâm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ra mắt

Đầu tuần, Hào và Quỳnh đều tạm thời gác những giây phút bình yên của cuối tuần, quay trở về với cuộc sống nhộn nhịp nhưng với thái độ tràn đầy vui vẻ, tràn đầy sức sống. Hôm nay cũng như mọi khi, Quỳnh nhanh chóng hoàn thành công việc, tới giờ hẹn đã ra về. Ngồi vào chiếc xe đợi ở dưới, Quỳnh đã rất thân quen hỏi:

- Hôm nay chúng ta ăn gì đây?

Tất nhiên người đợi chính là Hào, cậu cười ôn hòa đáp lại:

- Ăn cơm nhà được không?

- Cơm nhà? - Quỳnh nhìn Hào đầy thắc mắc.

- Đúng vậy, anh đã nói với ba mẹ tối nay muốn đưa người yêu về nhà ăn cơm rồi - Hào trả lời nhưng trong lòng lại e ngại, chăm chú nhìn vào vẻ mặt của Quỳnh, chỉ cần cô có một chút không đồng ý thì cậu sẽ lập tức gọi cho mẹ nói buổi cơm hôm nay sẽ dời sang ngày khác, đợi khi nào Quỳnh có sự chuẩn bị tốt rồi mới hẹn lại đi.

Nhưng Quỳnh lại nhíu mày nhìn từ trên xuống dưới của mình làm cho Hào cũng không hiểu làm sao, nhưng thấy cô nhíu mày lại nghĩ cô không đồng ý, Hào đành bất đắc dĩ định gọi cho mẹ hủy buổi hẹn tối nay thì Quỳnh đã lên tiếng:

- Em mặc như vậy có tốt không? Hay là em về nhà thay đồ nha.

Nghe lời nói của Quỳnh, Hào cứ thế ngơ ngác nhìn Quỳnh, mặt đơ ra, không hiểu gì hết, Quỳnh thấy Hào ngồi nhìn mình chẳng trả lời, cô khó hiểu:

- Anh làm sao vậy? Sao anh cứ ngồi đơ ra vậy?

- Há? Không có gì. Anh cứ nghĩ em nhíu mày là không có gì, ai ngờ em lại chỉ lo đồ mặc không đủ đẹp - Hào giật mình trả lời Quỳnh.

Quỳnh phì cười vì hành động của Hào, đúng vậy trước kia cô không muốn tiết lộ về mối quan hệ của hai người nhưng kể từ lúc giải bày nỗi lòng với Hào, cô đã tin tưởng hơn rằng chúng tôi có thể đi xa hơn, nhất là cô tin tưởng người cô yêu, thế nên cô không hề bài xích việc này nữa chỉ e thẹn không biết nói sao với người thân mà thôi, Quỳnh cười dịu dàng nói với Hào:

- Anh nói gì đâu không à, em đang hỏi anh em mặc đồ này có tốt không?

- Đẹp lắm, em đừng nghĩ nhiều, ba mẹ anh thích em như vậy dù em không mặc gì tới họ cũng rất vui - Láy lại tinh thần, Hào trêu chọc.

Quỳnh vỗ nhẹ vào người Hào, giả vờ giận dỗi, chu mỏ oán giận:

- Anh lại trêu chọc em, trêu chọc em nè - Hào bị đánh mà vẫn cười hớn hở, lại giơ tay nhận thua, Quỳnh cũng chẳng thèm để ý đến Hào nữa, đưa ra quyết định - Dù gì giờ về nhà cũng không kịp, tốt nhất là em mua chút quà đi. Anh đừng cười nữa, mau đưa em đi mua quà đi.

Hào cũng thu lại nụ cười, gạt đầu đồng ý, khởi động xe chạy đi.

Sớm hơn giờ hẹn một chút, Hào đã đưa Quỳnh về nhà, vừa bước vào cửa mọi người để bu lại trước cửa hình như muốn nhìn thấy ai đó, nhưng khi thấy Quỳnh đi bên cạnh Hào, hơi lộ vẻ thất vọng khiến cho Quỳnh rất thắc mắc:

- Mọi người sao vậy ạ?

Hạnh đi tới bên cạnh, ôm lấy cánh tay của Quỳnh, đáp lại:

- Mọi người đang đợi nhìn thấy người yêu của anh Hào, mà chỉ thấy em nên mới thất vọng đó.

Từ Nhiễm còn khoa trương, chạy ra mở cửa nhìn qua nhìn lại, rồi chạy vào nghiêng đầu hỏi Hào:

- Anh hai, anh nói đưa người yêu về mà, em đâu thấy ai đâu chứ.

Nghe câu hỏi của Từ Nhiễm, mặt của Quỳnh đỏ hớt lên, thẹn thùng muốn chết nhưng lúc này không ai để ý đến biểu hiện của Quỳnh, chăm chú nhìn đợi câu trả lời của Hào:

- Không phải anh đã đưa về rồi sao - Thấy mọi người nhìn nhau khó hiểu, Hào đành giải đáp - Để con giới thiệu cho - Chỉ vào ông Chính và bà Loan - Đây là ba mẹ anh - Sau đó quay qua ôm vai của Quỳnh trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người - Đây là người yêu của con, Kim Quỳnh.

Mọi người ngạc nhiên đến sững người khiến cho Quỳnh hơi hộp muốn chết, bà Loan là người phản ứng đầu tiên, bà thật sự rất vui mừng khi hai người đó đến với nhau, cười rất vui vẻ đi tới nắm lấy tay Quỳnh, kéo tay cô vào trong, vừa đi vừa trò chuyện, ông Chính cũng đi theo sau, trên miệng nở nụ cười hào lòng. Đã biết trước là sẽ như vậy, Hào cũng mỉm cười bất đắc dĩ, định đi theo thì đã bị Hạnh và Từ Nhiễm kéo lại, Hạnh oán trách:

- Hai người giấu kỹ quá ha. Ngay cả em cũng không hề hay biết gì.

- Đúng vậy, chị Quỳnh cũng chẳng tiết lộ, hai người vậy là không được nha. Tính toán thế nào mới tốt đây - Từ Nhiễm tiếp lời.

Hào biết sai đành nhận lỗi:

- Rồi, bọn anh sai rồi, ngày mai anh sẽ mời hai em ăn cơm chịu tội được không?

Hạnh và Từ Nhiễm thấy Hào có thành ý như vậy nên rất đặc ý nắm tay nhau rời đi, họ vốn chẳng trách hai người đó nhưng chỉ muốn trêu chọc lấy oai thôi, Hào thấy vậy cười bất đắc dĩ, đi theo bọn họ vào trong.

Trên bàn ăn, bà Loan không ngừng gấp thức ăn vào chén của Quỳnh, hỏi thúc cô sum nhiều vào, Quỳnh cũng cười dịu dàng gấp thức ăn vào chén bà, đáp lại:

- Mẹ cũng ăn đi.

Bà Loan cười rất hớn hờ, không ngừng gạt đầu, cả khuôn mặt tràn đầy vui vẻ. Thấy vậy, Từ Nhiễm cũng trêu chọc:

- Nhìn mẹ kia, mẹ cười không khép miệng lại được luôn kia.

- Con đó, chỉ biết trêu chọc mẹ thôi. Con mà tốt bằng một phần mười thì mẹ sẽ cười không khép miệng - Bà Loan liếc mắt nhìn Từ Nhiễm, phản bác cô.

Từ Nhiễm biết mẹ không hề tức giận thiệt nên rất tự nhiên đáp lại:

- Vậy thì mẹ mau mau cưới chị Quỳnh cho anh hai thì mẹ sẽ có thêm một cô con gái tốt rồi đó.

Mọi người đều cười vang vì lời nói của Từ Nhiễm, riêng Quỳnh thì thẹn thùng, mặt đỏ ửng cả lên, cúi gằm mặt, thấy vậy tiếng cười càng to hơn. Không khí ấm áp tràn đầy bàn ăn, tiếng cười len lỏi khắp căn phòng.

Đang ăn cơm, Từ Nhiễm như nhớ lại gì đó, ngược mặt nhìn Hào nói:

- Anh hai, sáng ngày mốt Vi An sẽ về đó.

- Vi An sắp về. Mới đây đã một năm rồi sao? - Hào hỏi lại.

Nghe một cái tên lạ, Quỳnh ngạc nhiên thắc mắc:

- Vi An, Vi An là ai vậy?

- Vi An là bạn thân lớn lên từ nhỏ của Từ Nhiễm, ba mẹ của con bé là bạn thân của ba mẹ anh, hồi nhỏ con bé có một khoảng thời gian sống ở đây, có thể nói là lớn lên chung với bọn anh - Hào ôn hòa giải đáp thắc mắc của cô.

Quỳnh ak lên hiểu ra, nhớ ra cái gì đó tiếp tục hỏi:

- Vậy sao em chưa từng gặp cô ấy?

- Vi An đã tham gia chương trình trao đổi học sinh ở Anh một năm, ngày mốt sẽ trở về đó - Từ Nhiễm giải thích, sau đó rất vui mừng đề nghị - Hay là chị đi đón cậu ấy với em đi, em giới thiệu hai người làm quen.

QUỳnh cũng rất tò mò Vi An là cô gái như thế nào mà trong cả giọng nói của Hào và Từ Nhiễm đều có sự yêu thích vô cùng đối với cô ấy nên rất vui vẻ gạt đầu đồng ý.

Quỳnh chịu tiết lộ mối quan hệ của hai người có phải đồng nghĩa cô đã tin tưởng vào tình yêu của hai người. Vi An là ai, cô ấy là bạn hay là vật cản trong mối quan hệ này?

Bạn đang đọc truyện *Âm Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Thầm mến

Tại sân bay, cũng ở phòng chờ mà lần đầu tiên Hào và Quỳnh gặp nhau, hai người ngồi dựa vào nhau nói về kỉ niệm và cảm xúc ngày hôm đó, Từ Nhiễm ở bên cạnh vui mừng, rốt cuộc tình cảm của hai người họ đã có kết quả rồi, cô thật sự vui cho hai người họ. Một lát sau, có thông báo máy bay hạ cánh, nhiều người lũ lượt vào phòng chờ, ai cũng mặt mày hớn hờ nhìn xung quanh tìm người thân, chốc lát một cô gái bước vào, chỉ mặc quần jeans áo sơ mi đơn giản nhưng vẫn không che đi nét mê lị, thanh nhã của cô ấy. Thấy cô gái đó, Từ Nhiễm đã vội vàng chạy đến, giọng đầy mừng rỡ la lên:

- Vi An.

Cô gái được gọi, quay sang nhìn Từ Nhiễm, ánh mắt cũng đầy mừng rỡ, kêu:

- Từ Nhiễm.

Hai cô gái vui vẻ ôm nhau, Hào và Quỳnh cũng tay trong tay bước đến, sau khi hai người kia bình tĩnh lại, Vi An mới nhìn thấy Hào, ánh mắt lóe lên niềm vui nhưng khi nhìn thấy Quỳnh đang mỉm cười dịu dàng nắm tay đứng bên cạnh Hào thì nụ cười vừa nở hình như cứng lại, người dờ ra, cứ đứng nhìn Quỳnh như vậy. Mới ánh nhìn đầu, Quỳnh đã có thiện cảm với cô gái mới gặp này, thân thiện chào hỏi:

- Chào em, Vi An.

Nghe Quỳnh chào hỏi, Vi An mới phục hồi tinh thần, thu lại tất cả bình tĩnh, nở một nụ cười tiêu chuẩn chào:

- Chào chị. Xin lỗi, em không biết chị là ai?

Từ Nhiễm này giờ vẫn đứng bên cạnh Vi An chuyển sang ôm lấy cánh tay Quỳnh, hớn hờ giới thiệu:

- Đây là chị dâu tương lai của mình đó, chị ấy tên là Hoàng Kim Quỳnh - Quỳnh búng nhẹ vào mũi Từ Nhiễm, mắng yêu:

- Nghịch ngom.

Nhìn hành động qua lại của hai người họ, Hào cũng phì cười, riêng một người khác thì ánh mắt âm thầm, Hào hỏi thăm:

- Vi An em có mệt không? - Thấy Vi An cười cười lắc đầu, mới đề nghị - Thôi chúng ta về nhà rồi nói chuyện - Hào nói xong rồi thì đưa tay cầm hành lý trong tay Vi An.

Vi An theo thói quen muốn từ chối thì Quỳnh đã đưa tay cầm tay cô, Từ Nhiễm kéo tay kia, Quỳnh vỗ vỗ tay Vi An, giọng nói trầm ấm:

- Để anh ấy cầm hành lý đi, chúng ta đi.

Trên xe của Hào, Từ Nhiễm và Vi An ngồi xe trò chuyện rôm rả, Quỳnh thì ngồi ghế bên cạnh chỗ lái, nói chuyện với Hào. Hào đề nghị:

- Anh đưa em về công ty trước.

- Được. lát anh tới công ty rồi gọi cho em nha - Quỳnh đồng ý.

Hào gật đầu đồng ý nhưng vẫn mở miệng dặn dò:

- Trưa nay, anh có cuộc hẹn không cùng ăn cơm với em được, em nhớ phải ăn đó.

- Vậy anh làm đồng hồ báo thức báo em ăn cơm là được rồi - Quỳnh trêu chọc, cô biết dù Hào có dặn dò tới lúc đó cũng sẽ gọi nhắc cô ăn trưa, cô đã quá quen với nó nên mới lấy điều này trêu chọc Hào quá nhiều chuyện nhưng trong lòng lại ngọt như mật.

Bị trêu chọc mà mặt không đổi sắc, Hào vẫn bình thản thừa nhận:

- Được thôi.

Quỳnh cũng phì cười với sự mặt dày của Hào, đánh yêu một cái nhẹ lên vai của Hào, cậu cũng cười to, hai người ngồi ghế sau, Từ Nhiễm thấy họ như vậy rất vui mừng, Vi An miệng nở nụ cười nhưng trong tâm lại chưa xót, ghen ngào, đôi mắt ánh lên nét buồn bã. Có một điều Vi An chưa bao giờ nói ra, cô lâu nay thăm mền Hào, từ nhỏ lớn lên bên anh, có thể nói đối với cô Hào là thần tượng, là cái gương của cô. Vì thế, Vi An đã thích Hào từ lâu, cô cố gắng hết mình để trở thành một người xứng với anh ấy nhưng không ngờ cô chỉ đi một năm trở về bên cạnh Hào đã có một người con gái khác. Nhưng cô không hề ghét Quỳnh, bởi cô thấy Quỳnh không chỉ xinh đẹp, trang nhã mà tính tình lại rất tốt. Tuy chưa tiếp xúc nhiều nhưng cô cảm nhận được từ người cô ấy toát lên sự độc lập, quyết đoán rất giống trên người của Hào, hai người họ thật sự rất hợp. Chỉ là trong lòng cô có chút cảm giác không cam tâm thôi, tạm thời chưa chấp nhận được thôi, nên trong lòng buồn bã thôi. Một lát sau, Quỳnh quay người, cười nói với Vi An:

- Vi An, hôm nay chị có việc ở công ty phải xử lý, em về nhà nghỉ ngơi trước, bữa sau chị mời em ăn cơm được không? - Lấy lại tinh thần, Vi An gật đầu đồng ý, biểu tình trên mặt rất tự nhiên nhưng lại tự nhiên đến kì lạ, chỉ là Quỳnh không để ý, quay sang nói chuyện với Từ Nhiễm - Từ Nhiễm, hôm nay cho em nghỉ một hôm ở với Vi An nha, ngày mai phải đi làm lại đó.

Từ Nhiễm nghe vậy ngay lập tức hớn hờ đồng ý, Vi An thì lại tò mò thắc mắc:

- Đi làm, Từ Nhiễm cậu đi làm rồi sao? Không phải cậu không thích đến H&K sao? - Lần trước khi Từ Nhiễm đến H&K làm việc, cô đã nghe cô ấy oán giận rất nhiều sau đó chỉ làm vài ngày đã không chịu đến đó nữa mà.

- Cho xin đi, cho mình tiền mình cũng không đến đó làm nữa. Mình là đến Nhân Ái, công ty của chị Quỳnh làm việc đó, nói cho cậu biết mình làm việc ở đó rất vui - Câu trước thì oán hận, câu sau Quỳnh đã hớn hờ kể lại.

Quỳnh nghe họ trò chuyện, đưa ra đề nghị:

- Vi An, chắc là em bằng tuổi của Từ Nhiễm, em có muốn đến công ty của chị thực tập lấy kinh nghiệm không?
- Cảm ơn chị, em sẽ cân nhắc xem sao - Thấy lời đề nghị của Quỳnh hấp dẫn nhưng cô cũng có chỗ khó xử nên hứa sẽ xem xét.

Quỳnh chưa kịp đáp lại, thì Hào đã cắt ngang:

- Lần sau gặp mặt rồi bàn đi. Tới công ty của em rồi kìa, mau vào đi - Nói xong cũng nhanh chóng bước xuống muốn mở cửa xe cho Quỳnh.

Quỳnh cũng đồng ý như vậy, chào tạm biệt hai người họ, Từ Nhiễm thì quay sang Vi An hôn hờ thuyết phục cô đến Nhân Ái làm việc, cô ấy nghĩ hai người họ nếu cùng đi làm cùng về thì vui biết chừng nào nhưng Vi An tâm thần đã bay ra cửa xe từ lâu, nhìn Hào và Quỳnh lưu luyến từ biệt, không biết nói gì mà Quỳnh hôn nhẹ lên má Hào rồi xấu hổ chạy vào công ty, Hào thì cười nhìn theo, ánh mắt đầy vẻ cưng chiều yêu thương. Cô càng nhìn càng cảm thấy hai người thật sự rất hợp, Quỳnh lại xinh đẹp tốt bụng nhưng tình cảm của cô phải làm sao đây?

Nhìn những biểu hiện này có lẽ Vi An là một cô gái tốt nhưng tình cảm của cô ấy với Hào phải chăng trở thành một khúc mắc trong lòng Quỳnh?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lại có chuyện

Từ nhỏ lớn lên bên nhau, Hào cũng yêu thương Vi An như em gái, không khác gì Từ Nhiễm nên cậu không mấy may để ý đến tình cảm của Vi An dành cho mình. Quỳnh cũng biết điều đó, nên cô cũng cố gắng tạo quan hệ tốt với Vi An, bước đầu tiên là mời Từ Nhiễm và Vi An ăn cơm. Tối hôm sau, họ đã hẹn nhau ở nhà hàng Royal, vừa ngồi vào bàn, Từ Nhiễm đã rất năng nổ cầm thực đơn gọi món:

- Hôm nay anh hai mời đó, Vi An, xem xem cậu muốn ăn gì, chúng ta phải ăn sạch túi tiền của anh ấy - Coi thực đơn thảo luận - Hay là ăn hải sản đi được không?

Vi An chưa trả lời thì Hào đã lên tiếng phản đối:

- Gọi gì nhưng không được gọi cua. Quỳnh dị ứng với nó.
- Không sao, gọi cho ba người ăn đi, em ăn món khác - Quỳnh không đồng ý, cười ôn hòa đưa ra đề nghị.

Hào vẫn định phản đối thì Vi An đã hòa giải:

- Không cần đâu. Em cũng không thích ăn cua lắm, dơ tay nữa - Quay sang Từ Nhiễm nháy nháy mắt hỏi - Đúng không Từ Nhiễm?

Từ Nhiễm hiểu ý gật đầu đồng ý, gọi món khác. Quỳnh lại quay sang hơi oán trách nhìn Hào, Hào thì kéo tay Quỳnh như nắn nỉ, không biết nói gì Quỳnh lại phì cười. Nhìn cảnh này, Vi An lại chưa xót, quen biết Hào từ trước đến nay cô biết anh là người con trai tốt nhưng lại có chút vô tâm, ít để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt, như quen biết cô nhiều năm Hào chưa bao giờ để ý cô thích ăn gì nhưng giờ anh lại nhớ Quỳnh dị ứng với cua, qua đó có thể thấy anh yêu cô ấy nhiều như thế nào. Vi An không muốn nghĩ nhiều nữa, giả bộ làm lơ cùng Từ Nhiễm gọi món. Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ, càng nói chuyện Vi An càng hiểu thêm về Quỳnh, càng yêu thích cô gái đầy hiểu biết lại tâm lý này. Đúng là không sai khi ba mẹ Hào và Từ Nhiễm đều yêu thích Quỳnh.

Bỗng tiếng điện thoại của Quỳnh reo lên: "Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights...". Quỳnh dừng tay, cười xin lỗi:

- Em nghe máy đã - Sau đó mới bắt điện thoại - Alo, thư kí Hà. Có chuyện gì vậy? - Không biết bên đầu dây nói gì làm cho Quỳnh biến sắc, đôi mắt tối sầm, lạnh lùng đáp lại - Tôi sẽ lập tức đến đó giải quyết - Cúp máy, cả người cô hình như toát ra vẻ lạnh lùng đến đáng sợ nhưng cảm nhận được ánh nhìn tò mò đến từ ba người khác vội thu lại biểu tình trên mặt, ngược đầu thể hiện sự tự nhiên đến kì lạ nói với mọi người:

- Chị có chút việc bận rồi, mọi người ăn trước đi, lần sau chị sẽ mời bọn em đi shopping ăn cơm nha.

Biết Quỳnh thật sự có việc, Vi An và Từ Nhiễm đều mỉm cười đồng ý. Hào đề nghị:

- Anh đưa em đi.
- Không cần đâu, em tự đi rồi - Quỳnh từ chối, ánh mắt đầy vẻ kiên quyết không cho từ chối làm cho Hào ngờ ngác gật đầu đồng ý, đến lúc cậu phản ứng lại thì Quỳnh đã chào tạm biệt hai người kia đi rồi.

Từ Nhiễm than thở:

- Sao không đợi ăn xong rồi đi chứ. Thôi chúng ta ăn đi.

Hào nhú mày, nghĩ nghĩ cái gì đó, không yên tâm bụng đứa nói:

- Anh phải đi xem Quỳnh sao. Hai đứa ăn đi, để anh tính tiền cho.

Vì An và Từ Nhiễm chưa nói gì thì Hào đã quay người chạy đi, để Từ Nhiễm ở đằng sau oán trách:

- Sao không đợi ăn xong rồi đi chứ?

Vì An thì nhú mày nhìn theo, lòng lại thêm buồn, đây là lần đầu tiên cô thấy Hào mất bình tĩnh như vậy. Lần này về cô thật sự nhìn thấy nhiều mặt khác nhau của Hào như vậy, nhưng những điều này càng khiến cô chưa xót hơn vì những điều này không phải dành cho cô.

Quỳnh đi ra đã nhanh chóng bắt một chiếc taxi, Hào đuổi theo ra cũng không kịp, đành lấy xe đuổi theo.

Ở cục cảnh sát thành phố S, Quỳnh vừa bước vào đã thấy Kiệt và bà Hồng ngả ngón ngồi đó, gây ra chuyện cũng không có ý có lỗi, Quỳnh tức điên lên, bước vào đập bàn mắng:

- Cậu không nên thân được sao? Lỗi sau còn lớn hơn lỗi trước. Cậu nghĩ tôi là thần tiên chắc lần nào cũng giải quyết được sao?

Kiệt nghe vậy cũng chẳng thêm sợ, giờ lại trò cù móc điện thoại, vô lại đe dọa:

- Vậy thì tôi gọi ba đến giúp tôi.

Có câu tát nước vỡ bờ, lời đe dọa của Kiệt lần nào cô cũng nghe, lần nào cô cũng nhin nhưng Quỳnh đã nhin đủ rồi, hành động lần này của Kiệt như nước vỡ bờ khiến cho Quỳnh càng thêm tức, giật lấy điện thoại quăng vào tường vỡ nát, hét lên:

- Cậu dám sao? Nếu cậu dám gọi tôi gọi giùm cậu, thử xem ba đến cậu có phải ngồi tù không?

Chưa bao giờ thấy Quỳnh phát giận lớn như vậy, Kiệt cũng sợ hãi đến tái mặt, nhưng bà Hồng cũng mạnh miệng phản bác:

- Cô làm sao dám chửi người bừa bãi như vậy? Chỉ một câu giúp hay không giúp đây?

Lúc này, cơn tức này đã lên não, Quỳnh quyết định phải mắng cho đủ mới dừng lại:

- Bà câm miệng cho tôi, hai người ăn của tôi, dùng của tôi, tại sao còn dám gây chuyện. Tôi nhắc cho bà nhớ ba tôi chưa đăng kí kết hôn với bà, bà mãi mãi chỉ là người tình của ba tôi thôi - Chỉ Kiệt - Còn cậu ta chỉ là đứa con danh bất chính ngôn bất thuận của ba tôi thôi. Tôi giúp các người là tôi nhân hậu, không giúp các người tôi cũng không sai. Bà tin tôi bỏ mặc các người không, kẻ thứ ba?

Ba chữ "kẻ thứ ba" như chọc trúng chỗ đau của bà Hồng, bà ta phát điên lên, khuôn mặt giận dữ đưa tay muốn tát Quỳnh nhưng chưa tát thì đã có bàn tay khác nắm lấy tay bà, quay sang đã thấy một người trừng mắt rất tức giận, ánh mắt tóe lửa nói:

- Đừng nói với tôi là bà định đánh cô ấy.

Thấy người đến là Hào, Quỳnh ngạc nhiên, đứng hình, cứ thế ngơ ngác nhìn Hào, bà Hồng không biết cậu ta là ai, thắc mắc:

- Cậu là ai?

- Tôi là bạn trai của người mà bà mới định đánh đó - Quay sang đỡ Quỳnh ngồi xuống, trấn an - Em ngồi đi, chuyện này anh sẽ giải quyết - Quay sang bà Hồng và Kiệt - Bà ngồi xuống cho tôi, chuyện này tôi giải quyết - Giọng điệu vô cùng nghiêm khắc.

Bí mật Quỳnh muốn giấu cũng đã lộ diện, tâm hai người họ cũng gần nhau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Giải đáp

Giải quyết xong mọi chuyện, Hào và Quỳnh ra về với thái độ cười ngả ngón, không chút hối cải nào của Kiệt và bà Hồng, không khí trên xe im lặng đến đáng sợ, Quỳnh thì thấy khuôn mặt lạnh lùng của Hào, biết cậu đang rất tức giận cũng sợ hãi không biết làm sao, lo lắng muốn mở lời nhưng chữ đã đến khóe miệng vẫn chẳng thốt ra câu nào làm cho cô gấp muốn chết. Hào thì trong lòng đang dậy sóng, liên hệ giữa những gì cậu biết và cậu nghe thì cậu đã biết bọn họ là ai, nhưng cái khiến cho cậu tức giận là trải qua nhiều chuyện như vậy mà Quỳnh vẫn chưa đủ tin tưởng với cậu, ngay cả chuyện quan trọng

thế này cũng giấu cậu. Nhưng trong đó còn có sự đau lòng, người con gái cậu yêu đã chịu bao nhiêu nỗi đau, bao nhiêu thứ đã đổ dồn lên đôi vai nhỏ gầy của cô, đau lòng cho sự cô độc, đau lòng cho sự kiên cường của cô. Nỗi đau này găm nhăm trái tim cậu, làm lòng cậu như ai cào ai xé, cậu chỉ muốn giết chết những người gây thương tổn đến cô.

Đến cổng nhà Quỳnh, Hào vẫn chẳng nói câu gì, chỉ dừng xe bảo với giọng điệu rất bình tĩnh:

- Em vào nhà đi.

Quỳnh biết lần này là lỗi của mình, muốn giải thích và nhận lỗi:

- Anh Hào, em... - Quỳnh chưa nói hết câu thì Hào đã cắt ngang:

- Bây giờ chúng ta không ai bình tĩnh cả, em vào nhà trước đi, khi khác lại nói chuyện - Hào lạnh tanh đáp lại, kìm chế cơn giận dữ của mình.

Hiểu lúc này không phải là lúc thích hợp để giải thích, Quỳnh đành nghe theo lời Hào, vào nhà trước, lúc khóa cửa nhìn Hào lái xe đi, mới thờ dãi chán nản đi vào nhà. Bà Lan vẫn còn thức, đang ngồi xem ti vi, thấy Quỳnh về mà ưỡ ỏi bảo cô ngồi xuống lên tiếng hỏi thăm:

- Sao vậy con? - Giọng nói ấm áp trêu mếu khiến cho lòng cô cũng ấm áp.

- Con với anh Hào cãi nhau - Quỳnh ỉu xiu đáp lại.

Bà Lan hiểu ý, có đôi nào yêu nhau mà lâu lâu không có chút tranh cãi nên bà không lấy làm lạ, cũng không muốn truy hỏi xem là chuyện gì vì chắc chắn con bé cũng không nói, từ khi còn nhỏ con gái bà đã rất có chủ kiến, chuyện gì con bé muốn nói thì sẽ nói thôi, bà chỉ vuốt nhẹ mái tóc Quỳnh, nhỏ nhẹ khuyên:

- Gỡ chuông phải tìm người buộc chuông con ak, hai đứa nên ngồi xuống giải thích rõ ràng với nhau, đôi khi con phải biết xuống nước đó không phải là con yếu thế mà là con dung hòa mối quan hệ của con.

Quỳnh cũng dựa vào lòng của bà Lan, lòng bình yên, hơi chút trẻ con oán giận:

- Nhưng anh phải nghe con giải thích mới được chứ.

- Nó không nghe con giải thích thì con dùng hành động thiết thực. Mẹ nghĩ Hào cũng không giận con lâu được đâu, nó yêu chiều con gái cưng của mẹ lắm - Lâu lắm không thấy những biểu tình trẻ con này của con gái, bà Lan thật sự vui mừng, vẫn vuốt nhẹ mái tóc của Quỳnh, ôn hòa chỉ bảo cho cô. Bà tin Quỳnh sẽ xử lý thật tốt chuyện này, với lại bà biết Hào là một chàng trai tốt lại rất chiều chuộng, yêu thương Quỳnh, hai đứa nó cãi nhau mà thắng bé còn đưa Quỳnh về thì bà nghĩ chỉ là mâu thuẫn nhỏ thôi, chỉ cần con gái bà xuống nước chút là ok.

Quỳnh cũng không muốn kéo dài chuyện này quá lâu, sáng hôm sau cô đã nhắn tin cho Hào:

"Tối nay, em sẽ đưa anh đến một nơi, em nghĩ nó sẽ giải đáp thắc mắc của anh". Và nhanh chóng được Hào đáp lại đồng ý khiến cho cô yên tâm, biết là anh ấy đã bình tĩnh hơn.

Đúng lời hẹn, Quỳnh đưa Hào đến một khu chung cư ở ngoại ô thành phố, tuy không quá sang trọng nhưng lại được cái sạch sẽ, không khí trong lành. Vừa đứng trước chung cư, cả người Quỳnh toát lên sự lạnh lẽo đáng sợ, đôi mắt nhìn chung cư đầy sự gầy dựa, có bi thiết có hận thù, cảm nhận được tâm trạng thay đổi của cô, Hào đi đến bên cạnh nắm chặt lấy tay Quỳnh như sưởi ấm tâm hồn giá băng của cô, như truyền thêm sức mạnh cũng như nhắc nhở cô đã có cậu ở đây, cô không phải chỉ có một mình. Quỳnh cảm nhận được hơi ấm Hào truyền đến làm bình ổn tâm trạng xáo trộn của cô, làm cho cô biết cô không cô độc, cô trả cho Hào một nụ cười rục rờ. Hai người đi đến trước một căn nhà, bấm chuông cửa đợi một lúc, có người một phụ nữ trung niên mở cửa thấy là Quỳnh, cung kính gọi:

- Chào cô chủ - Nhưng ánh mắt lại quan sát Hào bởi Quỳnh chưa bao giờ đưa ai đến đây.

Là người giúp việc đã lâu trong căn nhà, dù Quỳnh ít đến nhưng cũng biết nhờ bà rất nhiều nên cô cũng gần gũi đáp lại:

- Di Vân, di có khỏe không?

- Dạ tôi rất tốt. Cô chủ vẫn tốt chứ? Tôi thấy cô ốm hơn nhiều đó - Bà Vân cảm nhận được sự quan tâm của cô gái này, trong lòng cũng ấm áp trả lời Quỳnh.

- Đâu có con khỏe lắm mà di Vân - câu trước thì rất bình thường nhưng câu sau thì lại lạnh lùng - Ông ấy đâu?

Bà Vân quá hiểu cô chủ của mình tuy cô luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng lại rất quan tâm ông chủ, người ta nói quả không sai càng yêu nhiều thì càng hận nhiều, bà chắc mỗi lần nhìn thấy ông chủ, cô chủ phải gầy dựa rất lâu nên bà cũng bắt đầu chẳng biết làm sao, đáp lại cô:

- Ông chủ đang xem tivi trong nhà, mời hai người vào nhà.

Quỳnh đứng nhìn cửa mà chần chờ không muốn đi vào, là Hào kéo cô vào trong, nãy giờ nghe họ trò chuyện cậu đã đoán được người trong nhà là ai, đã đến đây cậu mong cô thành thật đối mặt với tất cả.

Ông chủ trong lời nói là ai? Nó sẽ giải đáp thắc mắc của Hào không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tình hận

Hào và Quỳnh vừa bước vào cửa đã có tiếng nói từ bên trong vọng ra:

- Chị Vân, là ai đến vậy?

Nghe tiếng nói này Quỳnh như cứng đờ, đã 2 năm qua cô rất ít đến đây, dù có đến cũng đến lúc ông ấy đã ngủ, rất ít khi chính diện gặp mặt, chỉ nghe tiếng nói đã khiến cho tâm trạng cô rung lên dữ dội, yêu hận đan xen, cả hai tâm trạng cứ thế đánh nhau giành vị trí chiếm cứ trái tim cô. Hào càng siết chặt tay Quỳnh, bình ổn tâm trạng xáo trộn của Quỳnh. Bà Vân lên tiếng đáp lại:

- Dạ là cô chủ đến.

Bà Vân vừa nói xong thì Hào đã kéo tay Quỳnh đi vào bên trong, thấy trên sofa một người đàn ông chắc cũng trạc tuổi ba cậu nhưng lại trông tiêu tụy hơn rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, đôi môi tím tái, người gầy gộc xát xò, nhưng đôi mắt sáng rỡ vui mừng nhìn Quỳnh và nghiêng ngả đánh giá cậu. Nhìn thấy vậy, trong đôi mắt lóe lên một tia đau lòng nhưng rất nhanh bị che dấu, chỉ lạnh nhạt hỏi thăm:

- Ông có khỏe không? - Giọng nói lạnh lùng nhưng câu hỏi vẫn thấy được sự quan tâm mà Quỳnh cố tình che dấu.

Không khó để nhận thấy những điều đó, ông Bình trả lời với giọng điệu vui mừng hơn hớn:

- Ba khỏe lắm, con thế nào? Trông con gầy hơn nhiều đó.

Biết mình đã bất giác để lộ sự quan tâm, Quỳnh hơi mất tự nhiên:

- Tôi không sao. Ông tự lo cho mình đi.

- Còn cậu là ai? - Quá quen với thái độ trong lạnh ngoài nóng của cô, ông Bình cũng không để ý lắm, quay sang chú ý người nãy giờ vẫn đứng bên cạnh Quỳnh, đã hai năm qua cô chưa bao giờ đưa người đến đây, nên có một điều chắc chắn người mà Quỳnh đưa đến đây là người cô tin tưởng nhất. Vì vậy, ông không nhịn được nghi ngờ hỏi.

- Bạn của tôi - Quỳnh lại đáp với thái độ lạnh tanh không tình cảm.

Đưa cho Quỳnh một ánh mắt hơi trách móc, thấy Quỳnh im lặng quay đi, không nói gì nữa, Hào mới trả lời thắc mắc của ông Bình:

- Xin chào chú, con là Bùi Đức Anh Hào, người yêu của Quỳnh - Mới quay qua Quỳnh dặn dò - Quỳnh, em đi xuống dưới lấy trái cây với nước đi, anh nói chuyện với chú được rồi - Biết Quỳnh không được tự nhiên, Hào cũng không ép cô, cho cô một bậc thang đi xuống.

Ông Bình cũng hiểu được điều đó và rất tán thành cách làm của Hào, với lại ông cũng muốn nói chuyện với chàng trai này, đợi Quỳnh nghe lời Hào đi về phía bếp, ông mới đề nghị:

- Cậu ngồi đi - Hào ngồi xuống chỗ đối diện, ông Bình mới mở lời - Con bé chịu đưa cậu tới đây đủ thấy cậu có vị trí quan trọng như thế nào đối với con bé, chắc cậu đã biết về chuyện quá khứ, tuy không đủ tư cách lắm nhưng tôi vẫn muốn cậu hứa với tôi phải yêu thương con bé.

- Chuyện gì người khác biết tôi biết ngay cả chuyện người khác không biết tôi cũng biết. Chuyện mà Quỳnh đã trải qua, những đau khổ, tủi nhục biết bao năm qua của cô ấy đều do chú trực tiếp hoặc gián tiếp tạo ra nên để tôi giống như các chàng trai đến thăm ba của người con gái mình yêu, yêu quý, thân thiện, gây ấn tượng tốt với chú thì không thể nào. Nhưng tôi có thể kính trọng chú như một trưởng bối, còn việc yêu thương Quỳnh là trách nhiệm cuộc đời này của tôi - Hào bình tĩnh nói ra suy nghĩ của mình, đối với ông Bình, Hào vẫn có sự oán giận bởi những thứ Quỳnh trải qua, gánh vác đều do người đàn ông này gây ra.

Ông Bình nghe được chẳng những không giận mà còn rất vui vì người con trai này rất có chính kiến, yêu ghét rõ ràng, không vì ông là ba ruột của Quỳnh mà tỏ ra thân thiện với ông mà bình tĩnh nói lên cảm giác của cậu bởi người con gái cậu yêu hận ông. Tuy vậy, Hào vẫn rất khách khí lịch sự với ông, thể là đủ, còn thái độ của Quỳnh thì ông chỉ biết thờ dãi:

- Tôi không trách cậu, là do tôi trước kia đã làm sai quá nhiều, ngày trước tôi vì trọng nam khinh nữ mà bỏ rơi mẹ con Quỳnh, cái gì cũng có nhân quả báo ứng của nó, và quả báo của tôi đã đến, sự nghiệp mà tôi gây dựng cả đời phút chốc tiêu tan, cuối đời còn bị bệnh tật quẩn thân. Chỉ tội cho đứa con gái này, nó không đủ nhẫn tâm đã đưa tôi về đây, thuê người chăm sóc, tận tình chữa bệnh cho tôi đã hai năm qua. Điều này khiến tôi càng thêm hổ thẹn, có lần muốn từ bỏ cuộc sống này để không làm gánh nặng cho con bé nhưng con bé đã nói với tôi: "Ông đã gây ra nhiều lỗi lầm như vậy mà muốn chết đi dễ dàng vậy sao. Ông nhất định phải sống để chuộc tội mà ông gây ra" - Nói tới đây, ông Bình nở nụ cười chua chát - Con bé ngoan đó, nó nghĩ tôi

không biết nó nghĩ gì sao, nhưng tôi đã thất hứa với con bé nhiều lần rồi nếu con bé muốn tôi sống thì tôi phải cố gắng sống chứ - Ông Bình vỗ vào vai Hào, tin cậy can đảm - Tôi không mong cậu làm gì nhiều, chỉ mong cậu nhìn thấy điều mà người khác không thấy, thấy con bé buồn bã, đau lòng sau nụ cười rực rỡ, thấy sự mệt mỏi tột cùng ẩn sau khuôn mặt bình tĩnh của Quỳnh. Như thế là đủ, cậu hiểu chứ?

- Tôi hứa với chú - Hào gật đầu cam đoan.

Từ lúc đó đến lúc rời khỏi nhà, Quỳnh không nói thêm với ông Bình câu nào nhưng mà can đảm rất nhiều điều cho bà Lan, từ đó có thể thấy cô rất quan tâm ba của mình nhưng chỉ là chưa thể nào buông bỏ được chuyện quá khứ mà thôi. Hai người lái xe lên đỉnh núi, đứng đó đón những cơn gió lạnh ùa vào làm dịu đi tâm trạng xáo trộn của cô, Quỳnh mới bình tĩnh kể lại:

- Hai năm trước, em gặp lại ông ta, lúc đó em vẫn hận ông ta vì những gì ông ta đã gây ra cho mẹ con em nhưng lại không thể làm ngơ khi thấy ông ta đang chiến đấu với căn bệnh ung thư dạ dày quái ác. Giây phút đó em đã đấu tranh tư tưởng rất nhiều, muốn mặc kệ để ông ta tự sinh tự diệt, nhưng lại không đành lòng. Và thật sự em đã không làm được, em vẫn tìm nhà, chữa bệnh, kiếm người chăm sóc cho ông ta, không những vậy còn gánh thêm hai mẹ con đáng hận kia nữa. Em thật hận mình không đủ nhẫn tâm, để bọn họ được đằng chân lân đằng đầu. Chuyện này em không phải muốn giấu anh mà đạo này bọn họ yên tĩnh đến kì lạ, em lại đắm chìm trong hạnh phúc nên em lại quên kể chuyện này với anh, hôm qua xảy ra chuyện em chỉ theo thói quen muốn tự mình xử lý mọi chuyện mà quên mất còn có anh. Em xin lỗi anh.

Nghe từng lời cô kể lại, Hào chỉ cảm thấy đau lòng chứ làm sao lại trách Quỳnh, càng hiểu thêm về cô thì càng yêu cô hơn, cô quyết đoán, độc lập nhưng cũng yếu đuối và niềm tình thân. Hào ôm Quỳnh từ phía sau, đầu để trên vai cô, ầm ập nói với cô:

- Anh không trách em, hôm qua anh mất bình tĩnh không phải vì giận em mà là giận chính mình, anh cứ ngỡ đã hiểu về em nhưng không biết đằng sau nụ cười của em còn ẩn giấu một nỗi buồn. Anh hận mình không thể thay em gánh vác tất cả, anh biết em không có thói quen nhưng em hãy nhớ có anh ở đây. Chỉ cần em mệt mỏi thì anh đã ở bên cạnh em, giúp em chống đỡ thế giới này.

Cảm nhận được sự quan tâm của anh, Quỳnh thấy ấm áp trong lòng biết bao vì từ nay cô đã không còn một mình nữa, cô hứa với Hào.

Khi yêu một người, ta phải cùng người đó chia sẻ buồn vui trong cuộc sống, không phải vì tò mò mà để thấu hiểu nhau hơn, dung hòa cuộc sống của nhau, ta phải nhìn thấy những điều người khác không thấy ẩn sâu trong lòng người mình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Bất an

Được Từ Nhiệm bỏ công thuyết phục, Vi An đứng như dự kiến đến Nhân Ái làm việc. Đó là cơ hội để ba người trở nên thân thiết, hiểu nhau nhiều hơn. Vi An từ ngày bắt đầu làm việc, tiếp xúc nhiều hơn với Quỳnh càng cảm thấy tính cách của Quỳnh có nhiều điểm giống với Hào, hèn gì lại dễ thông cảm thấu hiểu nhau hơn. Quỳnh độc lập, quyết đoán nhưng lại dịu dàng, tuy lạnh lùng nhưng lại rất ấm áp, quan tâm người thân thiết với cô, kiên quyết, chưa bao giờ bỏ qua cho đối thủ nhưng lại hiền lành, tốt bụng, hay giúp đỡ người gặp khó khăn. Hiểu thêm về Quỳnh, cô càng yêu thích cô ấy hơn, không hề có ý định chen ngang giữa hai người họ, quyết định chỉ thầm lặng quan tâm Hào thôi. Còn Quỳnh, với giác quan thứ sáu của con gái cộng thêm tâm tư tình tứ của cô, Quỳnh nhanh chóng nhận ra tình cảm của Vi An dành cho Hào nhưng cô ấy cũng không chen ngang hay phá hoại tình cảm của bọn họ mà chỉ yên lặng quan tâm Hào nên cô tuy có bất an nhưng lại không ghét cô gái này. Quỳnh đã từng thử tìm hiểu xem Hào có biết về tình cảm của Vi An hay không nhưng cậu vẫn chẳng biết gì nên cô thoáng yên tâm hơn.

Hôm nay, Hào mời ba người họ đi ăn cơm, đây là điều thường xảy ra nên họ cùng nhau dùng cơm, trò chuyện rất vui vẻ, đang nói chuyện bất chợt tiếng chuông điện thoại của Vi An vang lên. Không biết bên đầu dây nói gì mà Vi An dừng lại, cứng đờ người, mặt vô hồn, khuôn mặt thể hiện sự kinh hoàng tột độ, làm rơi điện thoại mà cô cũng chẳng hề hay biết. Quỳnh và Từ Nhiệm thấy vậy lo lắng gọi cô mấy lần nhưng cô vẫn trong trạng thái đó chẳng nghe được điều gì, Hào vội cầm điện thoại tìm hiểu xem có chuyện gì, trên khuôn mặt cậu từ kinh ngạc đến buồn bã, thương tiếc, đủ loại cảm xúc. Cúp máy, thấy Quỳnh và Từ Nhiệm đang nhìn cậu đầy khó hiểu, Hào mới lên tiếng giải đáp sự thắc mắc của họ với giọng nói đầy sự đau buồn:

- Ông nội của Vi An vừa mới qua đời.

- Sao lại như vậy chứ? - Quỳnh ngờ ngàng hỏi lại.

- Ông ấy đã bệnh nằm liệt giường mấy tháng nay nhưng không ngờ tới nay ông ấy lại ra đi như vậy. Thôi chúng ta đến nhà Vi An xem sao đi - Giải đáp thắc mắc của Quỳnh, sau đó Hào mới đề nghị.

Họ nhanh chóng tính tiền, đưa Vi An về nhà, Quỳnh và Từ Nhiệm thay nhau an ủi, trấn an cô. Là những người thân thiết với Vi An, tất nhiên Hào, Quỳnh và Từ Nhiệm thường xuyên xuất hiện ở nhà Vi An để giúp đỡ lo liệu lễ tang và chăm sóc cho cô.

Hôm đó, cũng như mọi hôm, Hào đến nhà Vi An, do hôm nay công ty Quỳnh còn có cuộc họp nên cậu đến trước mà không đợi hai người kia. Vừa bước vào cửa, Hào đã hỏi thăm, biết Vi An đang ở sau vườn nên đi ra đó tìm cô, xảy ra biến cố như vậy cậu thật sự lo lắng cho người mà cậu xem không khác gì em gái ruột thịt. Sau vườn, Hào nhìn thấy Vi An trong bộ đồ tang màu đen đầy sự đau thương, chỉ mấy ngày ngắn ngủi cô trông gầy hơn rất nhiều, cô nhìn ra xa xăm, nhìn khu vườn mà chính tay ông nội cô đã vun xén và chăm sóc mà chắc hẳn lòng đau như cắt, khuôn mặt cô nước mắt đã

trần đầy mà chính cô cũng chẳng hay biết. Tang thương bao trùm cả không khí, làm cho lòng Hào cũng đau xót, thương cảm, cậu bước đến ôm cô vào lòng, như an ủi, trấn an, như chia sẻ nỗi đau cùng cô. Cảm nhận được vòng tay quen thuộc, Vi An chẳng nghĩ ngợi gì mà vùi sâu vào lòng Hào, khóc nức nở, khóc cho nỗi đau mà mấy ngày nay cô vẫn kìm nén nhưng khi nhìn thấy khu vườn nhớ lại người ông thương yêu cô nhất cùng việc cảm nhận được sự quan tâm của người con trai mình thích làm cho mọi cảm xúc trong Vi An như vỡ òa, cô khóc như một đứa trẻ muốn tìm hơi ấm. Từng tiếng khóc của Vi An cũng làm cho Hào thêm đau xót, ôm chặt cô hơn, truyền hơi ấm cho cô. Họ không phát hiện rằng hành động của họ rất thân thiết như một người con trai đang an ủi người con gái cậu yêu. Nhưng lại có một người nhìn thấy cảnh đó, suy nghĩ kia xẹt qua đầu cô, Quỳnh vội quay đi nhưng cô cũng nhanh chóng gạt phẳng ý nghĩ này, tự mắng bản thân: "Quỳnh ơi là Quỳnh, mày đang làm gì vậy? Vi An đang buồn như vậy mà mày còn ghen là sao chứ?". Cô tự cảm thấy xấu hổ, trong tình cảnh này mà cô còn ghen tị như vậy thì thật đáng trách, vội xóa bỏ hình ảnh vừa thấy, không muốn nghĩ nhiều về việc đó nên cô bước nhanh vào nhà. Một lát sau, Hào và Vi An cũng vào nhà, Vi An nhìn thấy cô, ngỡ ngàng rồi lại e ngại nhìn cô, muốn từ trên mặt cô đoán xem cô có nhìn thấy cảnh lúc nãy không nhưng Quỳnh vẫn không biểu hiện gì nên Vi An mới thờ phào nhẹ nhõm. Mọi biểu hiện của Vi An được Quỳnh xem ở trong mắt, thấy được sự lo lắng của cô ấy càng khiến cô thêm yên tâm, chắc là do cô nghĩ nhiều thôi, nên đi đến bên cạnh Vi An, kéo tay cô ngồi xuống bàn ăn, nói:

- Chị chuẩn bị chút đồ ăn, đã đem lên cho cô chủ rồi, đây là phần của em, mau ăn đi.
- Cảm ơn chị. Làm phiền chị - Vi An cảm nhận được sự quan tâm của Quỳnh trong lòng rất ấm áp đáp lại Quỳnh, trong giọng nói đầy sự cảm kích.
- Cảm ơn gì chứ, chị giúp được gì thì chị giúp thôi - Quỳnh hơi oán trách vì sự khách khí của Vi An.
- Đúng vậy, em mau ăn đi - Hào tiếp lời.

Lễ tang kết thúc, ba mẹ Vi An muốn ra nước ngoài giải khuây, Vi An vì việc học nên không thể đi theo nên Hào đề nghị để cô đến Bùi gia sống một thời gian, ở đó có người chăm sóc cho cô với lại có Từ Nhiễm bầu bạn thì sẽ yên tâm hơn. Xẹt qua chút khó chịu nhưng lại bị Quỳnh dè dặt, cô cũng góp lời khuyên Vi An. Và đúng như mọi người mong muốn, Vi An đã đến sống ở Bùi gia cho tới khi ba mẹ Vi An từ nước ngoài trở về. Tuy bất an vì Vi An quá giống cô ngày xưa sợ rằng khi Hào biết tình cảm của cô ấy thì hai người sẽ có cái gì đó nhưng lại bị cô giấu đi một góc, không thêm đề ý đến nó.

Một sự bất an đã nhen nhóm trong lòng Quỳnh, dù cố giấu đi nhưng nó sẽ trở thành cái gai trong lòng cô, Hào sẽ nhận ra điều đó chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tình cảm của Vi An

Một buổi sáng thức dậy, Quỳnh đang định đến công ty thì bỗng một cơn đau buốt từ đầu khiến cô ngã quỵ, mặt không còn chút máu, trán cô chảy đầy mồ hôi hột nhưng hôm qua Hào đã đi công tác ở thành phố Y trưa nay mới trở về nên cô không muốn làm phiền cậu, cầu may ngồi một lát cơn đau sẽ giảm bớt nhưng không hề giảm bớt mà càng đau dữ dội hơn nên đành gọi tài xế Trương lên đưa cô đi bệnh viện.

Trong phòng khám, Quỳnh lúc này đã đỡ hơn, đang ngồi nghe báo cáo của bác sĩ:

- Theo những xét nghiệm vừa rồi, chúng tôi phát hiện ở trong đầu cô có một vết mờ, chúng tôi không rõ là cái gì nhưng theo suy đoán là một khối u, chúng tôi cần làm vài xét nghiệm nữa để kiểm tra rõ hơn.

Nghe được điều đó, Quỳnh nhủ mày, trong lòng hơi bất an nhưng vẫn gạt đầu đồng ý. Kết quả xét nghiệm phải tuần sau mới có nên Quỳnh rời khỏi bệnh viện đợi kết quả. Trên xe Quỳnh cứ đắm chiêu suy nghĩ, tài xế Trương liếc nhìn khuôn mặt vẫn còn hơi trắng nhợt của cô, lo lắng quan tâm cô:

- Cô chủ, bác sĩ nói thế nào?
- Tôi không sao, chỉ là do mệt mỏi quá độ nên mới vậy thôi - Phục hồi tinh thần, Quỳnh không muốn tiết lộ những gì bác sĩ vừa nói nên đành băng quơ đáp lại.

Bỗng tiếng chuông điện thoại của Quỳnh vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của họ: "Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights...". Thấy là điện thoại của Hào, Quỳnh vội bắt máy, giọng nói tỏ ra bình thường nhất có thể:

- Alo, em nghe nè anh.
- Quỳnh, sao này giờ anh gọi em không bắt máy, gọi đến công ty thì chị Hà nói sáng nay em không đến công ty. Em xảy ra chuyện gì sao? - Giọng nói đầy lo lắng của Hào cắt lên.
- Em không sao. Chỉ là em có chút việc cần xử lý nên đến công ty trễ thôi. Anh đã về thành phố S chưa? - Quỳnh giải thích nhưng lại không muốn kể cho Hào nghe chuyện vừa xảy ra, sợ cậu lo lắng, chỉ thể đáp lại rồi nhanh chóng chuyển chủ đề.

Hào cũng không đề ý, trả lời cô:

- Anh đang ở công ty, tối nay chúng ta cùng dùng cơm được không?

- Được, vậy tối gặp - Quỳnh đồng ý.

Đến đêm khuya, sau khi dùng cơm, xem phim, Hào đưa Quỳnh về nhà, lưu luyến từ biệt rồi mới lái xe về nhà, vừa bước vào nhà đã thấy Vi An đang bung ly sửa chuẩn bị lên phòng, cậu hỏi thăm:

- Vi An, sao em còn thức?

- Dạ em đang đọc sách. Anh vừa về sao? - Vi An cũng bình tĩnh hỏi thăm, quan tâm Hào.

Hào không nhìn được dọn đồ:

- Đọc sách là tốt nhưng mà em cũng đừng để mệt quá.

- Dạ em biết rồi. Hồi chiều em muốn kiếm quyển sách đi tìm lẽ sống nhưng không tìm thấy, anh để đâu rồi ạ? - Được quan tâm, Vi An rất vui, sau đó hỏi ra thắc mắc của cô.

Nghe câu hỏi, Hào suy tư, hơi nhú mồm mới hỏi lại:

- Đi tìm lẽ sống? Là quyển sách em đã tặng cho anh lúc em mới vào đại học đúng không? - Thấy Vi An gật đầu mới nói tiếp - Anh cũng chẳng nhớ đặt nó ở đâu. Nếu em cần để anh tìm lại cho em.

Câu trả lời của Hào làm cho đáy lòng của cô mất mát, một nỗi buồn man mác, cô hơi thất vọng đáp lại:

- Không cần đâu, em chỉ hỏi vậy thôi. Anh lên phòng nghỉ ngơi đi, em lên phòng trước đây - Sau đó cô quay đi, thờ dài thườn thượt, đôi mắt hiện rõ sự u buồn, nhưng mà cô cũng không muốn tìm cuốn sách đó nữa, nếu như anh đã không biết thì cứ để anh không biết đi dù gì bên cạnh anh đã có một người con gái rất tốt.

Sau khi tắm rửa xong, Hào đến thư phòng làm việc nhớ đến quyển sách mà Vi An nhắc. nên thử tìm, đúng là tìm ra, cậu lật vài tờ xem, thấy cái kẹp sách, trên đó có dòng chữ: "Anh là lẽ sống của đời em. Đối với em, quan tâm anh là niềm vui của em và yêu anh là hạnh phúc lớn nhất của đời em - Người con gái yêu anh Vi An". Chỉ vài chữ lại khiến anh chấn động, rung lên, nhớ đến những gì Quỳnh đã từng hỏi:

"- Anh có từng nghĩ có khi nào Vi An thích anh không? - Quỳnh giả vờ băng quơ hỏi.

- Em nghĩ đi đâu vậy. Không có chuyện đó đâu. Sao em lại hỏi vậy? - Hào phủ nhận nhanh chóng không một chút suy nghĩ.

- Không có, em thuận miệng hỏi vậy thôi - Quỳnh..."

Giờ cậu mới biết đó vốn không phải là một câu hỏi băng quơ mà là Quỳnh thật sự thắc mắc. Và đúng như cô ấy nghĩ, Vi An thật là đang thích anh, nhưng điều này làm cho cậu khó xử, tiền không được lùi không xong, cậu không thể vì vậy mà tránh mặt Vi An vì từ trước tới nay cậu đều xem cô như em gái ruột nếu bây giờ tránh mặt cậu sợ cô ấy sẽ đau lòng nhưng Quỳnh lại bất an. Do vậy lần trước Quỳnh mới dò hỏi cậu, đủ thấy được sự bất an của cô, cậu phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này mới được, trong một lúc cậu vẫn chưa biết nên làm gì. Hào cứ thế nhú mồm, ngồi trong thư phòng nhiều tiếng đồng hồ nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách gì.

Bệnh tình của Quỳnh sẽ như thế nào? Hào biết được tình cảm của Vi An, cậu sẽ xử lý sao đây cho vẹn toàn đôi đường?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Dấu hiệu của sóng gió

Cuối tuần, hôm đó là ngày Valentine 14/2, Hào đón Quỳnh từ sớm, chuẩn bị cho cô một bất ngờ lớn, đưa cô đến nhà hàng Ý mà cô thích nhất, trong khu vườn cỏ xanh ngời với bầu trời đầy sao, trăng khuyết như mỉm cười cho hạnh phúc đôi lứa, đặt một cái bàn trang trí những ngọn nến lung linh và bình hoa hồng điểm xuyến trên chiếc khăn trải bàn màu xanh da trời cô yêu thích. Hào đưa Quỳnh đến chỗ ngồi, tặng cho cô một bó hoa hồng đỏ gồm 11 bông mang ý nghĩa trên đời chỉ có mình em, Quỳnh cười hạnh phúc. Đã gọi trước món ăn Quỳnh thích nhất, hai người vừa ăn vừa trò chuyện, Hào còn tặng cho Quỳnh một sợi dây chuyền hình giọt nước và khuyên tai giọt nước tuy đơn giản nhưng không kém phần trang nhã, thanh lịch. Quỳnh cũng có chuẩn bị quà cho Hào, là một cặp đồng hồ đôi, cô một cái, cậu một cái. Khi tặng cho cậu, Quỳnh đã nói:

- Đồng hồ này mang ý nghĩa tình yêu của em dành cho anh là mãi mãi, là vĩnh cửu theo thời gian. Thời gian có thể trôi đi nhưng tình yêu vẫn còn lại. Thời gian sẽ chứng minh tình yêu bất diệt đó là chân thành, ấm áp. Đồng hồ còn ghi dấu kỉ niệm của hai đứa đã từng trải qua. Hạnh phúc của tình yêu giản dị là sự vượt qua mọi khổ đau và nắm tay nhau tới hết cuộc đời. Dù cuộc sống có khó khăn đến đâu, trắc trở như thế nào thì chúng ta vẫn luôn sát cánh cùng nhau vượt qua những thử thách đó.

Hai người cùng khiêu vũ, ôm chặt nhau, hôn nhau say đắm không khí tràn đầy sự bình yên và hạnh phúc. Nhưng đây liệu có phải là sự bình yên trước bão tố không?

Ở Bùi gia, Từ Nhiễm cũng mới đi chơi với Khiêm về, trên tay đang cầm một bó hoa hồng đỏ thật lớn, vừa vào cửa đã gặp Vi An đang ở nhà, nhìn thấy cô ấy Từ Nhiễm bất chợt chột dạ, và tất nhiên Vi An thắc mắc:

- Từ Nhiễm về rồi sao? À, hoa này ai tặng vậy? - Mắt sáng như sao nhìn chăm chăm bó hoa, trông bộ dáng rất tò mò.

Từ Nhiễm không biết làm sao giải thích bởi cô chưa từng nói với ai chuyện Khiêm đang theo đuổi cô, suy nghĩ một hồi chợt nảy ra một ý tưởng đùa giỡn, cười ranh mãnh, nỏ lên ý xấu trên chột Vi An:

- Hoa này là anh hai tặng cho bà đó. Có thiệp nữa nè - Trong thiệp không hề ghi tên người viết nên cô rất tự nhiên làm giống như thật đưa thiệp cho cô ấy.

Trong thiệp có ghi: "Em là hơi thở của anh. Đối với anh, em là duy nhất trên đời này và anh chỉ cần em thôi". Một cách trùng hợp những lời lẽ này lại như là lời trả lời cho những câu mà Vi An để lại trên kẹp sách đã tặng cho Hào. Vi An nhớ đến quyển sách *Đi tìm lẽ sống* được đặt trên bàn trong thư phòng của Hào, thêm tấm thiệp này làm cho cô nghĩ rằng Hào cũng có tình cảm với cô mà không hề suy tính nếu như cô suy tính kĩ càng thì sẽ biết Hào không phải một người hoa tâm không thể bên kia có Quỳnh mà bên này còn nói yêu thương cô và đây chỉ là một trò đùa dai của Từ Nhiễm. Tiếc là bây giờ Vi An chìm trong vui sướng nên chẳng hề suy nghĩ hay để ý nụ cười ranh mãnh của Từ Nhiễm, cô chạy nhanh ra ngoài muốn lập tức nhìn thấy Hào mà không nghe thấy tiếng Từ Nhiễm gọi cô nhiều lần vì không ngờ Vi An lại có phản ứng như vậy.

Hào và Quỳnh ngọt ngào đi dạo trên phố, nắm tay, đùa giỡn, đến nửa đêm Hào mới đưa Quỳnh về nhà, đợi đến khi Hào về tới nhà đã thấy Vi An đang đứng trước cửa hình như đang đợi ai, thấy cậu về tới Vi An rất vui mừng chạy tới ôm chầm lấy Hào, trong dòng nước mắt nói với cậu:

- Sao anh không nói sớm với em? Nếu vậy chúng ta đã ở bên nhau từ sớm rồi. Em không biết là anh cũng thích em.

- Vi An, anh... - Không hiểu chuyện gì, Hào hơi đẩy đẩy Vi An ra, đang muốn nói thì lại bị Vi An cắt ngang:

- Chị Quỳnh chỉ là bình phong của anh để che giấu tình cảm đối với em đúng không, bây giờ không cần nữa. Nhưng dù sao chị Quỳnh cũng là cô gái tốt, là chúng ta đã tổn thương chị ấy, phải làm gì đó để bù đắp cho chị - Vi An không ngừng nói tiếp mà chẳng để ý mảy may của Hào càng ngày càng nhúu chặt.

Hào định sẽ từ từ nói đến chuyện này bởi cậu chẳng biết làm sao để không làm tổn thương đến cô gái này nhưng cậu biết lúc này không thể chần chờ hơn nữa, cậu giữ chặt bờ vai của Vi An, muốn cô lấy lại bình tĩnh, gần từng chữ nói với cô:

- Vi An em bình tĩnh đi - Thấy Vi An bình tĩnh hơn, ngờ ngác nhìn cậu thì Hào mới nói tiếp - Anh không biết điều gì làm cho em hiểu lầm nhưng anh nhấn mạnh với em rằng anh chỉ xem em như em gái, chẳng khác gì với Từ Nhiễm cả, còn Quỳnh là người con gái mà anh yêu nhất trong cuộc đời này.

Từng lời nói như tiếng sét ngang trời đánh vào lòng của Vi An, cô đứng ngẩn ngơ, không tự chủ hỏi ra:

- Vậy chuyện tấm thiệp là sao?

- Tấm thiệp gì? - Hào nhúu mảy, thắc mắc.

Vi An đưa cho Hào tấm thiệp mà nãy giờ cô vẫn nắm trong tay, Hào cầm lấy xem thử, rồi mới lên tiếng hỏi ngược lại Vi An:

- Vi An, em quen anh lâu như vậy mà không biết chữ viết của anh như thế nào sao?

- Chữ viết của anh? - Vi An lăm bắm, nhìn chăm chăm chữ viết trên thiệp, đúng vậy nãy giờ cô quá vui mừng không để ý đến chữ viết này vốn không phải chữ của Hào, lại nhớ đến nụ cười ranh mãnh và thái độ kì lạ của Từ Nhiễm cô chợt nhận ra có lẽ mình đã bị lừa gạt, người lừa gạt, mắt khó tin nhìn Hào, sau đó vội lấy lại tinh thần, cố gắng ra một nụ cười nhưng còn khó coi hơn cả khóc, giả bộ trấn tĩnh nói:

- Chán anh ghê. Em với Từ Nhiễm giống với anh chút thôi mà anh nhạt quá à, không đùa nữa, em vào nhà trước đây - Không nhìn phản ứng của Hào, Vi An quay lưng đi vào nhà nhưng có cảm giác như đang chạy trốn chết.

Hào nhìn theo, thờ dài thườn thượt, cậu phải làm gì đây rốt cuộc vẫn làm tổn thương người em gái mà cậu hết mực yêu thương.

Vừa vào nhà, Vi An đã bị Từ Nhiễm kéo lại, định giải thích thì đã bị cô hất tay ra. tức giận mắng:

- Cậu thấy đùa vui lắm sao? - Nói xong chẳng đợi Từ Nhiễm đáp lời, đi thẳng lên phòng mặc kệ Từ Nhiễm gọi theo. Hào mới từ cửa bước vào cũng trừng mắt nhìn cô, khuôn mặt đầy sự trách móc khiến cho cô khó hiểu.

Mọi tình cảm đều được thổ lộ ra rồi, sóng gió dường như sắp đổ ập xuống đôi trẻ yêu nhau, không biết sóng to sẽ phá vỡ mọi thứ hay đôi trẻ sẽ ở bên nhau vượt qua thử thách?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bệnh tình

Hiểu được mọi chuyện qua lời kể của Hào, Từ Nhiễm thật hối hận về trò đùa dai tối nay, cô không ngờ chỉ giây phút bông bột của mình lại gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, cô đi lên gõ cửa phòng Vi An muốn tâm sự cùng cô ấy. Một lúc lâu, Vi An mới ra mở cửa, mắt đỏ hoe hình như muốn khóc đến nơi, cho phép Từ Nhiễm vào phòng. Vừa ngồi xuống giường, Từ Nhiễm đã nắm tay Vi An, mềm giọng nhận lỗi:

- Xin lỗi cậu, là lỗi của mình, mình không nên lấy chuyện này ra đùa giỡn.

Vi An lắc đầu, nở nụ cười chua xót, mắt vẫn còn ngân ngấn nước nói:

- Không phải là lỗi của cậu. Nếu như mình bình tĩnh xem xét thì đã không gây ra trò cười này rồi.

- Cậu thích anh hai thiệt sao? - Cân nhắc thiệt hơn, Từ Nhiễm vẫn quyết định hỏi Vi An.

- Giờ nói chuyện này thì có ích gì nữa đâu, anh Hào bây giờ đã có chị Quỳnh rồi, tôi chẳng qua chỉ là một em gái - Tuy không thừa nhận nhưng lời nói của Vi An đã khẳng định tình cảm của cô rồi.

Nghĩ đến chị Quỳnh một người tốt như vậy, lại nghĩ đến cô bạn thân nhất của mình, Từ Nhiễm thật sự khó xử không biết nên lựa chọn phải đứng về phía nào, ngập ngừng:

- Trước đây mình cũng biết cậu có cảm tình tốt với anh hai nhưng mình chỉ nghĩ cậu xem anh hai như hình mẫu người yêu lý tưởng thôi chứ không ngờ cậu yêu anh hai nhiều như vậy nếu biết mình đã cố gắng thúc đẩy cho hai người nhưng bây giờ chị Quỳnh... - Nói tới đây Từ Nhiễm cũng không biết như thế nào nói tiếp.

Tuy Từ Nhiễm không nói hết câu nhưng Vi An vẫn hiểu được những gì cô ấy định nói và chính cô cũng nghĩ như vậy, chỉ đành thờ dài, nắm lại tay của Từ Nhiễm, rất tri kỉ ấm áp tiếp lời:

- Từ Nhiễm, mình hiểu cậu định nói gì? Từ trước tới nay, mình chưa bao giờ có ý định xen vào mối quan hệ của hai người họ, mình thật tâm chúc phúc cho họ. Chị Quỳnh rất tốt, mình thấy như vậy thật đó. Ngày mai mình sẽ dọn về nhà, nếu tiếp tục ở đây mình với anh Hào sẽ khó xử, huống chi để chị Quỳnh biết được điều này sẽ làm cho mọi người khó xử thêm thôi.

- Không cần đâu. Chị Quỳnh rất thông tình đạt lý chắc chắn không để ý những chuyện như vậy đâu - Từ Nhiễm lập tức phản đối.

- Tin mình đi con gái dù thông tình đạt lý cỡ nào cũng không thể thông cảm cho người con trai của mình chứa chấp một người con gái thầm yêu cậu ta trong nhà. Tốt nhất mình nên nhanh chóng dọn về nhà hơn - Ánh mắt đầy kiên định nhìn Từ Nhiễm, giọng điệu kiên quyết không cho phép phản đối.

Từ Nhiễm cũng biết những điều này, chỉ là cô không nỡ để Vi An người bạn thân nhất của mình phải dọn về nhà nhưng cô cũng biết nếu cô ấy tiếp tục đẩy mọi người vào thế khó xử, một khi Quỳnh biết được điều này rất có thể đẩy tình cảm của anh hai cô đến bờ vực thẳm. Cô đành thờ dài thườn thượt, chỉ biết đồng ý cách làm của Vi An chứ không biết làm sao lựa chọn giữa người bạn thân nhất và người cô xem như chị gái ruột.

Ngày hôm sau là ngày mà Quỳnh đến nhận kết quả xét nghiệm, thật đáng buồn là một kết quả không mong muốn, bác sĩ nói:

- Cô Quỳnh, tôi rất đáng tiếc khi nói điều này, chúng tôi đã xét nghiệm thấy trong cột sống của cô có một khối u. Khối u này không thể xác định được là lành tính hay ác tính. Cô cần phải phẫu thuật cắt bỏ khối u đó nhưng ca phẫu thuật này độ khó rất cao, chỉ có 20% thành công, sau khi xong cô khả năng sẽ bị liệt suốt đời hoặc có thể sẽ chết ngay trên bàn mổ.

Lần trước vài chẩn đoán ban đầu đã khiến Quỳnh lo lắng, thử tìm hiểu về khối u trong cột sống nguy hiểm như thế nào và cầu mong đừng như cô nghĩ, trớ trêu thay nó đã trở thành sự thật, cổ tỏ ra bình tĩnh nhưng trong giọng nói đã thấy được sự run rẩy của cô:

- Nếu tôi không phẫu thuật thì sẽ sống được bao lâu?

- Nếu không phẫu thuật thì có lẽ cô chỉ sống được 6 tháng nữa mà thôi - Bác sĩ ôn tồn giải thích rõ ràng.

Quỳnh ra về với tâm trạng mất bình tĩnh, đầu rung lên dữ dội, lẽ nào ông trời lại trêu đùa cô như vậy, cuộc sống hạnh phúc của cô vừa mới bắt đầu thì sóng gió lại ập đến, đổ dồn lên người cô. Hình ảnh người mẹ già đã bao năm lam lũ sống vì con, hi sinh cho con chỉ mới được hưởng phúc vài năm nếu bây giờ cô ra đi thì mẹ của cô phải làm sao đây, cảnh kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh làm sao mẹ cô có thể chịu đựng được đây. Cô vẫn chưa làm tròn đạo hiếu thì ông trời đã muốn đưa cô đi. Hình ảnh lướt qua cô lại nghĩ đến Hào, người con trai mà cô yêu nhất. Thời khắc hạnh phúc của họ chỉ mới bắt đầu thì cậu sẽ đau đớn như thế nào. Cô càng không nghĩ đến việc phẫu thuật bởi cô sợ sẽ đem đến hi vọng rồi lại thất vọng nào nề như vậy, hoặc rằng cô sẽ liệt cả đời liên lụy đến người thân. Mẹ và Hào là hai người cô yêu thương nhất, rốt cuộc cô phải làm sao để họ không bị thương tổn? Ông trời đúng là trêu người mà, từng giọt nước mắt chảy dài trên má, Quỳnh ngồi gục trên băng ghế trong bệnh viện, quên hết mọi thứ xung quanh, tiếng chuông điện thoại vang lên nhiều lần mới đánh thức cô trong đau khổ tột cùng: "Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights...". Thấy là Hào gọi đến bất máy:

- Alo. Em nghe đây...Nãy giờ em bận họp thôi. Anh có chuyện gì vậy?... Vì An quyết định dọn về nhà sao? Sao vậy?...Tối nay sao? Được...Không cần đâu. Chiều nay em còn có cuộc họp sợ sẽ rất muộn, anh về nhà trước đi, em sẽ tự lái xe đến...Em biết rồi...Tạm biệt anh. Yêu anh.

Đang mãi suy nghĩ chuyện của mình, Quỳnh cũng không truy hỏi đến lí do Vì An dọn về nhà, còn Hào cũng không muốn Quỳnh suy nghĩ nhiều nên cũng không nói với cô nhưng cậu không biết quyết định này của cậu sẽ gây ra một hệ lụy nghiêm trọng. Cô chỉ cố gắng làm mình bình tĩnh lại để tìm cách giải quyết rồi mới đến nhà Hào. Mỗi câu nói quan tâm, yêu thương của Hào chẳng khác lưỡi dao cứa vào trái tim cô, lại lần nữa trách ông trời sao độc ác, rốt cuộc cô đã làm gì sai mà trời trừng phạt cô như vậy chứ?

Quỳnh sẽ hành động như thế nào khi sóng gió lần nữa đổ ập vào cuộc đời cô? Tình cảm của Hào và Quỳnh sẽ đi về đâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Hiểu lầm

Biết là Quỳnh sẽ tới trễ, Hào cũng nhân cơ hội này muốn nói chuyện rõ ràng với Vì An, cậu thật sự không muốn vì chuyện này mà đánh mất tình cảm bao nhiêu năm qua giữa hai người, không thể là người yêu thì họ vẫn là anh trai và em gái, sẽ không vì bất cứ điều gì mà thay đổi. Đứng ngoài ban công, giọng nói của Hào bình tĩnh, ôn hòa:

- Vì An, cảm ơn về tình cảm và những gì em đã dành cho anh, anh rất vui khi được một người con gái ưu tú như em yêu thích nhưng có lẽ chúng ta có duyên nhưng không có nợ, anh không có cái phúc khí này. Vì An em xứng đáng có được một người toàn tâm toàn ý yêu em, trong mắt người đó chỉ có em, yêu chiều em. Không là người yêu nhưng anh vẫn xem em như em gái ruột chẳng khác gì Từ Nhiễm, điều này sẽ không vì bất cứ điều gì mà thay đổi cả.

- Anh Hào, anh đừng nói cảm ơn hay xin lỗi nữa, trong chuyện này không ai là người có lỗi cả. Chỉ nói chúng ta không có duyên, giả như em can đảm hơn nói ra tình cảm của mình sớm hơn thì có lẽ em...Thôi giờ cũng không có chuyện giả như này nữa, em đã nghĩ thông mọi chuyện cũng đã chấp nhận buông tay kể từ khi gặp chị Quỳnh. Chị Quỳnh vừa xinh đẹp vừa thông minh, lại rất tâm lý hiểu lòng người, giỏi giang mà không kiêu căng, hay giúp đỡ người khác, em thấy chị ấy thật sự rất hợp với anh. Em đã quyết định chôn giấu tình cảm của mình thành một bí mật chỉ của riêng em thôi nếu không có chuyện ngày hôm qua. Em thật không muốn anh khó xử, từ nay anh mãi mãi là anh trai của em mà thôi - Giọng nói chua xót, Vì An đáp lại, nói cho Hào suy nghĩ của mình - Tạm biệt tình yêu đầu đời của em - Cuối cùng, Vì An có một quyết định táo bạo, cô nói lời tạm biệt rồi nhón chân hôn vào môi của Hào, trên khuôn mặt cô nước mắt chảy dài đủ thấy sự đau khổ của cô. Hào quá bất ngờ về hành động của Vì An, chưa kịp tránh đi thì một tiếng "Keng" vang lên, Hào và Vì An giật mình quay người lại thì đã thấy Quỳnh đang sững sờ đứng nhìn họ, chiếc ly vỡ tan thành nhiều mảnh nằm dưới đất. Quá bất ngờ, họ cứ đứng nhìn nhau như vậy, trong mắt Quỳnh hiện lên sự khó tin, Vì An là người phản ứng đầu tiên chạy đến bên cạnh Quỳnh nắm lấy tay cô muốn giải thích:

- Chị Quỳnh, chị hãy nghe em giải thích. Chị... - Vì An chưa nói hết câu thì Quỳnh đã gạt phăng tay cô, hét lên:

- Cô còn muốn nói gì nữa đây. Hai người đang làm gì, chính mắt tôi đã nhìn thấy cô còn gì để giải thích chứ.

- Chị Quỳnh, tất cả là lỗi của em, là em đã chủ động hôn anh ấy, chỉ là nụ hôn tạm biệt thôi. Anh Hào không có lỗi gì cả, chị nghe em nói đi - Vì An thấy cô tức giận thì gấp gáp giải thích nhưng Quỳnh chẳng nghe được lời nào, chỉ nhớ đến những hình ảnh mà cô vừa thấy, lòng cô đau như cắt:

- Nghe cô nói, nói gì nữa đây. Tôi tin hai người như vậy mà hai người lại phản bội tôi như vậy - Nói xong, Quỳnh quyết tuyệt muốn quay đầu đi, Vì An thấy vậy muốn kéo cô lại nhưng đều bị Quỳnh đẩy ra, lúc này Hào mới có phản ứng, nắm lấy tay Quỳnh, lên tiếng:

- Quỳnh, em không tin anh sao?

Quỳnh quay lại nhìn Hào, lúc này đây trên khuôn mặt cô đã đầm nước mắt, một giọng nói thê lương cất lên:

- Tin anh? Vậy anh nói cho em biết làm sao để em tin anh đây. Anh nói với em anh không biết Vì An thích anh đi. Hay anh nói với em những gì em vừa thấy đều là mơ đi. Hay là anh giải thích cho em biết anh để người con gái thầm yêu anh sống chung nhà với anh, hằng ngày đều gặp mặt nhau là có ý gì đi. Anh làm gì đi, anh làm em tin anh đi - Càng về sau thì Quỳnh càng như hét lên.

Từng lời Quỳnh nói khiến cho Hào không thể phản bác điều gì, từng giọt nước mắt bỗng như lưỡi dao cứa vào trái tim cậu, chỉ biết đứng sững người nhìn cô rơi nước mắt, Quỳnh đẩy tay cậu mà Hào vẫn không phản ứng, Quỳnh quay lưng đi mất, Vì An gấp gáp gọi Hào:

- Anh Hào, anh mau đuổi theo chị Quỳnh đi.

Tiếng gọi đó như thức tỉnh Hào, cậu chạy nhanh theo Quỳnh, Vì An cũng chạy theo. Quỳnh chạy xuống lầu mà nước mắt đầm đìa, bị Từ Nhiễm nhìn thấy, khó hiểu kéo cô hỏi thăm:

- Chị Quỳnh, có chuyện gì vậy? Sao chị lại khóc?

Quỳnh chẳng trả lời mà gạt tay Từ Nhiễm, tiếp tục chạy ra ngoài mặc kệ Từ Nhiễm lo lắng gọi theo, lát sau Hào đã đuổi theo xuống, gấp gấp hỏi:

- Từ Nhiễm, em thấy Quỳnh không?

Từ Nhiễm không hiểu chuyện gì, ngơ ngác chỉ về phía cửa thì Hào đã chạy ra, thấy Vi An cũng chạy xuống, mắt đỏ hoe như sắp khóc tới nơi vội kéo cô hỏi thăm:

- Vi An, có chuyện gì vậy?

- Là lỗi của mình. Là lỗi của mình - Vi An cũng gấp muốn chết, giọng nghẹn ngào chỉ lặp lại mãi một câu.

Quay lại chỗ Quỳnh, Hào tất nhiên là nhanh chóng đuổi kịp Quỳnh, kéo tay cô:

- Quỳnh, em nghe anh nói đi.

- Anh Hào, anh muốn nói gì với em, chuyện Vi An thích anh sao anh chưa từng nói với em lại còn để cô ấy ở trong nhà anh. Con đường tình yêu rất hẹp, trong mắt em chỉ chứa được em và anh thôi, tuy Vi An không muốn chen vào nhưng những gì anh giấu diếm em lại làm trở ngại mắt em, lòng em. Anh Hào, em mệt mỏi lắm rồi, đoạn đường này em không muốn đi nữa - Giọng nói của Quỳnh bình tĩnh đến đáng sợ.

Sự bình tĩnh của Quỳnh càng làm cho Hào hoảng hốt, gấp gấp giải thích:

- Anh xin lỗi, chuyện này là lỗi của anh, là do anh xử lý không tốt nên mới khiến em đau lòng. Nhưng em hãy tin anh, từ trước đến nay trong lòng anh chỉ có em mà thôi.

- Bây giờ em mệt mỏi rồi. Để em bình tĩnh đã rồi chúng ta hãy nói chuyện - Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, tinh thần của Quỳnh đã mệt mỏi rồi, cô không muốn tiếp tục nói chuyện, quay người đón taxi về nhà. Biết lúc này Quỳnh không muốn nói chuyện, Hào đành bất đắc dĩ để cô đi, để ngày mai cô bình tĩnh rồi mới giải thích cho cô hiểu, cậu nhủ mày nhìn chiếc taxi chạy đi.

Nguy cơ này chưa đi nguy cơ khác đã đến, từng chuyện đều đang thử thách tình yêu của đôi trẻ? Quỳnh và Hào phải đối mặt với nó như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Người yêu giả

Đêm đến, cả không gian chìm vào tĩnh lặng như cũng chìm vào nỗi buồn của Quỳnh, cô ngồi trên ghế nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, nhộn nhịp, tràn ngập ánh sáng, nếu bình thường cảnh đêm này tuyệt đẹp nhưng giờ Quỳnh lại chẳng có cảm giác gì, thần thờ nhớ về quá khứ:

"-... anh nhận ra anh không thể mất em, anh muốn giữ em bên cạnh anh mãi mãi. Tuy có lẽ anh không được hoàn mỹ nhưng anh sẽ đem lại cho em những điều tốt đẹp nhất. Anh yêu em, chúng ta yêu nhau nhé em

...- Anh nhớ em thôi mà, đúng là không gặp một ngày như cách ba thu, anh chỉ không gặp em vài tiếng đã cảm thấy như đã không gặp em cả năm rồi.

...- Anh đành phải chú tâm thêm một chút, nhắc nhở em vậy.

...- Anh ở đây. Anh ở đây. Rốt cuộc có chuyện gì, em nói với anh đi được không, Quỳnh? Anh ở đây mà.

...- Anh xin lỗi, là lỗi của anh, vì anh đã đến bên em quá trễ, để cho em phải một mình đối mặt với mọi thứ. Anh xin lỗi.

...- Anh đã ở đây rồi, em yên tâm từ nay anh sẽ bảo vệ em. Dù ngoài kia phong ba bão táp, giông tố có dữ dội cỡ nào thì anh mãi mãi là bến bờ bình yên của em, vòng tay anh luôn luôn sưởi ấm cho em. Trước mặt anh, em không cần tỏ ra mình độc lập, mình kiên cường như thế nào, bởi đã có anh ở đây.

...- - Anh sao vậy?

- Có cái gì đó bay vào mắt của anh - Hào.

- Anh dùng dùi, để em coi coi - Quỳnh.

- Em đâu có thấy cái gì đâu - Quỳnh.

- Có mà, có người anh yêu đó. Em có thấy không? - Hào.

...-...Anh hận mình không thể thay em gánh vác tất cả, anh biết em không có thói quen nhưng em hãy nhớ có anh ở đây. Chỉ cần em mệt mỏi thì anh đã ở

bên cạnh em, giúp em chống đỡ thế giới này."

Từng lời nói, từng kỉ niệm như hiện ra từng chút một, cô ngọt ngào nhớ lại, ký ức xẹt đến hình ảnh Hào ôm Vi An, Vi An hôn Hào làm trái tim cô đau nhói. Lúc này khi đã bình tĩnh lại, cô cũng suy xét đến chuyện đó thật sự có thể là cô hiểu lầm nhưng nhớ đến bệnh tình của cô, cô nghĩ đi nghĩ lại, quyết định lợi dụng chuyện này để chia tay với Hào trước khi anh biết được bệnh tình của cô, thà đau ngắn còn hơn đau dài nhưng cô phải làm sao để dứt tuyệt triệt để, chỉ có chuyện này không thì không được, cần một liều thuốc mạnh hơn. Suy nghĩ một lúc lâu, cô bấm một số máy quen thuộc:

- Alo. Anh Minh...Em muốn gặp anh, có chút chuyện muốn nhờ anh giúp. Anh có rảnh không?...VẬY chúng ta gặp ở chỗ cũ đi. Tạm biệt anh.

Ở đỉnh núi, Quỳnh đã đến từ sớm, đang ngồi hóng gió, muốn dùng gió lạnh làm dịu đi tâm trạng của cô, một lát sau, Vũ Minh đã đến, nhìn bóng lưng của Quỳnh sao mà cô độc, tiêu điều khiến cho cậu cảm thấy khó chịu, nhanh chóng bước đến gọi cô:

- Quỳnh, em đến lâu chưa?

Quỳnh quay lại thấy Vũ Minh, nở nụ cười hiếm có trong ngày hôm nay, chào hỏi:

- Em cũng mới đến thôi, anh ngồi đi - Rồi lại tiếp tục quay qua ngắm cảnh đêm.

Vũ Minh ngồi xuống, cũng nhìn cảnh đêm ở thành phố S, hỏi:

- Không phải nói em có việc nhờ anh giúp sao? Chuyện gì vậy?

- Em muốn anh làm người yêu của em - Quỳnh rất bình tĩnh đáp lại.

Nghe lời nói của Quỳnh, Vũ Minh tưởng cô đang giỡn, cười to:

- Đùa giỡn gì vậy cô bé.

- Em không giỡn đâu. Em muốn anh giả làm người yêu của em - Giọng điệu của Quỳnh vẫn bình tĩnh như vậy.

- Đùa quá trốn rồi đó cô bé. Anh không muốn bị người yêu của em chém đầu đó nha - Vũ Minh đùa giỡn, trêu chọc, tuy chưa gặp lần nào nhưng cậu từng nghe ba nhắc đến người yêu của Quỳnh là tổng giám đốc điều hành của tập đoàn H&K tuổi trẻ tài cao nên cậu vẫn nghĩ là đang giỡn.

Quay sang nhìn Vũ Minh rất nghiêm túc lặp lại:

- Em muốn anh giả làm người yêu của em, giúp em thuận lợi chia tay với Hào, tốt nhất là khiến anh ấy ghét em luôn.

Nghe Quỳnh nói, Vũ Minh thấy được Quỳnh thực sự nghiêm túc, bất ngờ hỏi:

- Tại sao? Rốt cuộc sao phải làm như vậy?

- Em không thể nói lý do cho anh biết. Anh giúp em đi được không? - Quỳnh nằn nì nhưng lại không muốn tiết lộ cho Vũ Minh biết lí do.

Quỳnh càng không muốn nói thì Vũ Minh càng hiếu kì:

- Nếu em không nói cho anh biết thì anh sẽ không giúp em - Vũ Minh nhất quyết, Quỳnh nhìn Minh với ánh mắt van xin nhưng Minh rất kiên quyết, hai người giằng co một lúc, Quỳnh chịu thua, thở dài đành kể cho Minh nghe:

- Em bị bệnh chỉ còn sống được 6 tháng nữa mà thôi. Em không muốn Hào sẽ đau khổ vì sự ra đi của em nên chỉ có thể làm như vậy thôi.

- Em nói gì? Bệnh? Mà em bị bệnh gì chứ? - Minh la lên, đầy lo lắng hỏi thăm.

Lúc này, Quỳnh hình như đã chấp nhận được căn bệnh của mình, giọng nói băng quơ thuật lại:

- Có một khối u ở cột sống. Bác sĩ khuyên em phẫu thuật nhưng chỉ có 20% thành công, nếu không chết thì em cũng sẽ nằm liệt giường, dù ra sao em sẽ liên lụy những người em yêu thương nhất. Vì vậy trước khi ra đi em nhất định phải sắp xếp mọi chuyện. Anh giúp em đi.

Từng lời nói của Quỳnh như tiếng sét ngang tai Minh, cậu lâm bầm:

- Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?

- Anh Vũ Minh, coi như thực hiện nguyện vọng cuối cùng của em, anh giúp em đi - Quỳnh tiếp tục nài nỉ, ánh mắt van xin.

- Em không được nói bậy - Minh quát lên, thấy sự van nài của Quỳnh mới dịu giọng - Anh giúp em. Em muốn anh làm gì đây.

Quỳnh quyết định giấu diếm Hào là đúng hay sai đây? Không phải nói tình yêu sẽ là động lực giúp chúng ta vượt qua tất cả sao?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Chia tay

Sáng hôm sau, dừng xe ở phía xa, thấy Hào đang đưa dựa vào xe trước cửa công ty Nhân Ái, hình như đang đợi Quỳnh, Vũ Minh không nhịn được vẫn hỏi Quỳnh lần nữa:

- Quỳnh, nhất định phải làm như vậy sao? Hay là nói cho cậu ta biết chuyện đi.

Ánh mắt Quỳnh nhìn Hào ở phía xa đầy tâm trạng, có yêu thương có đau đớn, gầy dựa tranh đấu với nhau, khuôn mặt buồn bã nhưng giọng nói kiên quyết khẳng định lại thêm thương đau:

- Không được. Em không thể để liên lụy anh ấy, anh ấy xứng đáng với một người con gái tốt hơn. Chỉ có thể như vậy.

- Quỳnh, em... - Minh muốn tiếp tục khuyên nhưng Quỳnh đã cắt ngang:

- Anh đừng khuyên nữa, em đã quyết rồi. Cứ làm như những gì đã nói đi.

Không khuyên được, Minh đành bất đắc dĩ thờ dài, lái xe dừng ngay phía sau xe của Hào, giả vờ không để ý tới Hào, bước tới mở cửa xe cho Quỳnh. Trong xe, Quỳnh lập tức điều chỉnh tâm trạng, cố nặn ra một nụ cười rớt rờ nhất có thể, che giấu đi mọi cảm xúc thật, đi ra khỏi xe, hơi liếc về phía Hào nhưng lại làm như không thấy, hôn nhẹ vào má Minh nói:

- Cảm ơn anh, chuyện tối hôm qua em cũng cảm ơn anh nhiều lắm - Giọng nói rất to không chỉ nói cho Minh nghe mà còn nói cho Hào nghe nữa.

Không phụ sự mong đợi của Quỳnh, Hào thấy những hành động của hai người rất tức giận nhưng mà do nhớ là Quỳnh vẫn còn giận cậu vì chuyện hôm qua nên không tiện phát tác, đợi lúc hai người rồi lại hỏi sau vậy. Hào bước đến, lên tiếng gọi cắt ngang sự thân mật của họ:

- Quỳnh.

Quỳnh quay ra giả vờ ngạc nhiên khi thấy Hào, rất trấn tĩnh gọi lại:

- Anh Hào - Lại quay sang Minh giới thiệu - Anh Vũ Minh, đây là bạn của em, Bùi Đức Anh Hào.

Tuy hơi bất bình tại sao Quỳnh chỉ nói cậu là bạn với lại không thích Minh cho lắm nhưng vẫn rất lịch sự bắt tay chào hỏi:

- Xin chào.

- Trần Vũ Minh, xin chào - Đúng như những gì ba cậu khen ngợi, mới gặp lần đầu Minh đã có ấn tượng rất tốt với chàng trai này, tuy nhìn khuôn mặt hình như đã giận điên lên rồi nhưng lại bình tĩnh ứng phó, kiềm chế cơn giận của mình, từ ánh mắt sáng ngời thấy được sự cơ trí, tự tin của cậu, nếu không phải gặp nhau trong tình huống này, có lẽ hai người đã là bạn thân rồi. Đã lỡ hứa với Quỳnh, Minh chỉ biết than thở trong lòng, ngoài mặt thì cười nhạt, phớt lờ cậu, chỉ quay qua nói chuyện với Quỳnh - Quỳnh, em định cảm ơn suông vậy sao?

Đây là kế hoạch đã định sẵn, Quỳnh rất phối hợp diễn tốt vai diễn của mình, đáp lại:

- Lấy thân báo đáp được không? - Quỳnh giả vờ đùa giỡn, chọc cho Minh cười to rồi mới nói tiếp - Em giận thôi. Tối nay em mời anh ăn cơm nha.

- Vậy thì được. Anh đi làm, chiều nay anh đón em - Minh nhanh chóng gạt đầu đồng ý, tự nhiên ôm Quỳnh một cái, rồi quay ra gạt đầu một cái như tạm biệt với Hào, lên xe phóng đi nhanh.

Quỳnh trông theo xe Minh một cách thật lưu luyến rồi lại như bỏ quên Hào quay đi. Khuôn mặt Hào từ khi họ nói chuyện không thêm để ý tới cậu thì đã tái mét rồi chuyển sang đỏ rực vì tức giận, thấy Minh đã về mà Quỳnh cũng chẳng để ý tới cậu lại quay đi thì không nhịn được nữa kéo tay Quỳnh, cố kìm lại hơi gần giọng:

- Quỳnh, chúng ta cần nói chuyện.

Quỳnh biết chuyện quan trọng bây giờ là nói lời chia tay, chính thức để Hào chết tâm với cô, chuyện này giờ chỉ là thuốc kích thích thôi nên cô bình tĩnh trả lời, khuôn mặt lại có chút cảm xúc nào:

- Được, chúng ta qua bên quán cà phê kia nói chuyện.

Ngồi trong quán cà phê, vừa gọi đồ uống xong thì Quỳnh đã lên tiếng mở lời trước:

- Có chuyện gì anh nói nhanh đi, em còn đi làm nữa.

- Quỳnh, em nghe anh giải thích đi, chuyện tối qua... - Hào chưa kịp giải thích hết thì Quỳnh đã mặt lạnh phản bác:

- Anh không cần phải nói nữa, em không còn muốn nghe anh giải thích nữa.

- Em nói vậy là ý gì? - Hào hơi nghi ngờ hỏi lại, ánh mắt nhìn Quỳnh đầy khó hiểu.

Không thể đối diện với ánh mắt của Hào, Quỳnh cầm ly nước, hơi cúi đầu uống như tránh ánh mắt của cậu, giọng nói vẫn bình tĩnh như vậy:

- Chúng ta chia tay đi - Tưởng chừng như dễ dàng nhưng nói ra câu đó như xé nát lòng cô, hơi nước tràn lên khóe mắt cô nhưng lại bị cô kìm lại.

Nhìn Quỳnh khó tin, Hào như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy, lặp lại câu hỏi lần nữa:

- Em vừa nói gì vậy?

Cô biết nếu cứ như vậy với tâm tư tình tứ của Hào sẽ nhận ra có điều gì đó không đúng, nên Quỳnh quyết tuyệt, thu hết biểu tình trên khuôn mặt và trong mắt, ngẩng đầu lên, ánh mắt lại lạnh như băng, giọng nói kiên quyết:

- Chúng ta chia tay đi - Ngoài mặt thì bình tĩnh nhưng trong lòng thì sóng cuộn cuộn, trái tim cô rỉ máu, lòng căm cău như ai dằn ai xé.

Hồi này Hào còn nghĩ mình nghe lầm, nhưng bây giờ với giọng nói từng chữ từng chữ rõ ràng, còn ánh mắt lạnh lùng vô cảm thì cậu đã tin những gì cậu nghe thấy đều là thật, cứ ngơ ngàng nhìn Quỳnh, sững sờ.

Quyết định của Quỳnh là đúng hay sai? Nếu như cứ giấu như vậy thì có quá đáng với Hào không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Thắc mắc

Không khí trong quán cafe vào buổi sáng rất ồn ào, người đến người đi tấp nập, nhưng Hào lại như chẳng nghe thấy âm thanh nào nữa, trong đầu chỉ còn lại lời chia tay của Quỳnh quanh quẩn, cậu chờ người ra hỏi trong vô thức:

- Tại sao?

- Không có tại sao cả - Quỳnh lạnh tanh trả lời.

Hào nghĩ là vì chuyện đêm qua, muốn giải thích lần nữa để vẫn hỏi:

- Quỳnh, em nghe anh nói, anh và Vi An không có gì thiệt mà. Anh... - Chưa nói hết câu thì Quỳnh đã cắt ngang:

- Anh không cần giải thích nữa, giờ đối với em, anh với Vi An có gì hay không đã không còn quan trọng nữa. Đơn giản là không còn yêu nữa thôi.

- Không quan trọng? Không còn yêu? - Hào không tin được vào tai mình nữa, lặp lại từng chữ rồi chợt nhớ đến chuyện hồi nãy trước cửa công ty Nhân Ái, không xác định lắm hỏi Quỳnh - Sao em không nói em tìm được một người tốt hơn? - Trong tâm Hào vẫn mong là mình đã đoán sai, Quỳnh sẽ rất giận dữ phản bác nó nhưng lời Quỳnh nói tiếp theo lại như đánh tan hi vọng của cậu, đẩy cậu vào hố sâu vạn trượng:

- Nếu như anh đã nghĩ như vậy thì em cũng không giấu giếm làm gì. Người xưa có câu con gái phải chọn người yêu mình chứ đừng chọn người mình yêu. Em chỉ lựa chọn hướng đi đúng cho mình thôi. Anh Vũ Minh nói chỉ cần em gật đầu anh ấy sẽ lập tức tuyên bố lễ đính hôn của hai đứa, công khai thân phận của em trước mọi người.

Hào cười chua xót, giọng nói nồng đậm giễu cợt:

- Chọn người yêu mình chứ đừng chọn người mình yêu? Sao cô không nói đại là anh ta giàu có hơn với lại là thiếu gia của một tập đoàn lớn liên doanh nước ngoài, tuổi trẻ tài cao đầy triển vọng hơn tôi, cô yêu là yêu những thứ đó đúng không? Chỉ có tôi là thằng ngốc sợ cô hiểu lầm vì chuyện tối qua muốn giải thích nhưng ai ngờ người ta chỉ là viện cớ để nói lời chia tay thôi.

- Tôi không phủ nhận những điều anh nói vì nó tồn công thôi, anh muốn nghĩ sao thì nghĩ vậy đi, chúng ta tới nay là hết rồi. Tôi đi đây - Quỳnh tàn nhẫn đáp lại, ngay cả cách xưng hô cũng đổi, nói xong thì nhanh chóng quay đi, cô cố gắng bình tĩnh để không chạy trốn, cô không còn cách nào không chế tâm trạng của mình nữa, ngay cả khi nghe Hào tức giận đập bàn một cái rầm cô cũng không dám quay đầu lại.

Hào cũng tức điên lên, càng nghĩ càng giận, nhưng trên khuôn mặt cậu lại không che giấu được sự đau đớn, cậu không để ý từ phía ngoài Quỳnh đang nhìn cậu rơi nước mắt, trong mắt cô đầy tình cảm lại gãy dựa không nói nên lời. Cô thầm nghĩ: "Xin lỗi anh. Anh hãy quên em đi, anh đừng lưu luyến em

làm gì. Em chỉ là một cô gái sắp chết, không còn xứng đáng với anh nữa rồi". Gạt nước mắt, Quỳnh quay đầu đi nhưng bước chân và lòng cô đều nặng trĩu.

Bước chân vào công ty, Quỳnh đã thu hết sự đau đớn của mình, quay lại với khuôn mặt lạnh như băng của mình nhưng người nhạy cảm sẽ phát hiện ra là lạnh lùng hơn bình thường rất nhiều, cô đang dùng sự kiên cường của mình để che giấu đau thương, dùng công việc để làm tê liệt thần kinh của bản thân. Thấy Quỳnh vừa tới, Từ Nhiễm đã bước vào, quá ngại ngùng khó khăn mở lời:

- Chị Quỳnh, chuyện tối qua, anh hai và Vi An... - Từ Nhiễm chưa nói hết thì Quỳnh đã lạnh giọng cắt ngang:

- Em không cần nói nữa. Chị tự có cách giải quyết. Em còn có chuyện gì không? - Chưa bao giờ thấy Quỳnh lạnh lùng với cô như vậy, nên Từ Nhiễm cứ ngỡ ngác lắc đầu thì Quỳnh đã nói - Vậy em ra ngoài làm việc đi. Chị có việc cần xử lý - Vừa nói xong thì đã cúi đầu chăm chú xem tài liệu, làm cho Từ Nhiễm muốn nói tiếp cũng chẳng nói nên lời.

Nghe tiếng đóng cửa Quỳnh mới ngẩng đầu nhìn về phía cửa, trong lòng thầm nói xin lỗi với cô em gái mà cô yêu thương, vì không muốn làm lộ chuyện cô đành phải làm vậy thôi, với lại đợi khi con bé biết chuyện của cô và Hào sợ là quan hệ của bọn cô sẽ đi vào ngõ cụt thôi. Quỳnh suy nghĩ một lúc nhưng nhanh chóng sự tỉnh, lo tập trung làm việc, cô còn có rất nhiều việc cần xử lý.

Ở tập đoàn H&K, Hào cũng đến công ty với khuôn mặt lạnh như tiền, vừa tới công ty cậu đã gọi Hạnh vào lập tức hỏi vào chuyện chính:

- Hạnh, tập đoàn chúng ta kí mấy cái hợp đồng với Nhân Ái rồi?

- Có 3 cái chúng ta kí trực tiếp, còn 1 cái là kí thông qua Future - Tuy khó hiểu vì sao Hào hỏi như vậy nhưng Hạnh vẫn đáp lại.

Hào cân nhắc, mặc dù cậu đang nảy ra xung đột với nhị thiếu gia của Future nhưng hợp đồng với tập đoàn đó có ý nghĩa rất quan trọng với H&K, với lại Vũ Minh có công ty riêng chứ không làm việc ở Future nên cậu bắt buộc phải giữ cái hợp đồng đó, cậu hỏi:

- 3 hợp đồng kí trực tiếp với Nhân Ái, có cái nào gần hoàn thành chưa?

Thấy Hào vô cũng nghiêm túc, Hạnh vẫn dè dặt lại nghi vấn của mình nghiêm túc trả lời:

- Chỉ có 1 cái gần hoàn thành thôi, còn hai cái thì mới vào bước chuẩn bị thôi.

- Cái gần hoàn thành thì thôi, hai cái mới bắt đầu kia lập tức hủy cho tôi - Hào phân phó.

Nghe Hào nói, Hạnh ngạc nhiên thẳng thốt hỏi lại:

- Tại sao? - Nhớ đến chuyện Từ Nhiễm kể, Hạnh cười cười trêu chọc - Anh và Quỳnh cãi nhau phải không? Đừng trẻ con vậy chứ, mỗi lần cãi nhau là mỗi lần hủy hợp đồng sao?

Không có tâm tình để ý đến Hạnh đùa giỡn, Hào cười giễu cợt, giọng nói nồng đậm đau thương:

- Cãi nhau? Bọn anh chia tay luôn rồi.

- Chia tay? Tại sao chứ? - Hai chữ "chia tay" như sấm giữa trời quang đánh vào đầu óc của Hạnh, cô hỏi tới tấp nhưng Hào lại chẳng có tâm tình kể chuyện vào lúc này, Hào chỉ đáp:

- Giờ anh không muốn nói về chuyện này. Em ra ngoài làm việc anh phân phó đi.

Tuy rất lo lắng nhưng cảm nhận Hào đang rất xấu, Hạnh đành đi ra trước rồi lại tìm cơ hội hỏi sau vậy.

Một việc làm đem lại bao nhiêu hệ lụy đây, tình yêu tan vỡ, tình chị em rạn nứt?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Trở mặt

Đêm tối, Hạnh lái xe đưa Hào đã say bí tỉ về nhà, trong miệng vẫn nghe Hào lẩm bẩm tên Quỳnh. Tối nay, hai người vừa uống rượu tại quầy bar vừa nghe Hào nói về chuyện với Quỳnh nhưng cô lại không tin Quỳnh là người như vậy. Bọn cô đã quen biết hơn 10 năm, lúc trước khi rơi vào cảnh cơ cực nhất Quỳnh cũng không nhận một đồng tiền nào của cô, giờ lại nói em ấy có trắng quên đền, vì Vũ Minh mà buông tay Hào cô không tin. Trong này nhất định có uẩn khuất nào đó, cô phải tìm hiểu xem sao.

Vừa đưa Hào về nhà xong, ngồi trong xe gọi cho Quỳnh:

- Alo, Quỳnh, giờ em có rảnh không? Chúng ta hẹn nhau ở đâu đó tâm sự nha...Em còn ở công ty sao?...Chờng nào em về?...VẬY NGÀY MAI?...ĐƯỢC. Có gì mai chị gọi cho em

Cúp điện thoại, Hạnh càng nghi ngờ có việc gì đó, Quỳnh có vẻ như đang tránh mặt cô, tránh được hôm nay không tránh được ngày mai cô phải nói chuyện rõ ràng với con bé.

Hạnh hẹn mấy lần liên tiếp, rốt cuộc Quỳnh không trốn được nữa, hai ngày sau Quỳnh đồng ý hẹn với Hạnh để ăn trưa tại nhà hàng Quê Hương quen thuộc. Ngồi vào bàn, hai người gọi món, nói mấy chuyện linh tinh, một lát sau Hạnh đã vào chủ đề chính mà cô muốn tìm hiểu:

- Quỳnh, chị nghe anh Hào nói hai người chia tay rồi sao?

Quỳnh hơi cứng người, mặc dù biết là đường nào Hạnh cũng hỏi đến chuyện đó nhưng khi được hỏi đến cô cũng buồn bã, nhưng chỉ xẹt qua làm cho người ta có cảm giác nó chưa từng xảy ra vậy, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, hơi cười nhẹ, bình tĩnh đáp lại:

- Đúng vậy, bọn em chia tay rồi.

- Tại sao chứ? Vì Vi An hay Vũ Minh? - Hạnh thắc mắc.

Quỳnh đang muốn giấu tất cả mọi người về chuyện bệnh tình của cô nên chỉ đành dùng Vũ Minh làm bình phong nhưng cô cũng chỉ đưa ra câu trả lời mập mờ:

- Chỉ một lý do đơn giản thôi, hết yêu thôi chị.

- Hết yêu? Em nghĩ chị tin cái lý do này sao? Chị nghe nói dạo này em rất hay đi chung với Vũ Minh lại là chuyện gì nữa? - Hạnh thấy thái độ thân thiện của Quỳnh thì mặt bình tĩnh lớn tiếng chất vấn.

Quỳnh biết giờ cô nói câu này chắc chắn Hạnh sẽ rất tức giận nhưng mà cô phải dùng điều này để che giấu bí mật:

- Anh Minh đang theo đuổi em, tối hôm qua em đã đồng ý làm người yêu anh ấy. Nhưng anh ấy không phải là lý do mà em với anh Hào chia tay đâu.

Quỳnh và Hào mới chia tay hai ngày mà đã đồng ý Minh, vậy mà kêu không liên quan cậu ta, lời nói của Quỳnh đúng thật làm cho cô tức điên:

- Nực cười, em mới chia tay anh Hào hai ngày mà đã quen Minh mà kêu không liên quan cậu ta. Vậy thì liên quan đến em đúng không, em qua cầu rút ván, hay em thấy trắng quên đen.

- Em chỉ đưa ra một lựa chọn đúng đắn cho mình, em thấy Vũ Minh hợp với em hơn thôi - Quỳnh vẫn giữ vững tinh thần như vậy, bề ngoài thì bình thản nhưng thật ra trong lòng cuộn cuộn, cô không dám biểu hiện ra ngoài sợ Hạnh nghi ngờ.

- Tại sao em lại thay đổi lớn như vậy chứ? - Hạnh thắc mắc.

Quỳnh nở nụ cười không biết chua xót hay giấu cợt, giọng điệu vẫn bình thản:

- Thay đổi? Chị à, chị đi 6 năm rồi, có bao nhiêu chuyện đã xảy ra với em trong suốt mấy năm này. Điều mà em rút ra được là người không vì mình trời chu đất diệt, bản thân sống tốt là được rồi.

Mỗi câu nói ra của Quỳnh càng làm cho cơn giận của Hạnh lên tới đỉnh điểm, cô đứng dậy, hất ly nước lên mặt Quỳnh nằng:

- Vậy thì cô sống một mình cô đi. Tôi coi như em gái của mình đã chết rồi - Nói xong cũng quay đầu đi một mạch.

Quỳnh nhìn theo ánh mắt chua xót, thầm nói trong lòng: "Chị Hạnh, xin lỗi chị. Tôi một lúc nào đó chị sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của em. Nhưng thực ra em mong suốt đời này chị đừng bao giờ hiểu được. Em mâu thuẫn quá đúng không chị?". Bất chợt tiếng điện thoại vang lên cắt ngang: "Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights..."

- Alo. Thư kí Hà, có chuyện gì vậy?...Hủy họp đồng? Bao nhiêu cái?...ĐƯỢC. Em sẽ nhanh chóng trở về xử lý.

Quỳnh thật không ngờ Hào lại hành động nhanh như vậy, lập tức muốn hủy họp đồng với Nhân Ái, nhiều tâm trạng đan xen cô, buồn bã cho cuộc tình của cô, vui vẻ vì Hào càng hận cô thì sẽ càng nhanh chóng quên cô. Nhưng mà cô phải nghĩ cách giải quyết mấy cái họp đồng của H&K nếu không Hào sẽ gặp rắc rối, cô suy nghĩ một lát rồi bấm máy gọi một dãy số quen thuộc:

- Alo. Gia Huy, em Quỳnh đây...Anh dạo này thế nào?...Tối nay anh ăn cơm với em nha, rủ cả chị Minh Phương nữa...ĐƯỢC, lát em nhắn địa chỉ cho anh. Tối gặp.

Gia Huy là giám đốc của một công ty phụ trách quảng bá sản phẩm cùng ngành với công ty của cô, đôi khi nếu công ty cô việc làm không xuê sẽ giới thiệu khách hàng sang đó, anh ấy vốn là sư huynh của cô ở trường đại học, hai người bọn cô từng cùng nhau làm một bài luận văn nộp cho cuộc thi Thanh niên sáng tạo của thành phố S tranh nhau giữa các trường đại học, may mắn đạt được quán quân từ đó hai người thân thiết hơn. Minh Phương là một trong những sinh viên yếu kém do cô kèm cặp, hiện giờ là vợ của Gia Huy, cô chính là bà mai tác hợp cho họ. Cô muốn nhờ Gia Huy kí họp đồng với H&K để Hào không phải gặp rắc rối khi hủy họp đồng cùng Nhân Ái.

Quỳnh luôn âm thầm ở đằng sau giúp đỡ cho Hào, không cần sự đền đáp gì, chẳng quản hi sinh, khi nào Hào mới phát hiện bí mật lớn này đi?

Bạn đang đọc truyện *Âm Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Sự thật bên trong

Hôm nay, có một cuộc họp quảng bá sản phẩm ở tập đoàn Future, Quỳnh thực sự rất nhớ Hào, không nhận được tham gia cuộc họp này, Hào hận Quỳnh nhưng mà câu hình như cũng có chung suy nghĩ với Quỳnh. Nhìn thấy nhau, Quỳnh nhìn ánh mắt lạnh băng của Hào, tâm của cô lại chưa xốt, nghẹn ngào, ngoài mặt cô lại càng bình tĩnh, liệu quyết định của cô có sai khi tới đây, cô nhớ từng ánh mắt yêu thương, từng cử chỉ trìu mến của Hào, cô thật muốn chạy đến bên Hào nói với anh cô không phản bội nhưng mà lý trí đã kìm bước chân của cô lại. Hào hình như rất hận cô, trong buổi họp nơi nơi chống đối cô, nên buổi họp này kéo dài rất lâu hơn bình thường, trong lời nói càng có ý châm chọc, khinh bỉ cô làm lòng cô đau như cắt. Đến buổi họp kết thúc, Quỳnh đã chẳng thể kìm nén mọi cảm xúc của mình, cô dẫn đầu ra ngoài trước, vừa quay đi nước mắt của cô đã rơi, cô muốn tìm một nơi yên tĩnh để bình ổn mọi cảm xúc dâng trào trong cô lúc này, chẳng may cô đụng phải một người, ngược mặt nhìn lên là Vũ Minh. Minh thấy trên khuôn mặt Quỳnh đầy nước mắt thì nhủ mày, lo lắng hỏi:

- Quỳnh em sao vậy?

Quỳnh chẳng trả lời, chỉ vùi vào lòng Vũ Minh rơi nước mắt, khóc thầm. Một lát sau, Quỳnh đã bình tĩnh hơn, hai người đứng ngoài ban công nói chuyện. Vũ Minh lên tiếng trước:

- Em sao vậy?

- Không sao cả, chỉ là em nhìn thấy Hào, tâm trạng mất bình tĩnh thôi. Em không gặp anh thì nhớ nhưng gặp thì càng chưa xốt thêm - Giọng nói Quỳnh thêm buồn, mắt nhìn xa xăm.

Tâm của Vũ Minh cũng chưa xốt, nói:

- Sao em phải khổ như vậy chứ?

- Khổ? Em thì mình buồn mình khổ chứ không muốn để anh ấy khổ, căn bệnh của em chẳng biết sẽ như thế nào, dù liệt hay chết thì chỉ liên lụy anh ấy thôi. Thà đau một lần còn hơn đau dai dẳng - Giọt nước mắt tuông như đã cạn lại lần nữa đảo quanh trong hốc mắt của cô, cô nhớ Hào, cô yêu Hào, vì yêu vì thương phải chia xa anh.

Họ nói chuyện nhưng không biết rằng Hạnh trùng hợp đứng gần đó đã nghe hết tất cả, nghe đến căn bệnh rồi cuộc cô cũng hiểu rồi cuộc là chuyện gì đang xảy ra, cô bước ra ngoài lên tiếng:

- Thì ra đây mới là lý do thật sự.

Nghe tiếng của Hạnh, Minh và Quỳnh giật mình quay lại, nhìn cô một cách ngỡ ngàng, đứng sững người, đợi tới lúc Hạnh lên tiếng lần nữa thì họ mới sực tỉnh:

- Hai người có gì cần nói cho tôi biết không? Quỳnh bị bệnh gì?

Đúng là cái kim trong bọc rồi sẽ có lúc lòi ra thôi, Quỳnh chỉ biết thờ dài, đành bắt đầu kể về Hạnh mọi chuyện, Hạnh nghe xong nhớ đến lúc cô tức giận hất nước vào Quỳnh thấy Quỳnh thấy trắng quên đèn, ích kỷ chỉ biết bản thân thì cô hối hận gần chết, đau lòng, ôm Quỳnh, nước mắt rơi, luôn miệng xin lỗi:

- Xin lỗi em, xin lỗi em.

Quỳnh vỗ vào vai cô, đưa tay lau nước mắt cô, nở một nụ cười hiếm hoi trong bao ngày qua, lắc đầu tỏ vẻ cô không sao, an ủi trấn an Hạnh:

- Em không sao. Không sao mà.

Thấy nụ cười của Quỳnh, Hạnh chẳng những không nín khóc được mà còn rơi nước mắt nhiều hơn, muốn đi nói với Hào:

- Chị đi nói với Hào chuyện này - Hạnh chưa kịp đi thì Quỳnh đã hấp tấp kéo tay cô lại cầu xin:

- Không được, không thể nói với anh Hào. Em cầu xin chị đó đừng nói với anh ấy.

Đẩy tay Quỳnh ra, Hạnh nhất quyết:

- Phải nói cho anh Hào biết - Quỳnh kiên quyết sống chết kéo tay Hạnh ngăn cản, cầu xin bắt chợt cô kêu lên một tiếng, mất sức, khụy chân xuống, lưng cô đau đến chảy cả nước mắt, than:

- Đau quá. Đau quá.

Thấy Quỳnh như vậy, Minh và Hạnh gấp gấp lo lắng hỏi thăm:

- Em làm sao vậy?

- Thuốc. Thuốc. Trong túi xách ở phòng họp - Quỳnh vừa nhịn đau vừa cố sức nói.

Vũ Minh vội chạy nhanh về phía phòng họp tìm túi xách, còn Hạnh thì trấn an cô, giọng nói như muốn khóc:

- Đợi một chút thôi. Một chút thôi.

- Chị...Chị...Em cầu xin chị...cầu xin chị...đừng nói với anh Hào, đừng nói... - Quỳnh ráng sức, nặn từng chữ một cầu xin Hạnh.

Nhìn thấy Quỳnh đau như vậy mà còn cầu xin cô đừng nói cho Hào biết, đủ biết con bé yêu Hào nhiều như thế nào lòng cô thật sự đau như cắt, nhưng cô đành hứa:

- Chị hứa với em, chị hứa với em - Lúc này trên khuôn mặt cô đã tràn đầy nước mắt.

Nghe được lời hứa của cô, Quỳnh gắng gượng nở nụ cười, một nụ cười thật đẹp mà cô chưa bao giờ thấy nhưng lòng cô lại chua xót, thống hận sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy.

Tới khi Quỳnh đã uống thuốc làm giảm cơn đau, Hạnh mới có thể bình tĩnh lại, cô lo lắng:

- Em không muốn phẫu thuật sao?

- Chị yên tâm, đợi em chuẩn bị tốt mọi chuyện em sẽ lập tức phẫu thuật - Quỳnh trấn an rồi nhắc nhở - Thôi chị mau quay về đi. Chị đi lâu rồi sợ anh Hào lo lắng đó. Tôi em sẽ gọi cho chị.

- Được, chị biết rồi - Hạnh gật đầu đồng ý, quay qua Vũ Minh dặn dò - Anh Vũ Minh, giúp tôi đưa Quỳnh về nhà - Thấy Vũ Minh đồng ý cô mới lưu luyến từ biệt đi trước.

Một người đã biết thì sẽ có người thứ hai, kim trong bọc rồi sẽ lòi ra mà thôi chẳng phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chị em ruột

Mấy ngày sau, Quỳnh đang bận rộn ở công ty, cô làm việc cật lực muốn nhanh chóng hoàn thành hết các hợp đồng còn lại, thì thư kí Hà hối hả gõ cửa vào phòng báo:

- Quỳnh, Kiệt lại gây chuyện rồi.

Quỳnh buông bút trên tay, day day thái dương, giọng nói cất chứa phiền muộn hỏi:

- Lần này lại là chuyện gì nữa. Chị thay em giải quyết đi.

Không chỉ Quỳnh mà thư kí Hà cũng thấy phiền khi cứ vài ngày lại xin tiền vài ngày lại gây chuyện nhưng chuyện hôm nay quá nghiêm trọng cô cũng không biết làm sao giải quyết nên cô đành nói với Quỳnh:

- Chuyện lần này không đơn giản như mấy lần trước, cậu ta bị nghi ngờ giết người.

- Cái gì? - Quỳnh bất ngờ bật người khỏi ghế, ngạc nhiên thốt lên, vội quay người lấy áo khoác vừa bước đi vừa nói - Thôi mình vừa đi vừa nói đi. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao lại liên quan đến vụ án giết người?

Thư kí Hà cũng nhanh nhẹn đi theo sau, kể cho Quỳnh nghe sự việc.

Ở cục cảnh sát thành phố S, trong căn phòng thăm vấn tối đen, không khí yên tĩnh, âm u khiến cho lòng người sợ hãi, Kiệt đang ngồi một mình, cả người nhếch nhác, tâm trạng lo âu, có vẻ rất sợ hãi, khủng hoảng. Vận dụng mối quan hệ, Quỳnh đã được vào thăm Kiệt, nhìn thấy cô Kiệt chẳng còn hồng

hách như xưa, đứng lên kéo tay Quỳnh giải thích:

- Chị hai, em không có giết người. Chị tin em đi chị hai, em không có.

Quỳnh nở nụ cười dịu dàng, kéo Kiệt ngồi xuống, vỗ nhẹ tay cậu, trấn an:

- Chị tin em, em bình tĩnh đi. Chị nhất định cố gắng chứng minh em trong sạch. Yên tâm - Quỳnh tin tưởng Kiệt bởi vì cô hiểu Kiệt quậy phá vậy thôi chứ không dám giết người đâu, giọng nói tràn đầy tin tưởng Kiệt, muốn hỏi về chuyện xảy ra - Bình tĩnh, kể cho chị nghe xem có chuyện gì.

- Hắn ta gây chuyện với em, em chỉ chống trả lại thôi, đánh hắn ta mấy cái nhưng lúc em bỏ đi hắn ta vẫn còn sống mà, hắn ta còn mắng em nữa mà. Đúng rồi, lúc em bỏ đi, có người nhìn thấy. Chị mau tìm người đó đi - Kiệt bình tĩnh kể lại, chợt nhớ đến điều đó rất hỗn hờ.

Quỳnh đang nhăn mày nghĩ cách làm sao, nghe Kiệt nói vậy cũng giãn ra, thở phào nhẹ nhõm, trấn an Kiệt lần nữa:

- Chị biết rồi, chị sẽ cho người tìm người đã chứng kiến đó ra, yên tâm đợi chị nha - Nói xong quay người hỏi hã muốn đi thì Kiệt bỗng lên tiếng gọi:

- Chị hai - Tưởng có chuyện gì, Quỳnh lập tức quay lại, trên mặt Kiệt đầy sự hối hận, áy náy xin lỗi cô - Chị hai, em xin lỗi chị. Mấy năm nay em đã làm nhiều điều có lỗi với chị - Ngồi trong căn phòng tối mấy tiếng đồng hồ, cậu nhớ lại nhiều chuyện trước đây, từ khi biết mình có người chị giàu có, cậu trở nên hống hách, giống như thiếu gia nhà giàu tiêu tiền như nước, gây ra biết bao nhiêu chuyện mà chưa lần nào biết hối cải, vài tiếng ngồi đây cậu rất lo sợ, khủng hoảng nhưng điều cậu không ngờ nhất là với những chuyện đã xảy ra Quỳnh vẫn nguyên ý tin tưởng cậu. Lần đầu tiên, cậu cảm thấy thật may mắn có người chị này và quyết định sau chuyện này cậu phải thay đổi.

Quỳnh đầu tiên bất ngờ ngạc nhiên nhìn Kiệt, sau đó cười dịu dàng, giọng nói trầm ấm vỗ nhẹ tay cậu:

- Không sao. Hãy nhớ rằng dù người lớn đã xảy ra chuyện gì em vẫn là em trai ruột của chị. Em phải nên người hơn đó - Kiệt gật đầu đồng ý với cô, hai người đều nhìn nhau cười, khuất mắt bao lâu nay rốt cuộc cũng được giải khai, có lẽ đây đúng là gặp họa được phúc, tuy xảy ra chuyện lớn nhưng đã làm cho hai chị em thân thiết hơn.

Quỳnh nhanh chóng tìm ra người chứng kiến lúc ấy, cô thật sự lấy làm ngạc nhiên vì người đó là Vi An, một sự trùng hợp làm cho người ta bất ngờ, sau khi được liên lạc, Vi An lập tức đến cục công an hợp tác điều tra. Với những lời khai của Vi An, Kiệt đã được bảo lãnh tại ngoại.

Quỳnh rất biết ơn Vi An:

- Cảm ơn em đã giúp em trai của chị nha Vi An.

- Em trai của chị? - Nghe Quỳnh nói, Vi An thắc mắc.

Chuyện cô có em trai rất ít người biết nên Quỳnh cũng không lấy làm lạ khi Vi An thắc mắc, cô rất tự nhiên giới thiệu:

- Em trai của chị - Hoàng Minh Kiệt - Quay ra giới thiệu với Kiệt - Đây là người đã giúp em cũng là bạn của chị - Triệu Vi An.

- Xin chào, cảm ơn cô rất nhiều - Kiệt cũng chào hỏi, cảm ơn Vi An.

Vi An mỉm cười nhẹ nhàng, lắc đầu tỏ vẻ không có gì:

- Xin chào, không có gì, đây là việc tôi phải làm - Quay ra ánh mắt e ngại nhìn Quỳnh, hơi lo lắng hỏi Quỳnh sợ cô ấy không đồng ý - Chị Quỳnh, chị nói chuyện với em một chút được không?

Quỳnh đã dự định trước phải nói chuyện với Vi An rõ ràng với lại cô cũng muốn Vi An giấu chuyện này không để người khác biết nên cô gật đầu đồng ý, nói với Kiệt:

- Kiệt, em ra ngoài xe đợi chị một chút nha - Kiệt đồng ý, chào tạm biệt với Vi An.

Một chuyện lớn đã hóa giải khuất mắc chất chứa bao lâu cho tình chị em. Nhưng đây liệu có phải là một bước đẩy Hào đến với sự thật không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Nỗi khổ tâm

Quỳnh và Vi An đứng ngoài ban công, mắt nhìn xa xăm, im lặng một lúc sau Vi An lên tiếng mở lời trước:

- Chị Quỳnh, em muốn giải thích với chị về chuyện của anh Hào, em với anh ấy thật sự không có gì, đó chỉ là tình cảm đơn phương của em thôi, anh Hào

xem em không khác gì Tử Nhiễm cả. Anh Hào chỉ yêu mình chị mà thôi, em thấy rất có lỗi vì em mà hai anh chị chia tay. Chị suy nghĩ lại được không chị.

- Vì An, em không cần phải tự trách nữa. Chuyện anh chị chia tay không liên quan gì đến em cả - Quỳnh thở dài, nhẹ nhàng giải thích cho cô ấy hiểu.

Vi An nghe vậy, thắc mắc:

- Em không tin như vậy đâu. Tối hôm trước, hai người vì chuyện của em mà cãi nhau, ngay hôm sau hai người lại lập tức chia tay. Chị đừng dùng những lý do vì người khác mà chia tay anh Hào, mặc dù mới quen biết chị không lâu nhưng em tin chắc chị không thể nào là người trọng phú khinh bần đâu.

Quỳnh đành bất đắc dĩ thở dài thườn thượt, cô biết hôm nay nếu không nói rõ ràng chuyện này Vi An nhất định không chịu bỏ qua, thôi kệ vì Vi An đã giúp đỡ cô giải đáp phần nào thắc mắc của cô ấy vậy:

- Vì An, vì hôm nay em đã giúp đỡ em trai của chị nên chị sẽ nói em đêm hôm đó chị rất tức giận nhưng về tối nhà chị suy nghĩ kỹ càng chị tin em cũng tin Hào, hai anh chị chia tay vốn không phải là lỗi của em, em đừng thấy có lỗi của chị. Chị có nỗi khổ tâm của chị, em hãy hiểu cho chị. Chị chỉ có thể nói như vậy thôi và mong em giữ kín chuyện hôm nay và cả cuộc nói chuyện này nữa. Nếu như em yêu quý chị thì mong em hứa với chị - Giọng nói mạnh mẽ, ánh mắt kiên quyết, lộ rõ sự không cho phép từ chối làm cho Vi An đã không tự chủ được gật đầu đồng ý.

Quỳnh biết mình đang làm quá nên mau chóng thu lại biểu tình lạnh lẽo, nhẹ nhàng mỉm cười với Vi An từ biệt:

- Thôi, chỉ nói đến đây thôi. Chị đi về trước, để bữa nào chị mời em ăn cơm cảm ơn chuyện hôm nay.

Vi An nhìn Quỳnh bước đi, sao cô có cảm giác trong lời nói, nụ cười của Quỳnh lại quá buồn và chua xót, bóng lưng lạnh lùng xa cách, không cho người ta đến gần khiến cho cô dù muốn chia sẻ cùng cô ấy cũng chẳng biết làm sao. Vi An thật muốn biết nỗi khổ tâm đó là gì để khi nói ra cô rõ ràng cảm nhận được cả một tình yêu to lớn của Quỳnh dành cho Hào mà cô ấy đang cố gắng kìm nén.

Cuối tuần, hôm nay tập đoàn Future tổ chức bữa tiệc hội nghị khách hàng, tất nhiên tập đoàn H&K và Nhân Ái đều là khách mời của buổi tiệc này, Quỳnh và Vũ Minh đều có tính toán của họ, sánh bước bên nhau vào hội trường, đem lại lời bàn tán của mọi người, trước đây họ đã từng nghe nói Quỳnh đang quen với nhị thiếu gia của Future hôm nay mới được chứng thực. Bước vào hội trường, như mọi khi Quỳnh đều đưa mắt tìm kiếm bóng hình mà cô quan tâm, thấy Hào đang đứng trò chuyện với Hạnh và Tử Nhiễm, còn có Vi An, trông anh hình như tiêu tụy đi rất nhiều càng làm cô cảm thấy có lỗi, lòng cô chua xót nghẹn ngào, muốn gọi nhưng lời nói đã đến bên môi lại chẳng thốt nên lời. Hào cũng nhìn thấy cô, sau lại lập tức quay đi, cô càng thêm thông khổ, dường như cảm nhận được sự mất bình tĩnh trong cô, Vũ Minh nắm chặt lấy tay Quỳnh, truyền thêm sức mạnh cho cô, nhắc nhở cô biết rằng cô không cô độc, Quỳnh cũng cảm nhận được điều đó, quay sang hơi mỉm cười với Vũ Minh. Là người có chút danh tiếng trong giới kinh doanh nên Vũ Minh và Quỳnh rất được chào đón, trường bối thì thường thức, đồng lứa thì ngưỡng mộ cũng có người ghen tị. Quỳnh cũng vực dậy tinh thần, giao tiếp xã giao với mọi người, hợp tác với Future đã lâu, cô đã tham gia nhiều lần những buổi tiệc như thế này nên rất quen thuộc chỉ là lần này lại khác cô tham dự với tư cách người yêu của Vũ Minh. Đáng lẽ cô không muốn quá nhiều người biết về mối quan hệ giả này nhưng có Hào ở đây, sợ cậu sẽ nghi ngờ. Nhìn Chủ tịch Trần và phu nhân thấy vậy mà rất vui, anh trai của Minh là Vũ Tường cùng bạn gái của anh - Thư thì trêu chọc, Quỳnh và Vũ Minh cũng rất bất đắc dĩ, nhìn nhau không biết làm sao giải thích, họ còn truy hỏi hai người quen nhau khi nào, sao chẳng có chút tiếng gió nào. Phu nhân chủ tịch Trần còn rất hưng phấn kéo tay cô và Thư tự hào giới thiệu bọn cô là con dâu tương lai, khen này khen nọ làm cô ngại muốn chết. Chưa phải là hết, so với phu nhân Chủ tịch Trần càng hưng phấn hơn, chưa hỏi gì đã tuyên bố Quỳnh là vị hôn thê của Vũ Minh rồi làm cho cô đứng hình, muốn mở miệng phản bác thì bị Vũ Minh kéo lại, lắc đầu với cô rồi lại liếc mắt chỉ về phía Hào. Quỳnh cũng nhìn theo, chợt nhớ ra đây không phải là lúc giải thích đành im lặng.

Hiểu lầm chất chồng hiểu lầm, tổn thương lại chất chồng tổn thương, Quỳnh làm vậy liệu đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tổn thương sâu sắc

Tin tức được tuyên bố đã trở thành làn sóng dữ dội trong giới thượng lưu, mọi người xôn xao bàn tán, có người ngưỡng mộ, có người ghen ghét, bởi họ cũng nhận ra mấy tháng trước Quỳnh mới được Chủ tịch Bùi của tập đoàn H&K nhận làm con nuôi, lại trở thành vị hôn thê của nhị thiếu gia tập đoàn Future. Tin tức này khiến mọi người chấn động, nhất là đám người của Hào, lúc trước còn nhiều nghi ngờ Hào vẫn không tin được Quỳnh lại phản bội cậu nhưng đến lúc này cậu không thể không tin, mất bình tĩnh thất thố đồ ly rượu lên người. Cậu nói với mọi người một tiếng, quay người vào nhà vệ sinh, đi nhưng lại có cảm giác cậu đang chạy trời chết, mà không để ý nhiều ánh mắt đang nhìn về phía cậu, có ánh mắt khó hiểu của mọi người, có ánh mắt khó xử giãy dụa của Hạnh và Vi An, ánh mắt đau lòng lại chất chứa sự tức giận của Tử Nhiễm, còn có ánh mắt đau thương của Quỳnh. Khi Quỳnh đang đứng nhâm nhi ly rượu một mình trong góc, Tử Nhiễm đi đến với thái độ giận sôi gan, muốn tìm người tính sổ, Vi An thì muốn ngăn cản nhưng đều bị Tử Nhiễm gạt ngang, nhất quyết đến chỗ Quỳnh. Quỳnh cũng nhìn thấy, muốn tránh đi không muốn xảy ra xung đột nữa nhưng không được, Tử Nhiễm cản bước cô:

- Cô đi đâu chứ, cô làm việc xấu nên chẳng dám nhìn mặt tôi đúng không?

- Tử Nhiễm, chị không biết làm sao giải thích với em. Nhưng dù có chuyện gì em vẫn mãi mãi là em gái của chị - Quỳnh rất khó xử, không thể giải thích

làm sao với Từ Nhiễm.

Nhưng Từ Nhiễm nghe vậy chẳng những không bình tĩnh được mà còn tức giận hơn:

- Chị em? Tôi khinh. Tôi không có một người chị như chị, tôi rất hối hận đã quen biết chị.

- Từ Nhiễm, em bình tĩnh đi, chuyện chị với anh hai em có rất nhiều điều khó nói. Em hãy hiểu cho chị - Dù muốn chia tay với Hào nhưng cô cũng không muốn làm xấu đi quan hệ của cô với Từ Nhiễm, cô đành cố gắng giải thích.

Nỗi giận của Từ Nhiễm không vì lời giải thích của Quỳnh mà giảm bớt chút nào, cô hất hết ly rượu trên bàn vào người của Quỳnh mắng:

- Hiểu cho chị là như vậy nè. Muốn tôi hiểu gì cho chị, hiểu rằng chị có trắng quên đèn sao. Chị dùng hai chữ khó nói này để lừa con nít sao.

Quá bất ngờ, Vi An đỡ người ra, đợi tới lúc cô phản ứng lại thì cả người Quỳnh đã đầy rượu, màu đỏ đã ướt hết chiếc đầm trắng, vội kéo tay Từ Nhiễm ngăn cản:

- Từ Nhiễm, đừng như vậy, cậu bình tĩnh đi.

Từ Nhiễm tức giận đẩy tay của Vi An ra, nói:

- Vi An, cậu đây là muốn bênh vực cô ta sao?

- Minh... - Vi An khó xử không biết làm sao giải thích thì Quỳnh đã lên tiếng giải vây cho cô:

- Vi An chỉ là không muốn ồn ào giữa chỗ đông người thôi, em đừng trách cô ấy.

Từ Nhiễm không tiếp thu mà vẫn còn rất tức giận, đẩy Quỳnh một cái, bởi không chuẩn bị nên Quỳnh cứ thế mất thăng bằng ngã xuống đất, trúng cái bàn nên mọi thứ đều đổ xuống đất, Quỳnh trông rất chật vật. Lúc này sự ồn ào đã thu hút mọi người, Hạnh cũng đi đến, đỡ Quỳnh đứng dậy, trong miệng thì trách:

- Từ Nhiễm, em làm gì vậy?

Từ Nhiễm chỉ đẩy nhẹ mà lại hại Quỳnh té, cô cũng bất ngờ, hơi hối hận muốn tới đỡ Quỳnh nhưng lại bị Hạnh mắng cô lại bực tức, kéo tay Hạnh không muốn cô ấy đỡ Quỳnh:

- Chị đỡ cô ta làm gì. Đáng đời cô ta.

Quỳnh chưa kịp đứng dậy thì mất đi sự chống đỡ của Hạnh, lần nữa ngã xuống đất, làm lưng cô chột đau dữ dội, cô kìm nén lại cơn đau không muốn bị người khác nhìn thấy, đầu cô chảy đầy mồ hôi hột, môi mím lại nhẫn nhịn. Mọi người cứ ngỡ là do cô bị ngã đau chứ không biết là do khối u, duy có Hạnh biết lo lắng nhìn cô, muốn tiếp tục đỡ cô nhưng lại bị Từ Nhiễm kiên quyết ngăn cản. Hạnh đẩy tay Từ Nhiễm ra nhưng không được, bị cô ấy chất vấn:

- Chị Hạnh chị làm gì vậy? Chị quan tâm cô ta làm gì?

- Chị... - Hạnh nóng nảy muốn giải thích thì lại bị Quỳnh lên tiếng gọi cắt ngang:

- Chị Hạnh - Quỳnh lắc đầu, ánh mắt như muốn nói với cô đừng nói điều đó ra làm cho Hạnh ngại lời.

Lúc này, Gia Huy và Vũ Minh cũng chạy đến, vội đỡ Quỳnh đứng dậy, nhìn cô nhếch nhác như vậy, Gia Huy thấy xót xa, cũng nổi giận quay qua Từ Nhiễm, mắt trừng cô khó chịu:

- Cô quá đáng rồi đó.

- Anh là ai? Có quyền gì nói tôi - Từ Nhiễm nghi ngờ, hỏi Gia Huy.

- Tôi là... - Gia Huy muốn trả lời thì Quỳnh cắt ngang - Anh ấy chỉ là một người muốn giúp đỡ chị thôi, Từ Nhiễm em đừng làm khó anh ấy - Liếc mắt nhắc nhở Gia Huy, làm cho cậu chột nhốt ra trước khi đến đây cô đã dặn cậu phải tỏ ra không quen biết, không được để người khác biết mối quan hệ của hai người nhưng hồi nãy tức giận quá, thiếu chút nữa đã làm lộ chuyện rồi, cậu vội trở lời giải thích:

- Đúng vậy, cô quá đáng nên tôi bất bình thôi không được sao.

- Anh đừng có bị bộ mặt giả tạo đó của cô ta lừa, cô ta không phải hiền lành như bên ngoài đâu, bên này cô ta nói yêu thương với anh trai tôi, bên kia lại dựa vào vòng tay của Trần Vũ Minh, bây giờ lại dùng vẻ mặt yếu đuối đó quyến rũ anh thay cô ta ra mặt - Từ Nhiễm bất bình đáp lại.

Nãy giờ đứng một bên, Vũ Minh đã giận sôi lên rồi, gân xanh hằn rõ, phản bác:

- Bù Từ Nhiễm, cô càng ngày càng quá đáng rồi đó. Vị hôn thê của tôi như thế nào tôi biết rõ, tôi không muốn nghe bất cứ ai sỉ nhục cô ấy.

Hạnh và Vi An cũng muốn ngăn cản Từ Nhiễm đừng nói nữa nhưng cô vẫn nói tiếp:

- Tôi là đang giúp anh đó, đúng là làm ơn mắc oán mà. Tôi... - Bỗng Hào nãy giờ vẫn đi ra ngoài đã quay lại, nghiêm khắc:

- Từ Nhiễm, em câm miệng cho anh - Từ Nhiễm tức tối nhưng thấy ánh mắt cảnh cáo của Hào đành im lặng, Hào quay qua xin lỗi Vũ Minh và Quỳnh, giọng nói lại lạnh tanh, đôi mắt sâu hun hút không rõ cậu đang nghĩ gì - Xin lỗi hai người, em gái tôi nông nổi.

Đứng bên cạnh, từ cái siết tay của Quỳnh, Vũ Minh biết Quỳnh đang đau lắm nên cậu cũng muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này, chỉ bỏ lại một câu không sao, rồi đỡ Quỳnh quay đi.

Tôn thương lại lần nữa xảy ra, Từ Nhiễm sẽ làm sao khi sau này cô biết vì không biết mà cô đã vô tình tổn thương người chị mà cô yêu thương nhất?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bí mật

Ở một góc của buổi tiệc, Từ Nhiễm vẫn còn oán trách chưa vạch rõ bộ mặt thật của Quỳnh cho mọi người biết mà lại bị Hào ngăn cản, Hạnh nãy giờ đã nhìn không nói nhưng không được nữa lên tiếng trách:

- Từ Nhiễm, sao em lại vọng động như vậy?

- Chị Hạnh, em thật không hiểu nổi chị. Nãy giờ sao chị cứ bênh vực cô ta vậy? Chị không thấy cô ta đã phản bội anh hai em sao. Cô ta là người hai mặt, bên đây thì nói yêu thương với anh trai em, đằng khác thì đính hôn với cái tên Trần Vũ Minh đó - Từ Nhiễm phản bác.

Hạnh có lời nhưng không biết làm sao giải thích cho Từ Nhiễm hiểu rõ nỗi khổ tâm của Quỳnh, nhưng vẫn nhắc nhở:

- Từ Nhiễm, chị không bênh vực cô ta, chị là đang giúp em.

- Giúp em? Em không biết làm sao gọi là giúp em - Từ Nhiễm thắc mắc.

- Em cứ nghĩ xem ở đây đông người như vậy em làm như thế thì người ta sẽ đánh giá em ra sao. Dù gì Quỳnh vẫn mang danh nghĩa là con nuôi của Bùi gia, cách đây không lâu em còn bảo vệ Quỳnh, giờ không phải là chị em chung nhà xào xáo bất hòa sao, có câu chuyện xấu trong nhà không nên đồn xa em đúng là vạch áo cho người xem lưng rồi. Lần này em không chỉ làm mất mặt Quỳnh mà còn mất mặt em và anh Hào nữa, thậm chí là Bùi gia. Ngày mai sợ là sẽ có rắc rối, chuyện tối nay chắc chắn ngày mai nằm trên trang đầu của báo chí, anh hai em phải giải thích trước ban hội đồng quản trị, có mấy tên cổ đông đang đợi bắt lỗi của anh ấy đó. Vậy mà em lại gây thêm chuyện nữa - Hạnh cố gắng giải đáp thắc mắc của Từ Nhiễm, giọng nói không chấp nhận được hành động của mình và thêm chút bất bình trước những gì đã xảy ra với Quỳnh nhưng không ai nhận ra điều này.

Nghe Hạnh nói vậy, Từ Nhiễm cũng nghĩ đến, biết mình đã mắc lỗi sai nghiêm trọng, cô cũng lo lắng hỏi:

- Phải làm sao đây?

Hạnh nhàu mày suy nghĩ, lắc đầu thờ dãi không biết làm sao. Vi An và Từ Nhiễm cũng chẳng biết giải quyết như thế nào.

Ở phòng VIP của khách sạn, sau khi Quỳnh uống thuốc giảm đau thì tốt hơn nhiều, Vũ Minh vẫn còn bức tức:

- Cô gái Từ Nhiễm này thật là quá đáng.

- Anh đừng nói như vậy, Từ Nhiễm chỉ là hơi nóng nảy thôi - Quỳnh lắc đầu tỏ vẻ không sao, còn giải thích giúp Từ Nhiễm.

Nhớ đến những hành động của Từ Nhiễm, Vũ Minh vẫn còn tức giận:

- Nóng nảy con khi gì. Không hiểu chút gì mà chỉ làm việc theo cảm xúc thôi. Đúng là đầu to mà óc như trái nho đó. Em trên danh nghĩa thế nào cũng là chị gái của cô ta, vậy mà cô ta lại làm nhục em trước mặt mọi người.

- Thôi đi anh, em không trách em ấy. Dù em ấy có thế nào thì Từ Nhiễm cũng là cô em gái mà em thương yêu, mà có chị gái nào đi oán trách em gái bao giờ. Huống chi Từ Nhiễm làm vậy là vì em ấy thấy đau xót cho anh trai của mình thôi nên em càng không trách. Anh cũng đừng tức giận nữa, em năn nỉ anh - Quỳnh xuống giọng nhỏ nhẹ khuyên, van nài Minh đừng vì chuyện này có cách nghĩ không đúng vì Quỳnh, nhưng chợt nhớ đến điều gì đó, cay mày lo lắng - Tối nay có nhiều nhà báo như vậy, chuyện tối nay chắc chắn ngày mai không thoát khỏi trở thành tin trang đầu rồi, sợ là nó sẽ ảnh hưởng đến Future, H&K và cả Nhân Ái nữa.

Bất chợt tiếng điện thoại vang lên: "Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights...", Quỳnh nhanh chóng bắt máy:

- Alo, Vân Long, có chuyện gì sao?...Cái gì chứ? - Không biết bên đầu dây nói gì mà Quỳnh lại nhủ mày, trông giọng nói lại nồng đậm sự lo lắng - Minh sẽ đến đó. Ở đâu vậy?...Được, cậu tới đó trước đi. Minh sẽ tới đó lập tức.

Quỳnh vừa cúp máy, Vũ Minh đã không nhịn được hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Không có chuyện gì, em có chút việc cần xử lý, em về trước nha - Quỳnh không muốn nói với Minh chuyện gì đang xảy ra nên bằng quơ vài câu cho qua chuyện thôi.

Nhưng nhìn sắc mặt cùng hành động của Quỳnh, Minh không tin là không có chuyện gì, kiên quyết giữ tay của Quỳnh hỏi:

- Em mà không nói có chuyện gì thì anh nhất định không để em đi.

Quỳnh nhìn Minh với ánh mắt khó xử, chống lại ánh mắt kiên quyết của cậu, được một lúc chỉ có thể thở dài, giải thích:

- Từ khi xảy ra vụ bắt cóc trước kia, em luôn lo lắng sẽ xảy ra chuyện nên cho người luôn theo sau âm thầm bảo vệ cho những người mà em quan tâm, vừa có người báo với em phát hiện một chiếc xe theo sau xe của Hào trông không có ý tốt, em đã ra lệnh chặn xe ngăn cản, muốn đến đó xem sao.

- Anh đi với em - Biết rằng chắc chắn không thể ngăn cản được Quỳnh, Minh lo lắng muốn đi theo.

Nhìn ánh mắt không cho phép từ chối của Vũ Minh, Quỳnh đành thỏa hiệp đồng ý, hai người nhanh chóng đến điểm hẹn.

Ai là người đã theo sau Hào? Có vẻ Quỳnh không đơn giản như bên ngoài, ẩn sâu trong cô có rất nhiều bí mật chưa được khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Âm Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Thân phận bí ẩn

Sau buổi tiệc, Hào lái xe đưa Hạnh, Tử Nhiễm và Vi An về nhà, mà cậu không biết có hai đám người đang chạy đằng sau theo dõi cậu, một đám tất nhiên là người Quỳnh sai khiến âm thầm bảo hộ bọn họ từ xa, còn một đám tạm thời vẫn chưa xác định được là ai nhưng có vẻ là không có ý tốt gì. Tới một ngã rẽ, sau khi xe Hào vừa rẽ qua, đám người đó cũng theo sau chuẩn bị quẹo theo thì có một chiếc xe từ hướng khác phóng tới với tốc độ khá cao, chặn ngang ngay đầu xe, làm cho chiếc xe đó phải phanh gấp, bọn hắn hình như rất tức giận xuống xe chửi mắng. Từ trên chiếc xe sang trọng kia, một chàng trai lịch lãm nhưng lại trông rất vô lại, bất cần đời, vừa bước xuống xe đã nở nụ cười ngả ngớn:

- Có con chó nào đang sủa vậy bây? Thật ồn ào.

Bọn chúng rất tức giận, một trong số đó tức giận nhào lên chỉ thẳng vào mặt của chàng trai đó, quát:

- Mày nói gì?

Chặn ngang bước chân của tên đó, một chiếc xe khác lại vô tới, xuống xe là Vũ Minh và Quỳnh, Quỳnh bước tới bên cạnh chàng trai, liếc mắt nhìn đám người đó, hỏi:

- Vân Long, đã có người hộ tống họ về nhà an toàn chưa?

- Vân Long mình làm việc mà cậu không yên tâm sao, bọn họ báo lại người đã về tới nhà - Vân Long vẫn cười vô lại như vậy, nghiêm túc nhưng cũng đùa giỡn, sau đó nhìn đám người kia, hỏi ý kiến của Quỳnh - Còn đám người kia cậu muốn sao đây. Giết từ từ hay trực tiếp chết?

Quỳnh nhìn đám người đó với ánh mắt tàn nhẫn, cả người toát ra sự lạnh lẽo đáng sợ, nụ cười của cô càng đáng sợ hơn, giọng nói quyết đoán:

- Cậu muốn làm sao thì làm, giữ lại người sống được rồi. Minh về tổng bộ trước - Nói xong Quỳnh lập tức quay người bước lên xe, Vũ Minh cũng theo sau, phóng đi.

Vân Long quăng lại một câu dặn dò rồi cũng phóng xe đi sau họ:

- Nghe theo tiểu thư phân phó, xử lý xong thì đưa người về tổng bộ.

Trong văn phòng của tổng bộ bang Thanh Long, Quỳnh và Vũ Minh đã ngồi trên ghế, Quỳnh nhâm nhi ly rượu trong tay, mắt nhìn xa xăm không biết đang suy nghĩ gì, thì Vân Long mở cửa bước vào, quen thuộc ngồi vào ghế, cũng rót một ly rượu nhâm nhi. Quá quen với hành động chẳng để ý đến ai này của Vân Long, Quỳnh giới thiệu cho hai người làm quen:

- Anh Vũ Minh, đây là bạn của em, là thiếu bang chủ của Thanh Long bang - Quay qua Long - Còn đây là người mà mình xem như anh trai, Trần Vũ Minh. Cậu nể mặt mình chút đi.

Nghe lời Quỳnh nói, Long hiểu Minh đối với Quỳnh là một người quan trọng nên cậu thu hết biểu tình coi thường, đứng dậy lịch sự chào hỏi, còn rót một ly rượu đưa cho Minh:

- Chào anh.

Cụng ly với Long nhưng lòng mang thắc mắc:

- Chào cậu - Minh chưa kịp hỏi gì thì có tiếng thuộc hạ báo lại:

- Thiếu bang chủ, tiểu thư, tôi là Vân Phi.

- Vào đi - Vân Long khôi phục sự nghiêm túc của mình, họ đều ngồi xuống, cả hai người đều toát lên vẻ lãnh tính cao quý.

Vân Phi bước vào, cúi người chào hỏi:

- Chào thiếu bang chủ, chào tiểu thư - Quay qua nhìn Vũ Minh khó xử không biết là ai, Quỳnh lên tiếng giải vây cho cậu:

- Bạn của tôi, Trần Vũ Minh - Cậu nói ngắn gọn đã giới thiệu tên với quan hệ hai người nhưng lại không nhắc đến thân phận của Minh, cô không muốn để Minh dính dáng quá sâu.

- Chào Trần thiếu gia - Biết rõ cách làm việc của Quỳnh, Vân Phi chỉ chào hỏi chứ không thắc mắc gì về thân phận, quay sang Vân Long và Quỳnh báo cáo - Trong số bọn chúng, có một tên nhận là Phó bang chủ của bang Hùng Ưng, hắn đe dọa nếu chúng ta không thả hắn ra thì Hùng Ưng nhất định sẽ san bằng bang Thanh Long của chúng ta.

Không để ý đến lời đe dọa kia, Vân Long cười khẩy:

- Hắn có là ông trời tôi cũng xử hắn chứ huống chi hắn chỉ là một Phó bang chủ nhỏ nhoi của Hùng Ưng. Mặc kệ hắn là ai bắt hắn khai ra cho tôi.

Quá hiểu ý của Vân Long, bang Thanh Long trước giờ chả hề sợ ai, cậu cũng chẳng sợ những lời đe dọa của hắn, Vân Phi đã dùng nhiều hành hạ để cạy miệng hắn:

- Báo cáo thiếu bang chủ, tôi đã hỏi ra, có một người dùng số tiền lớn sai khiến bọn hắn phải cho Tổng giám đốc Bùi một trận, sau đó bắt cóc tiểu thư Bùi, còn lý do để làm gì thì bọn hắn không biết. Nhưng khi điều tra thân phận của người đưa tiền thì họ đoán rằng là vì cái ghế Tổng giám đốc của H&K.

- Cái ghế Tổng giám đốc của H&K? Người thuê là ai? - Quỳnh nhíu mày, thắc mắc.

- Báo cáo tiểu thư, là ông Phan Bình, một trong những cổ đông lớn của tập đoàn H&K, ông ta đã nhiều lần xăm xoi chức vị Chủ tịch của ông Chính nhưng không làm được gì, gần đây thiếu gia Bùi còn giáng chức con ông ta khiến ông ta ghi hận nên âm mưu lật đổ thiếu gia Bùi - Vân Phi đáp lại bằng những gì cậu biết từ miệng tên Phó bang chủ kia.

- Phan Bình? Phan Bình? - Quỳnh lăm lăm cái tên đó, trong giọng nói đầy sự oán hận.

Bắt chợt một tên thuộc hạ có vẻ rất hấp tấp báo:

- Báo thiếu bang chủ, tiểu thư, bang Hùng Ưng lấy tên thiếu bang chủ Hùng Ưng cầm đầu đang ở trước cửa khiêu chiến đòi chúng ta thả người, chúng đem đến rất nhiều người.

Không một chút lo sợ, Vân Long còn cười khẩy, giọng nói nồng đậm hứng thú:

- Thiên đường có lối bọn chúng không đi, địa ngục không lối lại cứ đâm đầu vào. Bữa nay một lần xóa sổ bang Hùng Ưng này.

Vân Phi nghe vậy cũng rất hào hứng, nhưng nhớ lại điều gì đó hơi khó xử hỏi:

- Nhưng bọn chúng đã nhiều lần khiêu khích chúng ta, bang chủ lại không cho phép chúng ta triệt hạ chúng vì bang chủ với bang chủ của bang Hùng Ưng có chút giao tình.

- Ngày xưa khác, hôm nay khác. Chút giao tình đó có là gì đâu. Có tiểu thư chúng ta ở đây thì mọi thứ ok - Miệng nói nhưng Vân Long lại cười cười, hơi hất mặt về phía Quỳnh, khẳng định nhưng cũng hỏi ý kiến của Quỳnh.

Quỳnh cũng cười, nhưng nụ cười này lại lạnh lẽo, đầy vẻ sát phạt, đồng ý:

- Vân Phi, anh ra ngoài chuẩn bị nghênh chiến đi, bên phía bang chủ tôi sẽ giải thích sau.

Đợi Phi ra ngoài, Vân Long mới hỏi:

- Cậu có tham gia không? - Vân Long chỉ hỏi cho có lệ thôi bởi đã từ rất lâu Quỳnh chưa bao giờ tham gia vào mấy việc trong bang phái này, không mấy người biết cô là tiểu thư của bang Thanh Long, thời gian trước đây khi Thanh Long bị các bang hợp lại chèn ép, Quỳnh đã được huấn luyện đặc biệt tuy võ nghệ không cao, tài bắn súng lại thượng thừa, khó gặp địch thủ, giúp Thanh Long đứng vững giữa giới giang hồ. Từ ngày bang phái lấy lại vị thế, Quỳnh cũng lui về sau, không tham gia nữa nên lần này cậu chỉ hỏi cho có lệ thôi nhưng Vân Long không ngờ Quỳnh lại đồng ý:

- Đi chứ sao không. Mình phải cho họ biết hậu quả của việc đụng vào người không nên đụng. Đưa đồ của mình đây.

Nghe vậy, Vân Long ngạc nhiên:

- Hả? Cậu nói gì? Nói thiệt hả?

- Bớt nói nhảm. Nhanh đưa súng cho mình - Quỳnh không có thời gian nói nhiều, chỉ đòi đồ của mình.

Trước ánh mắt ngạc nhiên và khó hiểu của Vũ Minh, Vân Long mở ra cái tủ lâu rồi chưa mở, lấy một cái bao tay và cây súng lục quăng qua cho Quỳnh, cô rất quen thuộc lấp mở súng đạn, Vân Long cũng làm tương tự như vậy, chợt nhớ đến người này giờ vẫn không lên tiếng, chống lại ánh mắt bất ngờ của Vũ Minh, Quỳnh chỉ có thể nói - Anh Vũ Minh, để em xử lý xong việc này, em sẽ giải thích với anh mọi chuyện.

Biết lúc này nguy cấp, Vũ Minh gật đầu đồng ý và dặn dò:

- Em phải cẩn thận đó.

Quỳnh đồng ý, đi theo sau Vân Long ra ngoài.

Tiểu thư của bang phái giang hồ, Quỳnh thật sự không đơn giản, chuyện này sẽ có kết cục như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Bộ mặt mới

Vân Long và Quỳnh vừa bước ra khỏi cửa, thấy Quỳnh cũng theo sau làm cho Vân Phi rất ngạc nhiên nhưng chỉ thoáng qua, rồi cung kính báo:

- Báo thiếu trang chủ, mọi thứ đã chuẩn bị xong.

- Tốt, lập tức mở cửa nghênh địch - Quay qua Quỳnh - Quỳnh, cậu như cũ đứng phía trên nhắm bắn đi. Đức và An bảo vệ tiểu thư an toàn. Những người còn lại theo tôi đón địch, hôm nay phải khiến chúng đi xe hơi tới nhưng đi xe cứu thương về - Vân Long phân phó, ra lệnh, giọng điệu nghiêm khắc nhưng lại không kém phần hừng hực, khát máu.

Nghe lệnh, mọi người chia nhau làm việc, mở rộng cửa, tên Hùng Ưng khiêu khích:

- Người đến là ai? Mau xưng tên họ kéo làm oan hồn không nhà đó.

- Không biết là ai làm oan hồn đó, ta là ông nội của mi, Từ Vân Long, hôm nay chính là ngày chết của mi - Vân Long không hề e ngại đáp lại.

Hai bên lao vào xấu xí nhau, tất nhiên Vân Long hiển nhiên phải tiếp chiêu với tên Hùng Ưng, tên này có khoác lác thiệt nhưng mà hấn đúng là có chút bản lĩnh, xem như cũng ngang tài ngang sức, Quỳnh đứng trên đài cao quan sát tình hình, cô cũng không can thiệp vào cuộc đấu sức của hai người đó mà xử lý những tên khác, nhiều người ngã xuống bằng tài thiện xạ của cô. Hùng Ưng vốn không phải là đối thủ của Thanh Long, thắng bại nhanh chóng được phân rõ, Hùng Ưng rơi vào yếu thế, thấy vậy Hùng Ưng càng điên máu hơn, nhào vào đánh đấm, Vân Long bất cẩn sơ suất ngã xuống, tên đó nắm được cơ hội muốn rút dao đâm cậu. Quỳnh thấy tình hình không ổn, vội nhảy xuống chạy đến ngăn cản, so chiêu với Hùng Ưng, võ nghệ của Quỳnh chẳng tính thông nên chỉ tiếp được vài chiêu đã bị một nhát dao ngay bên cánh tay phải, xim nữa là mất mạng may là Vân Long phản ứng kịp thời, đá bay dao, cũng đã tức điên lên khi thấy Quỳnh bị thương nên nhanh gọn lẹ xử đẹp Hùng Ưng. Tên cầm đầu đã xong thì mấy tên nhãi nhép cũng không gây sóng gió gì thêm được nữa, Vân Long đỡ Quỳnh lên phòng xử lý vết thương và ra lệnh:

- Vân Phi, dẫn theo 500 người dọn dẹp tổng bộ của Hùng Ưng bang cho tôi, không thể có người sống - Từ lời nói của Vân Long, có thể thấy cậu đã rất tức giận, bọn họ không chết thì không thể giải được mối hận trong lòng cậu. Với cậu, Quỳnh là bạn, là ân nhân, là em gái của cậu, nếu chúng có can đảm làm cô bị thương thì cũng có can đảm đón nhận sự trả thù của Vân Long cậu.

Bước vào phòng, Vân Long vội lấy hộp cứu thương xử lý vết thương, Vũ Minh thấy Quỳnh bị thương cũng rất lo lắng hỏi:

- Quỳnh, em có sao không?

- Em không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi - Quỳnh tỏ vẻ không có gì, còn trấn an Vũ Minh.

- Xong rồi, chuyện còn lại mình sẽ giải quyết. Anh Vũ Minh, anh giúp em đưa Quỳnh về nhà đi - Xử lý xong vết thương, Vân Long đề nghị.

Quỳnh biết giờ cô đã bị thương, Vân Long nhất định sẽ không cho cô tham gia các hành động tiếp theo, nên đành thỏa hiệp để Minh đưa cô về nhà. Trên xe, Vũ Minh cứ liên tục liếc nhìn Quỳnh, muốn hỏi rồi lại thôi, Quỳnh cũng cảm nhận được điều đó, lên tiếng hỏi:

- Anh có gì muốn hỏi em đúng không? Anh cứ hỏi đi.

- Anh muốn biết mọi chuyện - Quan tâm Quỳnh, Vũ Minh thật sự muốn biết tất cả mọi chuyện, bí mật đằng sau thân thể của Quỳnh, một con số bí ẩn.

Quỳnh quay người nhìn cửa sổ, bên ngoài màn đêm đã bao phủ không gian, ẩn chứa bao nhiêu bí mật, nhớ lại chuyện đã xảy ra rất lâu, rất lâu, giọng điệu nhẹ nhàng bình tĩnh, thuật lại:

- Lúc đó em mới chỉ là sinh viên năm tư của đại học, hôm đó em làm việc đến khuya đi qua một con đường vắng, phát hiện Vân Long bị thương rất nghiêm trọng nằm bên vệ đường. Là em đã cứu cậu ta, lúc đó cậu ta chỉ giơ ăn chơi đàn đúm, lại hay gây chuyện đánh nhau giữa các bang phái, lần bị thương đó cũng là cậu ta đã đắc tội với một bang phái nên bị xử. Em đã dẫn dắt cậu ta đi vào chính đạo, ép buộc cậu ta học hành, thân phận hiện giờ của cậu ta là Giám đốc điều hành của một công ty xây dựng có danh tiếng trong ngành, ít ai biết đến Vân Long là thiếu bang chủ của Thanh Long bang. Không những vậy, lúc em biết cậu ta, Thanh Long bang đang rơi vào thế hiểm, có nguy cơ bị các bang phái khác thôn tóm, đang lúc cần người và em đã tham gia huấn luyện, võ thuật tạm ổn nhưng mà tài bắn súng của em lại rất khá, lần đó em... Từ ngày Thanh Long bang lấy lại được vị thế của mình, em đã nhanh chóng rút tay khỏi giang hồ, không còn hỏi đến chuyện trong bang nữa. Nếu không phải hôm nay bọn chúng đụng đến người không nên đụng thì tay em sẽ không lần nữa dấy máu.

Quỳnh kể lại hết mọi chuyện cho Vũ Minh nghe, làm cho cậu phải có cách nhìn khác ở cô, tuy cậu quen biết Quỳnh đã nhiều năm, cậu lại chưa thấy được bộ mặt này của Quỳnh, càng ngày cậu càng muốn hiểu rõ cô không phải vì điều gì mà chỉ muốn hiểu thêm để bảo vệ cô, để cô không có độc giữa dòng đời này. Em gái của cậu thật lắm truân chuyên.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Kế hoạch

Đúng như những gì Hạnh và Quỳnh đã dự kiến, sáng ngày sau tin tức của đêm qua lập tức trở thành tin hot trang đầu, đủ loại tiêu đề: “Cuộc chiến giành nữ nhân giữa hai thiếu gia giới thương nghiệp. Bông hồng có gai”, “Xung đột tình cảm hay giành gia tài ở gia tộc lớn”, “Anh trai em gái yêu nhau, một cuộc tình éo le chẳng”, giá cổ phiếu của H&K, Future và Nhân Ái đều xảy ra biến động dữ dội, đặc biệt bên H&K giống như có người sắp đặt nên cuộc họp hội đồng ban quản trị được triệu tập, buộc Hào phải đưa ra lời giải thích thích đáng về vụ việc lần này.

Ngay lập tức, Vũ Minh đã có mặt tại văn phòng của Quỳnh để bàn về việc này. Lật xem những tờ tạp chí hôm nay, Vũ Minh càng lật thì càng tức, cuối cùng đập ngay tờ báo xuống bàn, quát to:

- Quá đáng. Chút chuyện nhỏ mà chúng lại viết thành chuyện lớn. Rốt cuộc muốn sao đây?

Quỳnh cũng nhú mày, giọng nói tràn đầy giận dữ, nghĩ ngay nguyên nhân:

- Chắc chắn là tên Phan Bình đó giờ trò chứ không ai khác nữa. Hận mới hận cũ em không tha cho ông ta.

Cũng đoán được là ai ở đằng sau giờ trò, nhưng Vũ Minh lại có chút lo lắng:

- Ông ta rất nham hiểm, đã bao năm đấu với Chủ tịch Trần mà cũng không để lại bao nhiêu dấu vết, không ai tìm được bằng chứng chống lại ông ta. Nếu không phải lần này, ông ta oán hận vì Hào giáng chức con trai ông ta vọng động làm bậy để lộ sơ hở cho chúng ta nắm thóp. Nhưng bây giờ đối phó ông ta vẫn không dễ dàng đâu.

- Đối với người cao minh chúng ta phải dùng kế cao minh thôi. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con - Quỳnh cười khẩy, trong lòng suy tính, ánh mắt đầy tính toán, lộ rõ sự ngoan tuyệt.

Vũ Minh và Quỳnh bàn kế hoạch cụ thể làm sao đưa tên Phan Bình đó vào tròng. Được một lúc lâu, thư kí Hà báo với cô Chủ tịch Trần vì tin tức lần này ảnh hưởng quá nhiều nên muốn mời Vũ Minh, cô, Hào và Từ Nhiệm để bàn bạc làm sao giải quyết. Quỳnh cũng muốn gặp Hào vì theo những kế hoạch đã định ra sau này hai người tất trở thành kẻ thù, giây phút hòa bình gặp nhau như thế này là hiếm có.

Họ trùng hợp gặp nhau trước hành lang phòng họp, Hào rất lịch sự chào hỏi với Vũ Minh và Quỳnh, thành khẩn nhận lỗi:

- Xin lỗi hai người, là do em gái tôi mới gây ra rắc rối lớn này.

- Không sao. Chỉ là chút chuyện nhỏ. Nhưng mà Hào à không Tổng giám đốc Bùi anh phải nghỉ ngơi nhiều hơn, trông anh có vẻ mệt mỏi lắm - Quỳnh

vẫn không nhìn được lo lắng cho Hào, giọng nói lộ vẻ quan tâm rõ ràng. Vũ Minh siết nhẹ tay cô nhắc nhở, chống lại ánh mắt ngạc nhiên của Hào cô vội thu hết mọi biểu tình quan tâm của mình, quay lại về lạnh lùng không quan tâm.

Duy chỉ có Từ Nhiễm là không nhìn thấy chút cử chỉ nhỏ của ba người, cô hừ mũi, khó chịu phản bác:

- Cô đừng giả nhân giả nghĩa. Đồ hai mặt.

- Từ Nhiễm – Hào quát lên, liếc mắt cảnh cáo cô im miệng, rồi quay qua Vũ Minh và Quỳnh – Xin lỗi. Em gái tôi không hiểu chuyện.

- Không cần. Minh vào trước đi Quỳnh - Bỏ lại một câu, Vũ Minh dắt Quỳnh vào phòng, vừa đi vừa cúi người thì thầm vào tai Quỳnh – Em mau thu lại hết biểu tình của mình đi nếu không sẽ bị nghi ngờ đó.

Vừa mới bị Hào la Từ Nhiễm đã bức tức lại thấy họ có hành động thân thiết chẳng hề để ý anh trai cô vẫn còn ở đây khiến cô nổi điên, bước nhanh tới cổ tay đẩy Quỳnh một cái giành đi trước, Quỳnh không giữ thăng bằng, tay đập vào cửa, chẳng may đụng tới vết thương đêm qua, cô rất đau nhưng vội bặm môi chịu đựng, mặt càng thêm tái nhợt, Vũ Minh tức giận, gân xanh lộ rõ, trừng mắt nhìn Từ Nhiễm:

- Cô làm gì đây?

Quỳnh vội vã kéo tay Vũ Minh lắc đầu ngăn cản cậu đừng tức giận, đưa tay nói:

- Từ Nhiễm em vào trước đi.

Hất luôn cánh tay Quỳnh, Từ Nhiễm bước vào trước chẳng để ý rằng cô đã vô tình chạm vào cánh tay áo nhiễm máu từ vết thương. áo khoác của Quỳnh màu đen nên không lộ rõ nhưng của Từ Nhiễm lại màu trắng nên dính chút vết đỏ, chỉ là chưa ai chú ý đến. Hành động càng làm tăng thêm sự tức giận của Minh cậu định mắng thì lại bị Quỳnh ngăn cản:

- Anh Minh, đi với em qua văn phòng anh Vũ Tường chút đi.

- Qua đó... - Thấy Quỳnh đưa mắt ám hiệu, chỉ chỉ tay của mình, Minh chợt nhớ ra lo lắng – Lẽ nào vết thương em... - Lần nữa cắt ngang lời nói của Minh, Quỳnh quay qua Hào bảo – Tổng giám đốc Bùi, anh vào trước đi, bọn em qua phòng anh Vũ Tường một chút.

Hào nhìn theo bọn họ, nhưng trong lòng hiểu kì nghỉ ngơi.

Cuộc họp kết thúc nhưng vẫn chưa đưa ra được phương án giải quyết cụ thể nào. Hào và Từ Nhiễm ra về trước, chợt phát hiện trên vai cô có vết đỏ, Hào thắc mắc:

- Từ Nhiễm, áo em sao lại dính máu vậy?

- Máu? Ở đâu vậy chứ? Em nhớ hồi nãy lúc tới không có mà ta – Nhìn nhìn vết đỏ, Từ Nhiễm cũng thắc mắc.

Hào nhú mày, chợt nhớ đến hồi nãy Từ Nhiễm đã chạm vai với Quỳnh, rồi Minh buột miệng nói vết thương gì đó, lẽ nào máu này là của Quỳnh, cô ấy bị thương sao, không nhìn được vẫn lo lắng.

Kế hoạch của Minh và Quỳnh là gì? Họ có thực hiện được mong muốn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Toan tính

Ngày hôm sau, mọi tin tức tự nhiên đều chuyển hướng về một người là Hào, không quá nhiều ảnh hưởng đến Vũ Minh và Quỳnh nữa, giống như là cố ý vậy, đầy đủ mọi tiêu đề: "Người thứ ba là ai?", "Anh trai có bệnh luyến em gái", "Người chia rẽ hạnh phúc", cổ phiếu của H&K sụt giảm nghiêm trọng. Đó là bước đầu tiên của kế hoạch, tiếp theo thư kí Hà xếp lịch hẹn cho Vũ Minh và Quỳnh ăn tối với ông Phan Bình tại nhà hàng Royal. Tối giờ hẹn, Quỳnh khoác tay Minh đến với thái độ rất thân mật, ông Phan Bình đã đến từ sớm, họ chào hỏi nhau, rồi mới ngồi xuống gọi món cùng ly nói chuyện xã giao. Cầm ly rượu sóng sánh, nhìn màu đỏ tươi của rượu, Quỳnh hơi mỉm cười suy nghĩ, giọng nói từ tốn nhẹ nhàng cất lên:

- Ông Phan, ông có biết đến một người gọi là Hùng Ưng không? - Quỳnh dường như chỉ băng quơ hỏi vậy thôi nhưng lại làm mặt mày ông Bình tái mét, già vờ trấn tĩnh hỏi lại:

- Tôi không hiểu cô Hoàng đang nói gì?

Trong lòng Vũ Minh khinh thường ông ta giả nhân giả nghĩa nhưng bên ngoài lại rất bình tĩnh để ly rượu trên bàn, tiếp lời của Quỳnh:

- Ông đừng giả vờ với chúng tôi, chúng tôi đã nhắc đến thì đã nắm rõ mọi chuyện trong tay rồi - Thấy ông Bình lo lắng, mặt càng thêm tái nhợt, Minh vẫn bình tĩnh nói - Ông yên tâm đi. Chúng tôi không có ý định phanh phui chuyện này, mà muốn bàn một chuyện hợp tác với ông.

- Hợp tác? Tôi không biết các vị cần gì ở tôi - Ông Bình thắc mắc.

Vũ Minh và Quỳnh liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hai người đều có chung suy nghĩ: "Đúng là tên cáo già". Quỳnh lên tiếng trả lời:

- Ông Bình, đây là một giao dịch có lợi cho cả hai bên mà, tôi đạt được thứ tôi muốn, còn ông được ngồi vào ghế Chủ tịch của H&K như ông mong muốn.

- Tôi không biết cô Hoàng đang nói gì? Tôi chỉ là muốn làm một cổ đông ngồi không nhàn rồi, ở nhà hưởng tiền thôi, không có sức lực làm Chủ tịch gì đó đâu - Vẫn còn giả nai, ông ta vờ từ chối, nhưng ánh mắt đầy tham vọng đã lộ rõ tính toán của hắn.

Minh cũng thấy được điều đó, hơi nở nụ cười nhưng ẩn chứa suy nghĩ sâu xa:

- Ông Phan ak, chúng tôi đều là người thông minh. Thứ ông muốn là gì tự ông cũng hiểu rõ rồi, còn tôi muốn chính là làm cho Bùi gia sụp đổ thôi.

Nhìn Quỳnh có ánh mắt hơi khó xử rồi thờ dãi chấp nhận, không biết làm sao, còn Minh thì quyết tâm, thêm chút hận thù, ông đã đoán ra chắc là vụ việc hôm trước đã làm cho Minh ghen tị, phải lật đổ Hào cho bằng được. Quỳnh tuy có chút không muốn nhưng lại không thể cản Minh, nên đành chấp thuận. Thì ra là ân oán tình thù, vậy thì có lợi cho ông rồi. Ông Bình vẫn đang suy nghĩ thì Quỳnh đã nói tiếp:

- Để tiện hợp tác chúng tôi đã tặng cho ông một món quà vào sáng nay rồi đó.

- Ý cô là những bài báo sáng nay chẳng? - Ông Bình liếc Quỳnh, thâm ý hỏi.

Không rơi vào yếu thế chút nào, Quỳnh rất bình tĩnh đáp lại ông:

- Tôi biết bài báo mấy ngày trước đều là kiệt tác của ông Phan đây - Thấy ông Bình muốn lên tiếng giải thích thì Quỳnh đã chặn ngang - Chúng tôi không tính truy cứu về việc này, không những vậy tôi còn thổi gió bay về một hướng có lợi cho chúng ta. Chẳng phải sao?

Thấy Minh và Quỳnh đều là người thông minh, giao dịch này cũng có lợi nên ông Bình cân nhắc một chút rồi cũng đồng ý:

- Lợi ích thì có bao giờ ai từ chối. Huống chi lại hợp tác với hai người thông minh như các vị.

Không chút nóng nảy đợi cho ông ta suy nghĩ, cả việc ông ta đồng ý cũng nằm trong dự kiến của họ, giờ lên ly rượu, Minh cũng cười nói:

- Cạn ly vì sự hợp tác của chúng ta - Bọn họ cụng ly, trong lòng lại tràn đầy suy nghĩ, mỗi người đều toan tính thiệt hơn, không ai biết ai đang nghĩ gì.

Trên xe, Minh và Quỳnh vẫn tiếp tục bàn bạc:

- Quỳnh, em tặng ông ta cổ phần của Nhân Ái làm gì, việc này quá phiêu lưu rồi, thành công thì thôi nhưng thất bại là em bồi cả sự nghiệp mà mình gầy dựng vào trong đó.

- Ông ta là một tên cáo già, không mất chút máu để đổi sự tin tưởng của ông ta thì không được. Với lại chúng ta đã nắm chắc rồi, anh yên tâm đi. Em sẽ khiến ông ta trả giá những gì hắn đã làm - Quỳnh khẳng định, trong giọng nói lộ vẻ kiên quyết, ánh mắt toan tính sáng như sao.

Sang ngày mới, Hào cũng tức giận đập những tờ báo trên bàn, mắng:

- Chết tiệt. Mấy nhà báo này rảnh rồi quá đáng rồi đó, chuyện chẳng những không ngoài người ngoại mà còn cứ thể làm lớn lên. Chắc chắn là có kẻ giờ trò. Tra, tra cho anh.

Hạnh cũng nhũn mày, cô cũng tức lắm nhưng không phải vì bài báo này bởi cô biết mấy bài báo này là kiệt tác của Quỳnh, một phần kế hoạch đối phó với Phan Bình, điều này chỉ có Minh và cô biết, nếu như để Hào điều tra ra Quỳnh là người giờ trò ở mấy bài báo thì lại một phen sóng gió cho xem. Mà con sóng này cô không biết làm sao ngăn chặn tổn thương đến với cô em gái bé bỏng, đây truân chuyên của cô. Con bé đang bệnh, thế mà vẫn phải lo mấy chuyện này, đều tại cái tên Phan Bình đó, cô nhất định không dễ dàng bỏ qua cho ông ta.

Kế hoạch của Quỳnh liệu có mắc sai lầm, nếu như thua Quỳnh sẽ mất điều gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thâm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Làm sao vẫn hồi

Hạnh hỏi ý kiến Quỳnh rồi mới báo với Hào người đứng sau quạt gió là Quỳnh mặc dù cô rất khó xử. Hào nổi giận, gân xanh nổi lên, mày nhú chặt, tay nắm thành nắm đấm, hất mọi thứ trên bàn xuống, quát:

- Quỳnh? Hoàng Kim Quỳnh. Rốt cuộc cô muốn gì đây?

Lúc này, Từ Nhiễm cũng đang ở văn phòng của Hào, cô đến đây vì chuyện cô làm càng ngày càng xôn xao, ảnh hưởng đến anh Hào, hội đồng ban quản trị triệu tập cuộc họp vào ba ngày sau yêu cầu anh hai cô phải giải thích vì chuyện này, ngay cả ba cô cũng không biết làm sao giải quyết nó. Nghe được Hạnh nói người đằng sau gây xáo trộn tất cả là Quỳnh, cô đã không nhận được con tức giận của mình nữa:

- Em đi tính sổ với cô ta - Sau đó đi một mạch ra khỏi văn phòng, bỏ mặc tiếng gọi của Hào và Hạnh, cô cứ phóng xe đi, Hào và Hạnh cũng nhanh chóng đuổi theo nhưng vẫn không kịp.

Từ Nhiễm không hề đợi báo mà đã xông thẳng vào văn phòng của Quỳnh. Nghe có người mở cửa mà không nghe thông báo, Quỳnh khó chịu ngược mặt lên định mắng thì thấy là Từ Nhiễm, rất ngạc nhiên đứng phắt dậy hỏi:

- Từ Nhiễm, sao em lại đến đây?

Từ Nhiễm không hề giải thích gì, mà bước nhanh tới giáng cho cô một cái bạt tai khiến cho cô bất ngờ không kịp phản ứng gì, còn mắng cô:

- Ai là em của cô? Cô muốn gì đây? Cứ liên tục gây rắc rối cho chúng tôi là ý gì?

- Chị... - Quỳnh muốn giải thích nhưng liếc mắt thấy có người lấp ló trước cửa, cô mới nhớ đến tên cáo già Phan Bình nói lý do hợp tác đưa cháu gái ông ta vào đây làm việc nhưng mục đích là giám sát nhất cử nhất động của cô, nên bây giờ cô không thể có chút sai sót nào nên vội chuyển lời - Thương trường là chiến trường, câu xé nhau. Nhưng tôi vẫn không biết là cô đang nói gì? Tôi có gây rắc rối gì sao?

Chi thẳng vào mặt của Quỳnh, Từ Nhiễm càng tức hơn khi thấy thái độ không xem ai ra gì của cô, kể tội Quỳnh:

- Cô không làm gì? Cô có ý định gì khi sắp đặt nhà báo chìa mũi dùi vào anh trai tôi, còn mình và bạn trai lại ung dung như vậy? Thế mà cô nói không làm gì sao.

Ung dung ngồi xuống ghế, tỏ thái độ cô luôn luôn đúng, Quỳnh rất bình thản đáp lại:

- Đó chỉ là chút thủ đoạn kinh doanh thôi. Cô còn non lắm đó cô bé à - Giọng điệu bờ cợt, khinh thường.

- Chị... - Gân xanh nổi lên, người Từ Nhiễm rung lên dữ dội, nghẹn lời không biết nói gì thì Hào và Hạnh cũng xông vào, trong mắt Quỳnh xẹt qua chút ngạc nhiên, tình cảm nhưng chỉ thoáng qua cô vội thu hết biểu tình đó, bày ra bộ mặt lạnh tanh, ánh mắt sắc như dao, ngồi trên ghế cười khẩy:

- Văn phòng tôi hôm nay giống như chỗ không người nhỉ, các vị muốn đến thì đến, muốn vào thì vào. Máy người thư kí đó đúng là ăn không ngồi rồi, mai tôi tiễn hết đi thay chỗ họ cho rồi.

Hào chưa bao giờ thấy bộ mặt này của Quỳnh cũng ngạc nhiên nhưng nhanh chóng phản ứng kịp, vẫn đang giận sôi gan vì chuyện báo chí mấy ngày nay, ăn nói không một chút nề mặt nào:

- Giám đốc Quỳnh, quen cô lâu như vậy tôi chưa bao giờ thấy bộ mặt này của cô đó. Tôi đã nhìn lầm người.

Lòng Quỳnh chợt nhói đau, muốn nói với cậu: "Anh không nhìn lầm. Em có nỗi khổ tâm thôi nhưng em chưa thể nói với anh được. Xin lỗi anh". Ngoài mặt cô lại chẳng có chút cảm xúc gì đáp lại:

- Tôi có ra sao thì cũng chẳng còn liên quan đến anh nữa. Tôi có lòng tốt nhắc nhở anh nên về chuẩn bị đi, đón nhận cơn bão tố sắp đến.

- Cô muốn làm gì? - Nghe vậy, mắt Hào đỏ lên, nhào đến bên bàn của Quỳnh, gắng hỏi nhưng tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang: "When thinking about it, makes me want to go crazy...Cry as if nobody is around...Please don't forget. Please don't forget...I am on/by your side...I love you, can you hear it?...". Hào nhanh chóng bắt máy:

- Alo, tôi nghe đây...Cái gì?...Bảo họ đến văn phòng tôi. Tôi sẽ lập tức đến ngay - Vừa cúp máy, Hào đã nhú mày suy nghĩ. Quỳnh đứng dậy, nghiêng người về phía Hào, cười mỉm:

- Đây chỉ là bước đầu tiên thôi - Một câu nói đã chứng thực người đang gây rắc rối chính là Quỳnh, làm cho cơn giận lên đến đỉnh điểm, vì quá tức nên không kịp suy nghĩ, đợi cậu phản ứng thì cậu đã tát Quỳnh một cái khiến cho cô sững sờ nhìn cậu. Hạnh này giờ không lên tiếng thấy hành động này của cậu cũng chạy tới kéo tay cậu thốt lên:

- Hào, anh làm gì vậy?

Quỳnh cũng phản ứng, nhanh chóng lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn Hạnh, trao đổi tín hiệu để Hạnh đừng nói gì, vẫn cười ngạo nghễ, giọng nói thì sắc lạnh:

- Cái đánh này coi như tôi trả lại tình nghĩa giữa chúng ta. Bây giờ mời các người về cho - Bấm máy liên lạc nội bộ - Thư kí Hà, giúp tôi tiễn khách - Sau đó ngồi xuống ghế, quay lưng nhìn về phía cửa sổ.

Hạnh vừa khuyên vừa kéo Hào và Từ Nhiễm đi, họ chẳng nhận ra rằng sau chiếc ghế kia, có một người đang âm thầm rơi lệ, bị đánh không đau nhưng tâm hồn của cô đã tan nát, có miệng nhưng không thể giải thích, thế mà cô không hề trách Hào và Từ Nhiễm, là cô đã vô tình tổn thương tới họ dù là vì họ nhưng họ nào có biết, không trách nhưng lòng cô lại không kìm nén được đau khổ, nước mắt ướt khuôn mặt, làm sao đây trái tim cô đau quá. Nhưng cô không thể lùi bước, vì người cô yêu thương cô không thể lùi bước.

Tiếng chuông điện thoại ngăn lại mọi suy nghĩ và đau khổ, đánh thức Quỳnh: " Love in your eyes...Sitting silent by my side...Going on Holding hand...Walking through the nights..."

- Alo. Vân Long, chuyện xử lý sao rồi?...Được, tốt lắm, cảm ơn cậu, giờ tới mình lên sân đây...Khi nào xong việc mình mời cậu ăn cơm. Bye.

Cúp máy, Quỳnh trầm tĩnh im lặng, cứ ngồi nhìn cửa sổ, suy nghĩ bay đi đâu rất xa.

Hào đã tổn thương Quỳnh rồi, sự việc đi càng ngày càng xa, làm sao để vẫn hỏi?

Bạn đang đọc truyện *Âm Thầm Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Nửa đoạn đường

Trên xe, Hạnh vẫn không nhìn được nữa, lên tiếng oán trách Hào, nếu hồi nãy Quỳnh không ngăn cản cô kịp thời thì có lẽ cô đã nói ra hết sự thật ra cho rồi, vì Hào Quỳnh âm thầm làm nhiều như vậy, thậm chí không tiếc hi sinh danh dự và cả sự nghiệp mình gây dựng làm đặt cược mà đổi lại một cái tát của Hào, cô hiểu con bé sẽ tổn thương như thế nào nhưng con bé không hề oán trách, cô thấy thật không đáng:

- Anh Hào, anh làm gì vậy chứ? Sao anh lại đánh Quỳnh chứ?

- Đánh cô ta còn ít, em biết cô ta đã làm gì không? Những thủ hạ dưới tay anh tự nhiên đồng loạt gập rắc rắc, đã có hai hợp đồng lớn bị đối thủ cướp đi rồi. Những lời đó của cô ta chẳng phải ý chỉ những việc này là cô ta làm. Anh chỉ đánh cô ta là hời cho cô ta rồi - Hào vẫn còn bức tức kể lại.

Hạnh đã được thông báo biết những điều này là việc trong kế hoạch nên nhất thời chẳng biết thay Quỳnh giải thích như thế nào, Từ Nhiễm lại lên tiếng trước:

- Cái gì chứ? Ba ngày nữa là họp hội đồng ban quản trị rồi. Phải làm sao giải thích đây? Máy lão cáo già có bỏ qua cho chúng ta không?

Trừ Hạnh hiểu rõ mọi chuyện, hai người Hào và Từ Nhiễm đều nhăn mày, suy nghĩ cách giải quyết nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

Quỳnh điều tra được Phan Bình có một điểm yếu là thích cờ bạc, cô bảo Vân Long gài người hại hấn nợ một khoảng tiền lớn nhưng tiền của ông ta lại mắc kẹt, chưa xoay kịp mà Vân Long theo lệnh cho người đòi ráo riết khiến hấn phải nghĩ cách xoay sở, đúng như dự kiến ông ta phải kiếm đến nhờ vả người đang hợp tác với ông ta là Vũ Minh và Quỳnh. Vẫn là ở nhà hàng đó, vẫn phòng ăn đó, khác là lần này Phan Bình chủ động hẹn Minh và Quỳnh. Đã đoán trước, Minh và Quỳnh rất bình tĩnh vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, đợi ông ta mở miệng, híp mắt nhìn Phan Bình càng ngày càng gấp gáp thì lòng họ càng hả hê, có vẻ hấn ta cũng không chờ được nữa, gấp gáp mở lời:

- Cậu Trần, cô Hoàng, tôi có chút việc muốn nhờ các vị.

Liếc mắt nhìn nhau, Minh đáp lời:

- Không biết ông Phan có gì cần giúp đỡ? Nói thử nghe xem.

- Tôi có chút việc cần tiền xoay sở, muốn mượn một chút tháng sau lập tức trả - Ông ta chân thành nhờ vả.

Minh giả vờ suy nghĩ một chút, mới trả lời ông Bình:

- Mượn tiền sao? Cái này thì dễ thôi - Nghe vậy mắt ông ta sáng lên chưa kịp cảm tạ thì Minh đã nói tiếp - Nhưng chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác đâu phải thân thiết gì. Muốn mượn tiền phải có chút bảo đảm chứ.

Ông Bình khó hiểu, suy nghĩ một lúc, nhìn Quỳnh và Vũ Minh cứ tự nhiên mỉm cười uống rượu, thắc mắc:

- Hai vị muốn gì đây?

- Cổ phần của ông ở tập đoàn H&K - Minh chậm rãi nói lên yêu cầu của mình.

Nghe được, ông Bình ánh mắt chợt trở nên lạnh, nghi ngờ nhìn bọn họ, lúc này Quỳnh lại nhỏ nhẹ lên tiếng hòa giải:

- Ông Bình, ông yên tâm. Chúng tôi chỉ muốn đạt được chút cổ phần, dễ dàng đã kích Bùi gia, với lại chúng tôi chỉ tạm thời giữ cổ phần này thôi, một

tháng sau sẽ trả lại cho ông. Chúng tôi chỉ muốn mấy ngày sau, chơi đùa chút mà thôi, chứ không còn ý gì khác. Cuộc họp đại hội cổ đông phần khích như vậy mà không đến thì uống công rồi, huống chi ông còn giữ trong tay cổ phần của Nhân Ái chúng tôi có thể làm gì chứ đúng không.

Ông Bình lập tức nghĩ đến điều này, nhìn thái độ bọn họ chắc chỉ là muốn tham gia cuộc vui thôi, cần nhắc một lúc mới đồng ý:

- Được, vậy 20% cổ phần tạm thời thế chấp ở chỗ các vị, một tháng sau mọi việc đã xong sẽ lấy về. Quyết định vậy đi.

Quỳnh và Vũ Minh trao đổi ánh mắt, mừng rỡ rồi cuộc cá đã cắn câu, đoạn đường đã quá nửa rồi, ngày mai ở kì họp cổ đông đầu tiên phải xem biểu hiện của Quỳnh thì mới lấy được lòng tin của ông ta, từ ông ta tìm được bằng chứng, trước đó họ cũng cho ông ta một liều thuốc an thần:

- Ông Bình, chúng ta ngồi chung một con thuyền, chúng tôi chỉ muốn xem cuộc vui thôi dù có chuyện gì tôi cũng sẽ giúp ông đạt được chức vị Tổng giám đốc ông muốn, sau đó chắc là Chủ tịch rồi.

Liều thuốc này đúng là có tác dụng, ông Bình cũng hớn hở đạt thành hiệp nghị, Vũ Minh và Quỳnh thì vui mừng đạt được mục đích nhưng Minh lại có chút lo lắng khi ông ta nắm trong tay cổ phần của Nhân Ái như vậy quá nguy hiểm sau này ông ta phát hiện sợ Nhân Ái sẽ gặp rắc rối và ngày mai không biết Quỳnh có ứng phó được, yêu thương mà kìm nén lại còn phải đóng kịch, liệu trái tim của cô thắng hay lí trí thắng nhưng theo cậu hiểu về cô khẳng định cô sẽ lấy đại cục làm trọng, thế mới làm cho cậu càng thêm đau lòng, phải làm sao đây. Tổn thương này phải có là chắc rồi.

Quỳnh âm thầm làm nhiều điều vì Hào như vậy nhưng chưa bao giờ đòi đền đáp, liệu khi nào Hào mới hiểu hay lại tiếp tục làm tổn thương Quỳnh đây?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Họp quản trị

Buổi họp hội đồng ban quản trị của tập đoàn H&K diễn ra, ông Phan Bình bình thường hổng hách bước vào ghế sát cạnh Chủ tịch, hôm nay ông ta vẫn hổng hách nhưng lại khác bình thường ngồi vào ghế thứ ba, chừa chỗ trống bên cạnh khiến người khác khó hiểu, một trong số đó thắc mắc:

- Ông Phan Bình, không biết chỗ trống bên cạnh ông là của ai?

- Là một cổ đông mới của chúng ta, đêm qua tôi đã chuyển cho người đó 20% cổ phần của tôi - Ông Bình bình tĩnh đáp lại.

Nghe vậy mọi người đều xôn xao, thắc mắc ai mà người kiêu ngạo như Phan Bình lại phải chịu khuất phục, Chủ tịch Trần cũng nhũn mày, thì thầm với thư kí của ông:

- Mau đi điều tra xem Phan Bình đã bán cổ phần cho ai - Nhưng người đó chưa kịp đi thì người đó đã đến rồi, người bước vào là Quỳnh, cả người cô toát ra hàn khí lạnh lẽo, chỉ là khi nhìn thấy Hào tâm trạng mới có chút biến động nhỏ nhưng chưa ai bắt kịp đã biến mất không thấy tăm hơi.

Ông Bình nhanh chóng đứng lên, hớn hở chào hỏi cô, rồi giới thiệu với mọi người:

- Đây là cô Hoàng Kim Quỳnh, kể từ nay cô ấy sẽ là một trong những cổ đông lớn của chúng ta.

Ông Chính liếc mắt nhìn Hào hỏi thăm, Hào cũng nhũn mày nhìn ông lắc đầu sau đó cảnh giác nhìn Quỳnh, cậu đoán cô tự nhiên xuất hiện ở đây nhất định có gian trá, cậu phải cẩn thận ứng phó mới được. Vào cuộc họp, mọi người đều muốn Hào đưa ra lời giải thích thích đáng về chuyện mấy ngày nay xôn xao ảnh hưởng đến biến động cổ phiếu trên thị trường và chuyện hai hợp đồng bị hủy. Hào chưa lên tiếng thì Quỳnh đã mở lời giải thích về chuyện này:

- Chuyện đầu tiên thì để tôi giải thích cho, đây chỉ là chút mâu thuẫn trong nhà. Chỉ do Bức thư nóng này gây ra chuyện làm biến động cổ phiếu. Chuyện này tạm thời bỏ qua đi. Còn chuyện thứ hai mong Tổng giám đốc Bùi tự mình giải thích đi.

Lời giải thích này làm cho ông Bình bất mãn, Quỳnh đành nhỏ giọng nói với hắn:

- Bước đầu cho người ta viên kẹo, bước sau sẽ làm cho kẻ thù không ngóc đầu lên được. Kế dụng binh, có hiểu không? - Mới tạm thời ngăn ông Bình phát tác.

Dù gì hai chuyện đều do Quỳnh mà ra nên Hào không hề cảm kích việc Quỳnh giúp cậu giải thích, đứng dậy, giọng nói rất nghiêm túc:

- Tôi ở đây xin lỗi các vị ở chuyện thứ nhất là do em gái tôi nóng nảy, tôi không kịp xử lý là lỗi của tôi. Còn chuyện thứ hai, chúng tôi là bị người hãm hại, mong mọi người cho chúng tôi thời gian để điều tra về việc này.

Quỳnh lại lên tiếng:

- Tổng giám đốc Bùi, nói vậy là không được rồi. Hai hợp đồng này đều là hợp đồng lớn, trị giá mấy tỉ bạc, chỉ một câu bị người hãm hại để giải thích là được sao. Anh cũng phải cho mọi người một câu giải thích hợp lí chứ.

Phản Bình và những người phe ông ta đều hưởng ứng theo Quỳnh. Ông ta cũng đổ dầu vào lửa:

- Đúng vậy, nếu cậu không thể giải thích thì chức vị Tổng giám đốc này cậu cũng không tư cách ngồi nữa đâu.

Hào tức giận muốn chết nhưng trước mặt mọi người không tiện phát tác, chỉ cố gắng bình tĩnh mọi cảm xúc, ôn hòa nói với mọi người:

- Chuyện này thật sự là do có người hãm hại - Nói xong câu này, Hào còn đặc biệt liếc Quỳnh, ánh mắt sắc như dao, nhưng Quỳnh lại chẳng có chút để ý, bình thản tự nhiên, còn mỉm cười nữa. Thật ra cô cũng rất vui chỉ cần Hào còn để ý tới cô dù là căm thù cô đã rất vui. Sau đó mới tiếp tục nói - Chỉ cần mọi người cho tôi thời gian tôi nhất định chứng minh điều này.

- Được thôi. Muốn thời gian... - Quỳnh cố ý ê a kéo dài, giả vờ như suy nghĩ nhiều lắm, mới nói ra điều kiện của mình - Vậy thì cũng được. Chúng tôi cho anh 5 ngày. Nhưng nếu anh không làm được thì tôi thấy chức vị Tổng giám đốc này phải bầu lại rồi đó. Anh có đồng ý không Tổng giám đốc Bùi?

- Tôi đồng ý - Hào nghiêng răng nghiêng lợi đáp lại.

Cuộc họp kết thúc, Hào, Hạnh và Từ Nhiễm đều có mặt ở phòng Chủ tịch để họp bàn kế sách. Từ Nhiễm không kìm được tức giận:

- Đều do cô ta. Em nhất định không tha cho cô ta.

- Con im miệng. Chuyện này không phải đều do con sao - Ông Chính nghiêm khắc quát lên, rồi mới quay qua Hào hỏi - Hào, chuyện kia con đã điều tra 3 ngày rồi mà không có chút manh mối nào sao? - Hào chỉ biết thở dài lắc đầu làm cho ông nhíu mày rất lo lắng - Vậy chỉ còn thời gian 5 ngày chúng ta làm được sao? Theo ba thấy người ủng hộ cho Quỳnh không ít đâu, cái ghế Tổng giám đốc này của con thật khó giữ rồi.

- Chẳng lẽ cô ta còn có thể thay anh con làm Tổng giám đốc hay sao? - Từ Nhiễm nhanh miệng.

Ông Chính lắc đầu, thở dài, chỉ có thể than thở:

- Quỳnh sẽ không làm Tổng giám đốc nhưng Phản Bình luôn nhòm ngó chiếc ghế này, nhất định không bỏ qua cơ hội này. Lần này rắc rối rồi.

Từ Nhiễm cũng nghe ra sự nghiêm trọng của sự việc rồi nên im lặng không biết làm sao, ông Chính và Hào cũng trầm tư. Hạnh thấy vậy cũng chẳng đành lòng, nhưng cô không thể nói với họ kế hoạch của Quỳnh chỉ đành bất đắc dĩ khuyên vài câu vậy:

- Thuyền tới đâu cầu tự nhiên sẽ thẳng. Chưa tới cuối cùng biết đâu còn cơ hội xoay chuyển tình thế.

Lời khuyên của Hạnh không có quá nhiều tác dụng nhưng cũng vực dậy tinh thần tìm cách, còn 5 ngày là còn cơ hội chẳng phải sao?

Sự tức giận che mờ lý trí, Hào khi nào nên thấy điều phải thấy đây?

Bạn đang đọc truyện *Ám Thảm Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.